DZIENNIK URZĘDOWY
MINISTERSTWA SKARBU

Warszawa, dnia 31 marca 1938 r.

Nr 9

TREŚĆ DZIAŁU URZĘDOWEGO:

USTAWY:

ROZPORZĄDZENIE PREZYDENTA RZECZYPOSPOLITEJ:

ROZPORZĄDZENIA RADY MINISTRÓW:

UCHWAŁA RADY MINISTRÓW:

ROZPORZĄDZENIA MINISTRÓW:

ZARZĄDZENIE MINISTRA SKARBU:

OBWIESZCZENIE MINISTRA SKARBU:

OBWIESZCZENIE URZĘDU DŁUGÓW PAŃSTWA:

OBWIESZCZENIE PRZEWODNICZĄCEGO RADY SPÓŁDZIELCZEJ:

WYKŁADNIA USTAWY O OPŁATACH STEMPLOWYCH:

OKÓLNIKI MINISTERSTWA SKARBU:

OKÓLNIKI KOMISJI DEWIZOWEJ:

DZIAŁ NIEURZĘDOWY:

KOMUNIKATY MINISTERSTWA SKARBU:

OGŁOSZENIA.

189

USTAWA

z dnia 12 marca 1938 r.

o ratyfikacji porozumienia z dnia 30 września 1937 r. między Polską a Wielką Brytanią, dotyczącego zmiany umowy handlowej między Rządem Rzeczypospolitej Polskiej a Rządem Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Północnej Irlandii z dnia 27 lutego 1935 r.

Art. 1. Wyraża się zgodę na dokonanie przez Prezydenta Rzeczypospolitej ratyfikacji porozumienia między Polską a Wielką Brytanią w formie not, wymienionych w Warszawie dnia 30 września 1937 r., dotyczącego zmiany w liście pierwszej, dołączonej do umowy handlowej między Rządem Rzeczypospolitej Polskiej a Rządem Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Północnej Irlandii, podpisanej w Londynie dnia 27 lutego 1935 r.

Art. 2. Wykonanie ustawy niniejszej porucza się Ministrowi Spraw Zagranicznych, wykonanie zaś postanowień powyższego porozumienia — Ministrom Skarbu oraz Przemysłu i Handlu w porozumieniu z innymi właściwymi ministrami.

Art. 3. Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Rzeczypospolitej: *I. Mościcki*

Prezes Rady Ministrów: *Sławoj Składkowski*

Minister Spraw Zagranicznych: *Beck*

Minister Skarbu: *E. Kwiatkowski*

Minister Przemysłu i Handlu: *Antoni Roman*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 19 marca 1938 r. Nr 17, poz. 123).

190

USTAWA

z dnia 12 marca 1938 r.

o ratyfikacji porozumienia między Polską a Wielką Brytanią w formie not, wymienionych w Warszawie dnia 31 lipca 1937 r., dotyczącego zniżek celnych na pewne artykuły chemiczne.

Art. 1. Wyraża się zgodę na dokonanie przez Prezydenta Rzeczypospolitej ratyfikacji porozumienia między Polską a Wielką Brytanią w formie not, wymienionych w Warszawie dnia 31 lipca 1937 r., uzupełnionych dodatkowym porozumieniem w dniu 9 stycznia 1938 r., dotyczącego zniżek celnych na pewne artykuły chemiczne.

Art. 2. Wykonanie ustawy niniejszej porucza się Ministrowi Spraw Zagranicznych, wykonanie zaś postanowień powyższego porozumienia — Ministrom Skarbu oraz Przemysłu i Handlu w porozumieniu z innymi właściwymi ministrami.

Art. 3. Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Rzeczypospolitej: *I. Mościcki*

Prezes Rady Ministrów: *Sławoj Składkowski*

Minister Spraw Zagranicznych: *Beck*

Minister Skarbu: *E. Kwiatkowski*

Minister Przemysłu i Handlu: *Antoni Roman*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 19 marca 1938 r. Nr 17, poz. 124).

191

USTAWA

z dnia 12 marca 1938 r.

o zmianie niektórych przepisów, dotyczących zaopatrzenia emerytalnego funkcjonariuszów państwowych i zawodowych wojskowych.

Art. 1. Uchyla się moc obowiązującą przepisów art. 2, 3 i 6 dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 listopada 1935 r. o zmianie niektórych przepisów, dotyczących zaopatrzenia emerytalnego funkcjonariuszów państwowych i zawodowych wojskowych (Dz. U. R. P. Nr 85, poz. 521). Od dnia wejścia w życie ustawy niniejszej nie stosuje się wspomnianych

przepisów również do osób, które przed tym terminem przepisom tym podlegały.

Art. 2. W ustawie z dnia 11 grudnia 1923 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszów państwowych i zawodowych wojskowych (Dz. U. R. P. z 1934 r. Nr 20, poz. 160), zmienionej dekretem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 listopada 1935 r. (Dz. U. R. P. Nr 85, poz. 521), wprowadza się zmiany następujące:

1) w art. 11 ust. (1) otrzymuje brzmienie:

„Art. 11. (1) Funkcjonariuszowi państwowemu i zawodowemu wojskowemu, który po nieprzerwanej co najmniej 10-letniej służbie państwowej stał się trwale niezdolnym do służby, a ponadto utracił bez własnej winy w związku przyczynowym ze służbą trwale co najmniej 95% zdolności do zarobkowania — dolicza się przy wymiarze uposażenia emerytalnego w granicach art. 19 ustawy niniejszej 10 lat do czasu służby, podlegającego normalnemu zaliczeniu do wysługi emerytalnej. W przypadkach, w których utrata zdolności do zarobkowania nie pozostaje w związku przyczynowym ze służbą — doliczenie, o którym wyżej mowa, może nastąpić za zgodą Ministra Skarbu, wyrażoną na wniosek właściwej władzy naczelnej.";

2) w art. 29 w ust. 1 przepis oznaczony lit. b) otrzymuje brzmienie: „b) gdy z powodów, podanych w pkt a) art. 28, stał się trwale niezdolny do prawidłowego pełnienia służby i utracił przy tym co najmniej 50% zdolności do zarobkowania";

3) w art. 81 w ust. 1 po zdaniu pierwszym wstawia się przepis następującej treści, jako zdanie drugie: „Przy wliczaniu, o którym mowa w zdaniu poprzedzającym, z czasu służby w byłym państwie zaborczym uwzględnia się jedynie okresy rzeczywistej służby, okresów natomiast, podlegających doliczeniu z tytułu korzystniejszego liczenia tej służby, nie uwzględnia się; zastrzeżenie to nie dotyczy osób, odznaczonych orderem wojskowym „Virtuti Militari" lub „Krzyżem Niepodległości".

Art. 3. (1) Przepis art. 2 pkt 3 stosuje się również do zaopatrzeń emerytalnych, przyznanych przed wejściem w życie ustawy niniejszej.

(2) Jeżeliby przy zastosowaniu przepisu ust. (1) okazało się, że wysługa emerytalna wynosi mniej aniżeli lat 15, wysokość uposażenia emerytalnego określa się według zasad zdania drugiego ust. 1 art. 19 ustawy emerytalnej z dnia 11 grudnia 1923 r.

Art. 4. (1) Począwszy od dnia wejścia w życie ustawy niniejszej z zaopatrzeń emerytalnych, wymierzonych w punktach przy zastosowaniu odpowiednich zasad ustawy o uposażeniu funkcjonariuszów państwowych i wojska z dnia 9 października 1923 r. (Dz. U. R. P. Nr 116, poz. 924) lub ustawy o uposażeniu sędziów i prokuratorów z dnia 5 grudnia 1923 r. (Dz. U. R. P. Nr 134, poz. 1107), będzie pobierana przy wypłatach miesięcznych rat opłata w wysokości 4% należnego zaopatrzenia. Od dnia 1 kwietnia 1939 r. wysokość wspomnianej opłaty zmniejszać się będzie co rok o 1% aż do dnia 31 marca 1942 r., z którym to dniem pobieranie opłaty ustanie zupełnie.

(2) Opłata, przewidziana w ust. (1), będzie pobierana również od wszelkich dodatków do zaopatrzenia emerytalnego.

(3) Opłata, o której mowa w ust. (1) — (2), nie będzie pobierana od zaopatrzeń, których wysokość wraz z dodatkami nie przekracza: dla emerytów — kwoty 100 zł, dla wdów — kwoty 50 zł, dla sierot zaś — kwoty 25 zł miesięcznie.

(4) Jeżeliby przy zastosowaniu opłaty, o której mowa w ust. (1) — (2), okazało się, że zaopatrzenie miałoby wynosić mniej, aniżeli 100 zł, 50 zł lub też 25 zł, opłata powyższa będzie zmniejszona do kwoty, o którą zaopatrzenie przekracza normy, określone w ust. (3).

(5) Opłata, przewidziana w ust. (1) i (2), nie będzie pobierana również od zaopatrzeń emerytalnych odznaczonych orderem wojskowym „Virtuti Militari" lub „Krzyżem Niepodległości z Mieczami" oraz zawodowych wojskowych, uznanych za inwalidów wojennych.

Art. 5. Upoważnia się Ministra Skarbu do ogłoszenia w Dzienniku Ustaw Rzeczypospolitej Polskiej jednolitego tekstu ustawy z dnia 11 grudnia 1923 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszów państwowych i zawodowych wojskowych z uwzględnieniem zmian, wynikających z przepisów, wydanych do dnia ogłoszenia ustawy niniejszej.

Art. 6. Wykonanie ustawy niniejszej porucza się Prezesowi Rady Ministrów i Ministrowi Skarbu.

Art. 7. Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem 1 lipca 1938 r., z wyjątkiem przepisów art. 2 pkt 1) i 2), które wchodzą w życie z dniem 1 kwietnia 1938 r.

Prezydent Rzeczypospolitej: *I. Mościcki*

Prezes Rady Ministrów: *Sławoj Składkowski*

Minister Skarbu: *E. Kwiatkowski*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 19 marca 1938 r. Nr 17, poz. 125).

192

USTAWA

z dnia 12 marca 1938 r.

o ratyfikacji porozumienia z dnia 14 października 1937 r. między Polską a Wielką Brytanią, dotyczącego taryfikacji biegaczy do maszyn przędzalniczych.

Art. 1. Wyraża się zgodę na dokonanie przez Prezydenta Rzeczypospolitej ratyfikacji porozumienia między Polską a Wielką Brytanią w formie not, wymienionych w Warszawie dnia 14 października 1937 r., dotyczącego taryfikacji biegaczy do maszyn przędzalniczych.

Art. 2. Wykonanie ustawy niniejszej porucza się Ministrowi Spraw Zagranicznych, wykonanie zaś postanowień powyższego porozumienia — Ministrom Skarbu oraz Przemysłu i Handlu w porozumieniu z innymi właściwymi ministrami.

Art. 3. Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Rzeczypospolitej: *I. Mościcki*

Prezes Rady Ministrów: *Sławoj Składkowski*

Minister Spraw Zagranicznych: *Beck*

Minister Skarbu: *E. Kwiatkowski*

Minister Przemysłu i Handlu: *Antoni Roman*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 24 marca 1938 r. Nr 18, poz. 134).

193

USTAWA

z dnia 16 marca 1938 r.

o zmianie ustawy o opodatkowaniu piwa.

Art. 1. W art. 3 ustawy z dnia 22 października 1931 r. o opodatkowaniu piwa (Dz. U. R. P. Nr 99, poz. 762) wprowadza się zmiany następujące:

1) dodaje się nowy ust. (3) o brzmieniu:

„(3) Minister Skarbu może zniżać w drodze rozporządzeń stawki podatku, określone w ust. (1) i (2).";

2) dotychczasowe ust. (3) i (4) otrzymują kolejną numerację (4) i (5).

Art. 2. Wykonanie ustawy niniejszej porucza się Ministrowi Skarbu.

Art. 3. Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Rzeczypospolitej: *I. Mościcki*

Prezes Rady Ministrów: *Sławoj Składkowski*

Minister Skarbu: *E. Kwiatkowski*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 24 marca 1938 r. Nr 18, poz. 136).

194

USTAWA

z dnia 16 marca 1938 r.

o zmianie rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej o obniżeniu zadłużenia gospodarstw rolnych z tytułu należności Funduszu Obrotowego Reformy Rolnej.

Art. 1. Art. 16 ust. (3) rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 października 1934 r. o obniżeniu zadłużenia gospodarstw rolnych z tytułu należności Funduszu Obrotowego Reformy Rolnej (Dz. U. R. P. Nr 94, poz. 842) otrzymuje brzmienie następujące:

„(3) Uprawnienia, przewidziane w ust. (1) i (2), służą Ministrowi Rolnictwa i Reform Rolnych w granicach sumy 50 milionów złotych."

Art. 2. Wykonanie ustawy niniejszej porucza się Ministrowi Rolnictwa i Reform Rolnych w porozumieniu z Ministrem Skarbu.

Art. 3. Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Rzeczypospolitej: *I. Mościcki*

Prezes Rady Ministrów: *Sławoj Składkowski*

Minister Rolnictwa i Reform Rolnych: *J. Poniatowski*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 24 marca 1938 r. Nr 18, poz. 137).

195
ROZPORZĄDZENIE PREZYDENTA RZECZYPOSPOLITEJ

z dnia 12 marca 1938 r.

w sprawie tymczasowego wprowadzenia w życie postanowień porozumienia między Polską a Finlandią z dnia 31 stycznia 1938 r. dotyczącego clenia oleju żywicznego.

Na podstawie art. 52 ust. (2) ustawy konstytucyjnej postanawiam co następuje:

Art. 1. (1) Wprowadza się tymczasowo w życie postanowienia porozumienia między Polską a Finlandią w formie not wymienionych w Warszawie dnia 31 stycznia 1938 r., dotyczącego clenia oleju żywicznego.

(2) Tekst wspomnianego porozumienia zawarty jest w załączniku do rozporządzenia niniejszego.

Art. 2. Wykonanie rozporządzenia niniejszego porucza się Ministrom: Spraw Zagranicznych, Skarbu, Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa i Reform Rolnych w porozumieniu z innymi właściwymi ministrami.

Art. 3. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Rzeczypospolitej: *I. Mościcki*
Prezes Rady Ministrów: *Sławoj Składkowski*
Minister Spraw Zagranicznych: *Beck*
Minister Skarbu: *E. Kwiatkowski*
Minister Przemysłu i Handlu: *Antoni Roman*
Minister Rolnictwa i Reform Rolnych:
J. Poniatowski

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 19 marca 1938 r. Nr 17, poz. 126).

Załącznik do rozp. Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 12 marca 1938 r. (Dz. Urz. Min. Sk. poz. 195).

Przekład.

POSELSTWO FINLANDZKIE
No 176.

Warszawa, dnia 31 stycznia 1938 r.

Panie Ministrze,

Powołując się na protokół taryfowy między Finlandią i Polską z dnia 16 lipca 1936, mam zaszczyt zaproponować Waszej Ekscelencji postanowienia porozumienia następującego:

1. Lista towarów załączona do wyżej wspomnianego protokołu taryfowego zostaje uzupełniona pozycją następującą:

Poz. taryfy celnej polskiej	Nazwa towaru	Stawka celna od 100 kg
z 101	Odpadkowy olej żywiczny otrzymywany ubocznie przy fabrykacji celulozy	zł 2,5

Uwaga do poz. 101. Dla zastosowania wyżej wymienionego cła konwencyjnego należy złożyć w urzędzie celnym fakturę zaświadczoną przez Laboratorium Centralne w Helsinki stwierdzającą, że odpadkowy olej żywiczny jest produktem otrzymanym ubocznie przy fabrykacji celulozy. Powyższy produkt może być sprowadzany tylko przez urzędy celne w Gdyni i Gdańsku, gdzie zostaną złożone próbki tego produktu.

2. Porozumienie niniejsze będzie ratyfikowane i dokumenty ratyfikacyjne zostaną wymienione w Helsinki możliwie najwcześniej.

3. Wejdzie ono w życie piętnastego dnia po dacie wymiany dokumentów ratyfikacyjnych i będzie obowiązywało tak długo jak wyżej wspomniany protokół taryfowy, którego część integralną stanowi.

Będę obowiązany Waszej Ekscelencji za powiadomienie mnie, czy Rząd Polski zgadza się na porozumienie proponowane w niniejszej nocie.

Zechce Pan, Panie Ministrze, przyjąć zapewnienia mego wysokiego poważania.

G. Idman

Jego Ekscelencja Pan J. Szembek
Podsekretarz Stanu
w Warszawie.

MINISTERSTWO SPRAW ZAGRANICZNYCH
No P. V. 82/Fin/1/1/38.

Warszawa, dnia 31 stycznia 1938 r.

Panie Ministrze,

Notą No 176 z dnia 31 stycznia 1938 r. zechciał Pan zakomunikować mi co następuje:

„Powołując się na protokół taryfowy między Finlandią i Polską z dnia 16 lipca 1936, mam zaszczyt zaproponować Waszej Ekscelencji postanowienia porozumienia następującego:

1. Lista towarów załączona do wyżej wspomnianego protokołu taryfowego zostaje uzupełniona pozycją następującą:

Poz. taryfy celnej polskiej	Nazwa towaru	Stawka celna od 100 kg
z 101	Odpadkowy olej żywiczny otrzymywany ubocznie przy fabrykacji celulozy	zł 2,5

Uwaga do poz. 101. Dla zastosowania wyżej wymienionego cła konwencyjnego należy złożyć w urzędzie celnym fakturę zaświadczoną przez Laboratorium Centralne w Helsinki stwierdzającą, że odpadkowy olej żywiczny jest produktem otrzymanym ubocznie przy fabrykacji celulozy. Powyższy produkt może być sprowadzany tylko przez urzędy celne w Gdyni i Gdańsku, gdzie zostaną złożone próbki tego produktu.

2. Porozumienie niniejsze będzie ratyfikowane i dokumenty ratyfikacyjne zostaną wymienione w Helsinki możliwie najwcześniej.

3. Wejdzie ono w życie piętnastego dnia po dacie wymiany dokumentów ratyfikacyjnych i będzie obowiązywało tak długo jak wyżej wspomniany protokół taryfowy, którego część integralną stanowi.

Będę obowiązany Waszej Ekscelencji za powiadomienie mnie, czy Rząd Polski zgadza się na porozumienie proponowane w niniejszej nocie."

Potwierdzając odbiór powyższej noty, mam zaszczyt zakomunikować Panu, że Rząd Polski przyjmuje porozumienie proponowane w tej nocie.

Zechce Pan, Panie Ministrze, przyjąć zapewnienia mego wysokiego poważania.

Szembek

J. E.
Pan Dr Gustaw Idman
Poseł Nadzwyczajny i Minister
Pełnomocny Finlandii
w Warszawie.

196

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 10 marca 1938 r.

o zmianie granic miasta Torunia w województwie pomorskim.

Na podstawie art. 104 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 19 stycznia 1928 r. o organizacji i zakresie działania władz administracji ogólnej (Dz. U. R. P. z 1936 r. Nr 80, poz. 555) zarządza się co następuje:

§ 1. Z gminy wiejskiej Podgórz w powiecie toruńskim w województwie pomorskim wyłącza się: gromadę Rudak, gromadę Stawki, z wyjątkiem terytorium byłego obszaru dworskiego Podgórz — Poligon, oraz wschodnią część gromady Mała Nieszawka obejmującą grunty, określone parcelami katastralnymi obręb Nieszawka — karta 2 — Nr 799/0.217, 801/217, 800/217, 865/217, 400/217, 183, 184, 185, 182, 814/181, 813/181, 815/186, 816/186, 180, 187, 188, 189, 190, 191, 192, 193, 194, 817/195, 818/195, 196, 402/217, 802/217, 202, 203, 694/197, 819/201, 821/200, 695/198, 822/200, 820/201, 743/217, 866/217, 211, 204, 205, 823/206, 207, 209, 210, 572/208, 220, 221, 222, 223, 746/219, 867/218, 824/224, 825/224, 693/213, 699/225, 226, 227, 228, 229, 230, 747/231, 748/232, 868/218, 826/225, 827/225, 235, 236, 237, 751/232, 869/240, 245, 246, 790/247, 878/244, 879/244, 877/240, 880/247, 709/252, 563/256, 565/256, 567/258, 568/258, 259, 566/260, 875/240, 876/252, 710/253, 830/256, 831/256, 832/256, 836/256, 834/256, 835/256, 833/256, 829/225, 791/255, 792/255, 762/248, 763/248, 766/254, 768/254, 769/254, 711/252, 712/252, 774/244, 758/217, 759/217, 760/217, 761/217, 773/244, 765/250, 564/256, 828/199, 753/238, 754/239, 571/261, 570/262, 881/243, 882/248, 752/216, 889/240, 870/240, 871/240, 872/240, 873/240, 874/240, 883/240, 884/240, 885/240, 886/240, 887/240, 888/240, 569/258, 573/208, 574/208, 561/256 oraz część parceli katastralnej obręb Nieszawka — karta 2 — Nr 575/179 o powierzchni ca 0,6000 ha, stanowiącą drogę na odcinku od zachodniej granicy parceli katastralnej obręb Nieszawka— karta 2 — Nr 180 do wschodniej granicy parceli katastralnej obręb Nieszawka — karta 2 — Nr 572/208 — i włącza się je do miasta Torunia w tymże województwie.

§ 2. Z gromady Różankowo w gminie wiejskiej Lulkowo w powiecie toruńskim w województwie pomorskim wyłącza się grunty określone parcelami katastralnymi obręb Czerwonawoda—karta 2— Nr 3a, 9, 43/13, 44/10, 50/10, 56/12, 69/10, 70/10, 71/10, 72/10, 73/13, 74/13, 75/13, 76/13, 77/17, 79/17, 80/17, 81/19, 82/19, 84/19, 86/21, 87/21, 88/21, 90/10, 91/10, 92/10, 93/3, 94/3, 95/3, 96/3, 97/3, 98/3, 99/3, 100/3, 101/3, 102/3, 103/3, 104/3, 105/3, 106/3, 107/3, 108/3, 109/3, 110/3, 111/3, 112/3, 113/3, 114/3, 115/3, 116/3, 117/3, 118/3, 119/3, 120/3, 121/3, 122/3, 123/3, 124/3, 125/3, 126/3, 127/3, 128/3, 129/3, 130/3, 131/3, 132/3, 133/3, 134/3, 135/3,

136/3, 137/3, 138/3, 139/3, 140/3, 141/3, 142/3, 143/3, 144/3, 145/3, 146/3, 147/3, 148/3, 149/3, 150/3, 151/3, 152/3, 154/10, 155/10, 156/10, 157/10, 158/10, 159/10, 160/10, 161/10, 162/10, 163/10, 164/10, 165/10, 166/10, 167/10, 168/10, 169/10, 170/10, 171/10, 172/10, 173/10, 174/10, 175/10, 176/10, 177/10, 178/10, 179/10, 180/10, 181/10, 182/10, 183/10, 184/10, 185/10, 186/10, 187/10, 188/10, 189/10, 190/10, 191/10, 192/10, 193/10, 194/10, 195/10, 196/10, 197/10, 198/10, 199/10, 200/10, 201/10, 202/10, 203/10, 204/10, 205/10, 206/10, 207/10, 208/10, 209/10, 210/10, 211/10, 212/10, 213/10, 214/10, 215/10, 216/10, 217/10, 218/10, 219/10, 220/10, 221/10, 222/10, 223/10, 224/10, 225/10, 226/10, 227/10, 228/10, 229/10, 230/10, 231/10, 232/10, 233/10, 234/10, 235/10, 236/10, 237/10, 238/10, 239/10, 240/10, 241/10, 242/10, 243/10, 244/10, 245/10, 246/10, 247/10, 248/10, 249/10, 250/10, 251/10, 252/10, 253/10, 254/10, 255/10, 256/10, 257/10, 258/10, 259/10, 260/10, 261/10, 262/10, 263/10, 264/10, 265/10, 266/10, 267/10, 268/10, 269/10, 270/10, 271/10, 272/10, 273/10, 274/10, 275/10, 276/10, 277/10, 278/10, 279/10, 280/10, 281/10, 282/10, 283/10, 284/10, 285/10, 286/10, 287/10, 288/10, 289/10, 290/10, 291/10, 292/10, 293/10, 294/10, 295/10, 296/10, 297/10, 298/10, 299/10, 300/10, 301/10, 302/10, 303/10, 304/10, 305/10, 306/10, 307/10, 308/10, 309/10, 310/10, 311/10, 312/10, 313/10, 314/10, 315/10, 316/10, 317/10, 318/10, 319/10, 320/10, 321/10, 322/10, 323/10, 324/10, 325/10, 326/10, 327/10, 328/10, 329/10, 330/10, 331/10, 332/10, 333/10, 334/10, 335/10, 336/10, 337/10, 338/10, 339/10, 340/10, 341/10, 342/10, 343/10, 344/10, 345/10, 346/10, 347/10, 348/10, 349/10, 350/10, 351/10, 352/10, 353/10, 354/10, 355/10, 356/10, 357/10, 358/10, 359/10, 360/10, 361/10, 362/10, 363/10, 364/10, 365/10, 366/10, 367/10, 368/10, 369/10, 370/10, 371/10, 372/10, 373/10, 374/10, 375/10, 376/10, 377/10, 378/10, 379/10, 380/10, 381/10, 382/10, 383/10, 384/10, 385/10, 386/10, 387/10, 388/10, 389/10, 390/10, 391/10, 392/10, 393/10, 394/10, 395/10, 396/10, 397/10, 398/10, 399/10, 400/10, 401/10, 402/10, 403/10, 404/10, 405/10, 406/10, 407/10, 408/10, 409/10, 410/10, 411/10, 412/10, 413/10, 414/10, 415/10, 416/10, 417/10, 418/10, 419/10, 420/10, 421/10, 422/10, 423/10, 424/10, 425/10, 426/10, 427/10, 428/10, 429/10, 430/10, 431/10, 432/10, 433/10, 434/10, 435/10, 436/10, 437/10, 438/10, 439/10 440/10, 441/10, 442/10, 443/10, 444/10, 445/10, 446/10, 447/10, 448/10, 449/10, 450/10, 451/10, 452/10, 453/10, 454/10, 455/10, 456/10, 457/10, 458/10, 459/10, 460/10, 461/10, 462/10, 463/10, 464/10, 465/10, 466/10, 467/10, 468/10, 469/10, 470/10, 471/10, 472/10, 473/10, 474/10, 475/10, 476/10, 477/10, 478/10, 479/10, 480/10, 481/10, 482/10, 483/10, 484/10, 485/10, 486/10, 487/10, 488/10, 489/10, 490/10, 491/10, 492/10, 493/10, 494/10, 495/10, 496/10, 497/10, 498/10, 499/10, 500/10, 501/10, 502/10, 503/10, 504/10, 505/10, 506/10, 507/10, 508/10, 509/10 510/10, 511/10, 512/10, 513/10, 514/10, 515/10, 516/10, 517/10, 518/10, 519/10, 520/10, 521/10, 522/10, 523/10, 524/10, 525/10, 526/10, 527/10, 528/10, 529/10, 530/10, 531/10, 532/3, 533/3, 534/3, 535/3, 536/3, 537/3, 538/3, 539/3, 540/10, 541/10, 542/10, 543/10, 544/10, 545/10, 546/10, 547/10, 548/10, 549/10, 550/10, 551/10, 552/10, 553/10, 554/10, 555/10, 556/10, 557/10, 558/10, 559/10, 560/10, 561/10, 562/10, 563/10, 564/10, 565/10, 566/10, 567/10, 568/10, 569/10, 570/10, 571/10, 572/10, 573/10, 574/10, 575/10, 576/10, 577/10, 578/10, 579/10, 580/10, 581/10, 582/5, 583/4, 584/10, 585/7, 586/7, 587/7, 588/7, 589/7, 590/7, 591/7, 592/7, 593/7, 594/7, 595/7, 596/7, 597/7, 598/7, 599/7, 600/7, 601/13, 602/13, 603/13, 604/13, 605/13, 606/13 — i włącza się je do miasta Torunia w tymże województwie.

§ 3. Wykonanie rozporządzenia niniejszego porucza się Ministrowi Spraw Wewnętrznych.

§ 4. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 kwietnia 1938 r.

Prezes Rady Ministrów
i Minister Spraw Wewnętrznych:
Sławoj Składkowski

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 28 marca 1938 r. Nr 19, poz. 150).

197

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 10 marca 1938 r.

o zmianie granic powiatów wysokomazowieckiego i bielskiego w województwie białostockim.

Na podstawie art. 1 i 2 ustawy z dnia 7 lipca 1921 r. w przedmiocie dokonywania zmian granic powiatów na obszarach b. dzielnic rosyjskiej i austriacko - węgierskiej, jak również dokonywania na obszarze b. dzielnicy austriacko - węgierskiej zmian obszaru działania samorządowych reprezentacji powiatowych (Dz. U. R. P. Nr 64, poz. 400) zarządza się co następuje:

§ 1. Z powiatu wysokomazowieckiego w województwie białostockim wyłącza się osadę Ciechanowiec położoną w gminie wiejskiej Klukowo i włącza się ją do powiatu bielskiego w tymże województwie.

§ 2. Wykonanie rozporządzenia niniejszego porucza się Ministrowi Spraw Wewnętrznych.

§ 3. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 kwietnia 1938 r.

Prezes Rady Ministrów
i Minister Spraw Wewnętrznych:
Sławoj Składkowski

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 28 marca 1938 r. Nr 19, poz. 151).

198

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 10 marca 1938 r.

o zmianie granic powiatów: kaliskiego, tureckiego i sieradzkiego w województwie łódzkim.

Na podstawie art. 1 i 2 ustawy z dnia 7 lipca 1921 r. w przedmiocie dokonywania zmian granic powiatów na obszarach b. dzielnic rosyjskiej i austriacko - węgierskiej, jak również dokonywania na obszarze b. dzielnicy austriacko - węgierskiej zmian obszaru działania samorządowych reprezentacji powiatowych (Dz. U. R. P. Nr 64, poz 400) zarządza się co następuje:

§ 1. Z gminy wiejskiej Goszczanów w powiecie tureckim w województwie łódzkim wyłącza się gromady:

1) wieś Małgów, kolonię Małgów i Ciepielew;

2) Moskurnia

i włącza się miejscowości wymienione w pkt 1) do gminy wiejskiej Strzałków w powiecie kaliskim, zaś wymienioną w pkt 2) — do gminy wiejskiej Koźminek w powiecie kaliskim w tymże województwie.

§ 2. Z gminy wiejskiej Staw w powiecie kaliskim w województwie łódzkim wyłącza się gromady:

1) Chlewo i Stojanów;

2) Góra, Czartki Wielkie i Gać Warcka

i włącza się miejscowości wymienione w pkt 1) do gminy wiejskiej Goszczanów w powiecie tureckim, zaś wymienione w pkt 2) — do gminy wiejskiej Bartochów w powiecie sieradzkim w tymże województwie.

§ 3. Z gminy wiejskiej Bartochów w powiecie sieradzkim w województwie łódzkim wyłącza się gromadę Orzeżyn, zaś z gminy wiejskiej Gruszczyce w tymże powiecie gromady: wieś Żelisław i kolonia Żelisław i włącza się wymienione miejscowości do gminy wiejskiej Błaszki w powiecie kaliskim w tymże województwie.

§ 4. Wykonanie rozporządzenia niniejszego porucza się Ministrowi Spraw Wewnętrznych.

§ 5. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 31 marca 1938 r.

Prezes Rady Ministrów
i Minister Spraw Wewnętrznych:
Sławoj Składkowski

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 28 marca 1938 r. Nr 19, poz. 152).

199

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 10 marca 1938 r.

o zmianie granic powiatów: gostyńskiego, rawickiego i kościańskiego w województwie poznańskim.

Na podstawie art. 104 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 19 stycznia 1928 r. o organizacji i zakresie działania władz administracji ogólnej (Dz. U. R. P. z 1936 r. Nr 80, poz. 555) zarządza się co następuje:

§ 1. Z gromady Wilkonice II w gminie wiejskiej Pępowo w powiecie gostyńskim województwie poznańskim wyłącza się parcele katastralne — karta 1 — Nr 267/91, 268/91, 269/91, 273/94, 274/94, 275/94 i włącza się je do gromady Dłoń II w gminie wiejskiej Miejska Górka w powiecie rawickim w tymże województwie.

§ 2. Z gromady Skoraszewice w gminie wiejskiej Pępowo w powiecie gostyńskim województwie poznańskim wyłącza się parcele katastralne — karta 1 — Nr 98, 99, 100, 101 i włącza się je do gromady Kołaczkowice w gminie wiejskiej Miejska Górka w powiecie rawickim w tymże województwie.

§ 3. Z gromady Pasierby w gminie wiejskiej Pępowo w powiecie gostyńskim województwie poznańskim wyłącza się parcelę Nr 1 — karta 1 — i włącza się ją do gromady Bartoszewice w gminie wiejskiej Jutrosin w powiecie rawickim w tymże województwie.

§ 4. Z gromady Potrzebowo w gminie wiejskiej Bojanowo w powiecie rawickim województwie poznańskim wyłącza się parcele katastralne obrębu Waszkowy — karta 2 — Nr 322, 648/321, 665/321, 674/321 i włącza się je do gminy miejskiej Poniec w powiecie gostyńskim w tymże województwie.

§ 5. Z gromad Nowy-dwór i Cichowo w gminie wiejskiej Lubiń w powiecie kościańskim województwie poznańskim wyłącza się parcele katastralne — karta 1 — Nr 330/280, 333/281, 334/282, 335/283, 398/280, 400/281, 550/280, 551/281, 552/281, 277, 278, 279 i włącza się je do

gromady Stankowo w gminie wiejskiej Gostyń w powiecie gostyńskim w tymże województwie.

§ 6. Wykonanie rozporządzenia niniejszego porucza się Ministrowi Spraw Wewnętrznych.

§ 7. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 kwietnia 1938 r.

Prezes Rady Ministrów
i Minister Spraw Wewnętrznych:
Sławoj Składkowski

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 28 marca 1938 r. Nr 19, poz. 153).

200

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 10 marca 1938 r.

o zmianie granic powiatów inowrocławskiego i mogileńskiego w województwie poznańskim.

Na podstawie art. 104 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 19 stycznia 1928 r. o organizacji i zakresie działania władz administracji ogólnej (Dz. U. R. P. z 1936 r. Nr 80, poz. 555) zarządza się co następuje:

§ 1. Z powiatu mogileńskiego w województwie poznańskim wyłącza się gminę Chełmce oraz gminy Kruszwica wieś i Kruszwica miasto i włącza się je do powiatu inowrocławskiego w tymże województwie.

§ 2. Wykonanie rozporządzenia niniejszego porucza się Ministrowi Spraw Wewnętrznych.

§ 3. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 31 marca 1938 r.

Prezes Rady Ministrów
i Minister Spraw Wewnętrznych:
Sławoj Składkowski

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 28 marca 1938 r. Nr 19, poz. 154).

201

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 10 marca 1938 r.

o zmianie granic powiatów leszczyńskiego i kościańskiego w województwie poznańskim.

Na podstawie art. 104 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 19 stycznia 1928 r. o organizacji i zakresie działania władz administracji ogólnej (Dz. U. R. P. z 1936 r. Nr 80, poz. 555) zarządza się co następuje:

§ 1. Z gromady Machcin w gminie wiejskiej Bucz w powiecie kościańskim w województwie poznańskim wyłącza się parcele obrębu Dłużyna — karta 1 — Nr 14, 15, 16, 141, 142, 240, 287, 288, 294, 295, 296, 297, 298, 299, 300, 301, 302, 302 do 303, 304, 305, 306, 307, 308, 309, 310, 311, 312, 313, 314, 315, 316, 317, 650/17, 651/18, 652/19, 657/18, 839/140, 840/140, 841/292, 842/293, 843/289, 844/289 i włącza się je do gromady Dłużyna w gminie wiejskiej Włoszakowice w powiecie leszczyńskim w tymże województwie.

§ 2. Z gromady Wydorowo w gminie wiejskiej Bojanowo Stare w powiecie kościańskim w województwie poznańskim wyłącza się parcele obrębu Radomicko — karta 1 — Nr 142, 143, 497/147, 498/147 i 148 oraz parcele obrębu Wydorowo — karta 2 — Nr 57, 77/58, 78/58, 76/pół — i włącza się je do gromady Radomicko w gminie wiejskiej Lipno w powiecie leszczyńskim w tymże województwie.

§ 3. Z gromady Kąty w gminie wiejskiej Osieczna w powiecie leszczyńskim w województwie poznańskim wyłącza się parcele obrębu Kąty — karta 1 — Nr 112, 113, 114 oraz z gromady Kąty Maciejewo w gminie wiejskiej Osieczna w powiecie leszczyńskim w województwie poznańskim wyłącza się parcele obrębu Czerwonawieś — karta 1 — Nr 74/8, 75/10, 9, 7, 112/11 — i włącza się je do gromady Czerwonawieś w gminie wiejskiej Krzywiń w powiecie kościańskim w tymże województwie.

§ 4. Z gromady Dłużyna w gminie wiejskiej Włoszakowice w powiecie leszczyńskim w województwie poznańskim wyłącza się parcele obrębu Bucz — karta 1 — Nr 122, 138/112, 139/113, 140/113, 141/114, 142/114, 143/115, 144/115, 145/118, 146/118, 148/121, 154/119, 155/119, 156/119, 157/120, 158/120, 159/121, 160/121, 165/111, 191/111, 192/111, 194/112, 205/117, 206/117, 209/123, 210/123, 211/123, 212/123, 221/112, 231/116, 232/116, 241/112, 242/112 i 110

i włącza się je do gromady Bucz w gminie wiejskiej Bucz w powiecie kościańskim w tymże województwie.

§ 5. Wykonanie rozporządzenia niniejszego porucza się Ministrowi Spraw Wewnętrznych.

§ 6. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 kwietnia 1938 r.

Prezes Rady Ministrów
i Minister Spraw Wewnętrznych:
Sławoj Składkowski

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 28 marca 1938 r. Nr 19, poz. 155).

202

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 10 marca 1938 r.

o zmianie granic powiatów: śremskiego, poznańskiego i kościańskiego w województwie poznańskim.

Na podstawie art. 104 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 19 stycznia 1928 r. o organizacji i zakresie działania władz administracji ogólnej (Dz. U. R. P. z 1936 r. Nr 80, poz. 555) zarządza się co następuje:

§ 1. Z gromady Niwka w gminie wiejskiej Mosina w powiecie śremskim w województwie poznańskim wyłącza się: parcele obrębu Puszczykowo las — karta 1 — Nr 77/1, 78/1, 79/1, 47/2, 49/3, 72/3, 73/3, 74/3, 75/3, 51/4, 53/5, 54/5, 57/5, 67/5, 68/5, 63/6, 34/7, 66/8, 41/9, 59/9, 55/10, 11, 12, 13, 14, 61/15, 62/15, 16, 36/17c, 37/17c, 17a, 17b, 18, 28/19, 29/19, 30/19, 39/19, 38/19, 43/19, 45/19, 48/19, 58/19, 69/17, 70/17, 71/17, 60/19, 64/19, 65/19 o łącznym obszarze 267.7110 ha, parcele obrębu Puszczykowo gmina—karta 1— Nr 339/5, 340/5, 6, 8, 9, 13, 14, 15, 998/18, 51, 1002/52, 1003/52, 53, 54, 746/57, 747, 56, 748/57 o łącznym obszarze 23.0630 ha, parcelę obrębu Puszczykowo Stare — karta 1— Nr 279/39 o obszarze 0.0949 ha oraz parcele obrębu Jeziory — karta 2 — Nr 32/5, 46/5, 47/5, 6, 42/7, 43/7, 8, 11b, 11c, 34/13, 35/13, 14, 15, 16, 17, 18, 19, 20, 21, 22, 23, 24, 44/25, 45/25, 26, 27, 28 o łącznym obszarze 433.5260 ha i włącza się je do gromady Puszczykowo w gminie wiejskiej Puszczykowo w powiecie poznańskim w tymże województwie.

§ 2. Z gromady Głuszyna w gminie wiejskiej Krzesiny, w powiecie poznańskim w województwie poznańskim wyłącza się parcele obrębu Głuszyna — karta 1 — Nr 173, 174, 175, 176, 176 bis, 177, 216/151, 217/152, 220/155, 222/162, 221/164, 219/165, 218/166, 225/167, 226/168, 223/169, 224/171, 227/171, 228/172 o łącznym obszarze 14.5012 ha, parcele obrębu Daszewice II — karta 1 — Nr 244, 612/245, 613/245, 246, 247, 614/248, 615/248, 616/249, 617/249, 250, 251, 624/252, 625/253, 626/254, 627/255, 628/256, 257, 258, 259, 260, 629/261, 263, 264, 265, 619/266, 621/267, 268, 269, 270, 271, 272, 273, 630/274, 632/276, 633/276, 634/276, 635/276, 277, 636/278, 618/266, 620/267 o łącznym obszarze 13.5000 ha, a z gromady Piotrowo w tejże gminie wiejskiej wyłącza się parcele obrębu Piotrowo Nr 59, 60, 61, 62, 63, 64, 76/33, 77/33, 78/33, 79/33, 83/33, 82/32, 84/31, 85/31, 29/30, 92/22, 91/22, 93/22, 141/22, 143/22, 142/22, 95/22, 97/26, 98/26, 87/73, 86/73 o łącznym obszarze 24.9311 ha — i włącza się je do gromady Daszewice w gminie wiejskiej Kórnik w powiecie śremskim w tymże województwie.

§ 3. Z gromady Puszczykowo w gminie wiejskiej Puszczykowo w powiecie poznańskim w województwie poznańskim wyłącza się parcelę 21 obrębu Mosina — karta 5 o obszarze 0,0890 ha i włącza się ją do gminy miejskiej Mosina w powiecie śremskim w tymże województwie.

§ 4. Z gromady Puszczykowo w gminie wiejskiej Puszczykowo w powiecie poznańskim w województwie poznańskim wyłącza się parcelę Nr 1 obrębu Rogalinek — karta 1 — o powierzchni 1.8430 ha i włącza się do gromady Rogalinek w gminie wiejskiej Mosina w powiecie śremskim w tymże województwie.

§ 5. Z gromady Rakówka w gminie wiejskiej Czempiń w powiecie kościańskim w województwie poznańskim wyłącza się parcele obrębu Marianowo — karta 2 — Nr 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 10, 11, 12, 13 i 14 o łącznym obszarze 1.6299 ha, i włącza się je do gromady Brodnica w gminie wiejskiej Śrem, w powiecie śremskim w tymże województwie.

§ 6. Wykonanie rozporządzenia niniejszego porucza się Ministrowi Spraw Wewnętrznych.

§ 7. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 kwietnia 1938 r.

Prezes Rady Ministrów
i Minister Spraw Wewnętrznych:
Sławoj Składkowski

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 28 marca 1938 r. Nr 19, poz. 156).

203

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 10 marca 1938 r.

o zmianie granic powiatów rypińskiego i sierpeckiego w województwie warszawskim.

Na podstawie art. 1 i 2 ustawy z dnia 7 lipca 1921 r. w przedmiocie dokonywania zmian granic powiatów na obszarach b. dzielnic rosyjskiej i austriacko - węgierskiej, jak również dokonywania na obszarze b. dzielnicy austriacko - węgierskiej zmian obszaru działania samorządowych reprezentacji powiatowych (Dz. U. R. P. Nr 64, poz. 400) zarządza się co następuje:

§ 1. Z gminy wiejskiej Szczutowo w powiecie rypińskim w województwie warszawskim wyłącza się:

1) gromadę Babiec,
2) gromadę Łukomie

i włącza się gromadę wymienioną w pkt 1) do gminy wiejskiej Borkowo, zaś wymienioną w pkt 2) do gminy wiejskiej Rościszewo w powiecie sierpeckim w tymże województwie.

§ 2. Z gminy wiejskiej Rogowo w powiecie rypińskim w województwie warszawskim wyłącza się gromady Blinno i Podlesie i włącza się je do gminy wiejskiej Gójsk w powiecie sierpeckim w tymże województwie.

§ 3. Wykonanie rozporządzenia niniejszego porucza się Ministrowi Spraw Wewnętrznych.

§ 4. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 31 marca 1938 r.

Prezes Rady Ministrów
i Minister Spraw Wewnętrznych:
Sławoj Składkowski

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 28 marca 1938 r. Nr 19, poz. 157).

204

UCHWAŁA RADY MINISTRÓW

z dnia 19 marca 1938 r.

w sprawie dodatkowych kredytów na rok 1937/38.

Na podstawie art. 59 ust. (2) ustawy konstytucyjnej Rada Ministrów przyznaje w załączonym do ustawy skarbowej budżecie na okres od 1 kwietnia 1937 do 31 marca 1938, w grupie A. Administracja, w części 7 Ministerstwo Spraw Wewnętrznych, w wydatkach zwyczajnych, w dziale 5 „Korpus Ochrony Pogranicza" następujące kredyty dodatkowe:

w § 1 „Płace"	116.846 zł
w § 10 „Wyżywienie ludzi" . . .	225.549 „
w § 11 „Wyżywienie zwierząt" . .	136.009 „
Razem	478.404 zł.

Prezes Rady Ministrów:
(—) *Sławoj Składkowski.*

(Przedruk z „Monitora Polskiego" z dnia 22 marca 1938 r. Nr 66, poz. 75).

205

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 2 marca 1938 r.

o zmianach w organizacji niektórych urzędów skarbowych akcyz i monopolów państwowych w okręgach administracyjnych Izb Skarbowych w Grudziądzu, Poznaniu i Okręgowej w Warszawie.

Na podstawie art. 3 ust. 3 ustawy z dnia 31 lipca 1919 r. o organizacji władz i urzędów skarbowych (Dz. U. R. P. z 1935 r. Nr 80, poz. 499) zarządzam co następuje:

§ 1. Wyłącza się z terytorialnego zakresu działania urzędu skarbowego akcyz i monopolów państwowych:

1. w Grudziądzu — obszar pow. działdowskiego;

2. w Toruniu — obszar pow. świeckiego;
3. w Gnieźnie — obszar miasta Inowrocławia i pow. inowrocławskiego oraz gminy miejskiej Kruszwica i gmin wiejskich: Chełmce i Kruszwica;
4. we Włocławku — obszar pow. kutnowskiego;
5. w Płocku — obszar pow. mławskiego i rypińskiego;
6. w Warszawie (z Okręgowego Urzędu Skarb. Akcyz i Monopolów Państwowych) — obszar pow. ciechanowskiego, makowskiego i przasnyskiego.

§ 2. Włącza się do terytorialnego zakresu działania urzędu skarbowego akcyz i monopolów państwowych:
1. w Grudziądzu — obszar pow. świeckiego (§ 1 pkt 2);
2. w Toruniu — obszar miasta Inowrocławia i pow. inowrocławskiego oraz gminy miejskiej Kruszwica i gmin wiejskich: Chełmce i Kruszwica (§ 1 pkt 3);
3. we Włocławku — obszar pow. rypińskiego (§ 1 pkt 5);
4. w Płocku — obszar pow. kutnowskiego (§ 1 pkt 4).

§ 3. W okręgu administracyjnym Izby Skarbowej Okręgowej w Warszawie tworzy się Urząd Skarbowy Akcyz i Monopolów Państwowych w Mławie z zakresem terytorialnego działania na powiaty: działdowski (§ 1 pkt 1), mławski (§ 1 pkt 5), ciechanowski, makowski i przasnyski (§ 1 pkt 6).

§ 4. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 kwietnia 1938 r.

Minister Skarbu: *E. Kwiatkowski*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 19 marca 1938 r. Nr 17, poz. 127).

206

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 2 marca 1938 r.

o zmianie w organizacji urzędów skarbowych i urzędów opłat stemplowych w okręgu administracyjnym Izby Skarbowej w Białymstoku, Grudziądzu, Kielcach, Krakowie i Poznaniu.

Na podstawie art. 3 ust. 3 ustawy z dnia 31 lipca 1919 r. o organizacji władz i urzędów skarbowych (Dz. U. R. P. z 1935 r. Nr 80, poz. 499) zarządzam co następuje:

§ 1. W okręgu administracyjnym Izby Skarbowej w Białymstoku z zakresu terytorialnego działania Urzędu Skarbowego w Siemiatyczach wyłącza się gminę wiejską Boćki i włącza się ją do okręgu Urzędu Skarbowego w Bielsku Podlaskim.

§ 2. W okręgu administracyjnym Izby Skarbowej w Grudziądzu:

1) z zakresu działania Urzędu Skarbowego w Gdyni wyłącza się sprawy opłat stemplowych oraz podatku spadkowego i od darowizn i dla spraw tych tworzy się Urząd Opłat Stemplowych w Gdyni z zakresem terytorialnego działania na miasto Gdynię;

2) z zakresu terytorialnego działania Urzędu Skarbowego w Gdyni wyłącza się północną część miasta Gdyni, odgraniczoną od jego części południowej linią biegnącą od wybrzeża morskiego środkiem ulicy 10 Lutego i ulicy Słupeckiej do granic miasta i dla wyłączonego obszaru tworzy się nowy urząd skarbowy, który otrzymuje nazwę: „2 Urząd Skarbowy w Gdyni".

Dotychczasowy Urząd Skarbowy w Gdyni obejmuje swoim zakresem działania południową część miasta i otrzymuje nazwę „1 Urząd Skarbowy w Gdyni".

§ 3. W okręgu administracyjnym Izby Skarbowej w Kielcach z zakresu terytorialnego działania Urzędu Skarbowego w Opatowie wyłącza się gminę miejską Ostrowiec Świętokrzyski oraz gminy wiejskie: Bodzechów, Boksyce, Częstocice, Ćmielów, Czyżów Szlachecki, Grzegorzewice, Julianów, Kunów, Lasocin, Ożarów, Ruda-Kościelna i Waśniów i dla wyłączonego obszaru tworzy się Urząd Skarbowy w Ostrowcu Świętokrzyskim.

§ 4. W okręgu administracyjnym Izby Skarbowej w Krakowie:

1) z zakresu terytorialnego działania Urzędu Skarbowego w Białej Krakowskiej wyłącza się gminę miejską Oświęcim oraz gminy wiejskie: Brzeszcze, Osiek i Oświęcim i dla wyłączonych obszarów tworzy się Urząd Skarbowy w Oświęcimiu;

2) z zakresu terytorialnego działania Urzędu Skarbowego w Zakopanem wyłącza się gminę wiejską Bukowina i włącza się ją do okręgu Urzędu Skarbowego w Nowym Targu.

§ 5. W okręgu administracyjnym Izby Skarbowej w Poznaniu z zakresu terytorialnego działania Urzędu Skarbowego w Mogilnie wyłącza się gminę miejską Kruszwica oraz gminy wiejskie: Chełmce i Kruszwica i włącza się je do okręgu Urzędu Skarbowego w Inowrocławiu.

§ 6. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 kwietnia 1938 r.

Minister Skarbu: *E. Kwiatkowski*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 19 marca 1938 r. Nr 17, poz. 128).

207

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 5 marca 1938 r.

w sprawie opłat stemplowych, wiążących się z przejściem własności nieruchomości w toku postępowania egzekucyjnego.

Na podstawie art. 1 i 2 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 października 1933 r. w sprawie opłat stemplowych, wiążących się z przejściem własności nieruchomości w toku postępowania egzekucyjnego (Dz. U. R. P. Nr 85, poz. 642) zarządzam co następuje:

§ 1. Opłatę stemplową, należną w myśl punktów 2 lub 3 art. 52 ustawy z dnia 1 lipca 1926 r. o opłatach stemplowych (Dz. U. R. P. z 1935 r. Nr 64, poz. 404) od sprzedaży nieruchomości drogą licytacji przymusowej lub od orzeczenia sądowego, na mocy którego w toku postępowania egzekucyjnego nieruchomość przechodzi na własność wierzyciela, który ma prawo hipotecznie zabezpieczone na danej nieruchomości, oblicza się według stawki ulgowej, wymienionej w § 2 w przypadkach, gdy nabywcą jest:

1) bank hipoteczny (art. 68 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 17 marca 1928 r. o prawie bankowym—Dz. U. R. P. Nr 34, poz. 321),

2) bank kredytu krótkoterminowego (art. 39 oraz art. 119 ust. 1 tegoż rozporządzenia),

3) spółdzielnia kredytowa (art. 91 i 92 tegoż rozporządzenia),

4) komunalna kasa oszczędności (rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 października 1934 r. o komunalnych kasach oszczędności—Dz. U. R. P. Nr 95, poz. 860),

5) gminna kasa pożyczkowo-oszczędnościowa (rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 30 grudnia 1924 r. o organizacji i ustaleniu statutów gminnych kas wiejskich pożyczkowo-oszczędnościowych—Dz. U. R. P. Nr 118, poz. 1069),

6) bank państwowy,

7) Bank Polski,

8) Towarzystwo Kredytowe Ziemskie w Warszawie bądź we Lwowie,

9) Poznańskie Ziemstwo Kredytowe,

10) Towarzystwo Kredytowe Miejskie: w Białymstoku, Częstochowie, Kaliszu, Kielcach, Lublinie, Lwowie, Łodzi, Płocku, Piotrkowie, Radomiu, Siedlcach, Suwałkach, Warszawie i Wilnie oraz Zachodnio-Polskie Towarzystwo Kredytowe Miejskie w Poznaniu,

11) Galicyjska Kasa Oszczędności,

12) Towarzystwo Kredytowe Przemysłu Polskiego,

13) zakład ubezpieczeń (art. 1 i 77 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 26 stycznia 1928 r. o kontroli ubezpieczeń — Dz. U. R. P. Nr 9, poz. 64), instytucja ubezpieczeń społecznych bądź fundusz ubezpieczeniowy (art. 17 i 17a ustawy z dnia 28 marca 1933 r. o ubezpieczeniu społecznym w brzmieniu art. 1 pkt 11 i 12 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 października 1934 r. — Dz. U. R. P. Nr 95, poz. 855) oraz Powszechny Zakład Ubezpieczeń Wzajemnych.

§ 2. Stawka ulgowa będzie wynosiła: a) 0,5% od dnia ogłoszenia niniejszego rozporządzenia do końca 1938 r., b) 1% w 1939 r., c) 2% w 1940 r.

Stawka ulgowa zostanie zastosowana, jeżeli w okresie, z którym ona się wiąże, odbędzie się licytacja lub jeżeli na dany okres przypadnie ostateczny termin licytacji, na którym zostanie stwierdzone niedojście licytacji do skutku, uprawniające wierzyciela do objęcia nieruchomości na własność.

§ 3. Stawki ulgowej nie stosuje się, jeżeli nabywca, wymieniony w § 1, nieruchomość nabytą na licytacji zbył w ciągu 3 tygodni po licytacji. Różnica między opłatą normalną a obliczoną według stawki ulgowej powinna być uiszczona w kasie urzędu skarbowego (urzędu opłat stemplowych) w ciągu 3 tygodni od dnia sporządzenia pisma, stwierdzającego zbycie nieruchomości; nieuiszczenie w tym terminie spowoduje wymierzenie za pomocą nakazu płatniczego (art. 33 ustęp ostatni ustawy o opłatach stemplowych) kwoty, należnej tytułem różnicy, wraz z podwyżką stemplową w wysokości pięciokrotnej (art. 42 ustawy o opłatach stemplowych).

Stawkę ulgową stosuje się jednak w razie zbycia Państwowemu Bankowi Rolnemu w myśl art. 13 ust. 2 ustawy z dnia 28 grudnia 1925 r. o wykonaniu reformy rolnej (Dz. U. R. P. z 1926 r. Nr 1, poz. 1).

§ 4. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu: *E. Kwiatkowski*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 19 marca 1938 r. Nr 17, poz. 129).

208

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 7 marca 1938 r.

wydane w porozumieniu z Ministrem Opieki Społecznej w sprawie gazowania napojów.

Na podstawie art. 2 ustawy z dnia 18 marca 1935 r. o opodatkowaniu kwasu węglowego (Dz. U. R. P. Nr 23, poz. 151) zarządzam co następuje:

§ 1. Zabrania się używania przy wyrobie napojów gazowanych innego kwasu węglowego niż skroplony z butli stalowych.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 maja 1938 r.

Minister Skarbu: *E. Kwiatkowski*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 24 marca 1938 r. Nr 18, poz. 138).

209

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 9 marca 1938 r.

wydane w porozumieniu z Ministrami Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa i Reform Rolnych w sprawie częściowej zmiany rozporządzenia z dnia 6 października 1937 r. o obniżeniu ceł wywozowych na niektóre artykuły gdańskiego przemysłu, gdańskich rękodzieł oraz gdańskiego rolnictwa.

Na podstawie art. 13 ust. 5 lit. b) rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 października 1933 r. o prawie celnym (Dz. U. R. P. Nr 84, poz. 610) oraz § 3 ust. 2 umowy między Rzecząpospolitą Polską a Wolnym Miastem Gdańskiem o zastosowaniu ceł wywozowych, podpisanej w Gdańsku dnia 12 sierpnia 1925 r. (Dz. U. R. P. z 1929 r. Nr 14, poz. 123), a zatwierdzonej rozporządzeniem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 16 stycznia 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr 10, poz. 81), zarządzam co następuje:

§ 1. Ustaloną w § 1 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 6 października 1937 r. (Dz. U. R. P. Nr 74, poz. 543) listę kontyngentów wytworów gdańskiego przemysłu, gdańskich rękodzieł oraz gdańskiego rolnictwa uzupełnia się przez dodanie wymienionych niżej towarów, przy czym określone kontyngenty obowiązują od dnia 1 lipca 1937 r. do dnia 31 marca 1938 r.

Poz. tar. celnej wywozowej (Dz. U. R. P. z 1934 r. Nr 96, poz. 873) w brzmieniu obowiązującym	Nazwa towaru	Kontyngent za czas od 1.VII.1937 r. do 31.III. 1938 r.	Ulgowa stawka celna
31 b p. 2.	Grzyby jadalne: solone, marynowane—we wszelkim opakowaniu — z bezpośrednim opakowaniem	48 ton	bez cła
31 c	Konserwy rybne w hermetycznym opakowaniu — z bezpośrednim opakowaniem	21 ton	„ „
31 d	Ogórki, z wyjątkiem świeżych, we wszelkim opakowaniu— z bezpośrednim opakowaniem	150 ton	„ „
43	Szmaty, skrawki tkanin, materii i wyrobów dzianych . .	135 ton	„ „

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu: *E. Kwiatkowski*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 24 marca 1938 r. Nr 18, poz. 139).

210

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 18 marca 1938 r.

o zmianie rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 18 czerwca 1936 r. o cenach soli i solanki.

Na podstawie art. 11 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 21 czerwca 1932 r. o przedsiębiorstwie „Polski Monopol Solny" (Dz. U. R. P. Nr 52, poz. 497) zarządzam co następuje:

§ 1. Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 18 czerwca 1936 r. o cenach soli i solanki (Dz. U. R. P. Nr 48, poz. 347) i załącznik do tego rozporządzenia w brzmieniu ustalonym rozporządzeniem Ministra Skarbu z dnia 20 lutego 1937 r. o zmianie cennika soli i solanki (Dz. U. R. P. Nr 15, poz. 100) zmienia się w sposób następujący:

1) w § 2 ust. 1 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 18 czerwca 1936 r. otrzymuje brzmienie następujące:

„Hurtownicy, z którymi Polski Monopol Solny zawarł umowy o wprowadzeniu soli do obrotu, przewidziane w art. 4 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 października 1933 r. o sprzedaży soli (Dz. U. R. P. Nr 84, poz. 616), obowiązani są udzielać nabywcom soli, przy zakupywaniu soli w ilościach nie mniejszych niż 50 kg jednorazowo, rabaty od cen, określonych w cenniku, w następujących wysokościach:

a) od soli wymienionych pod lit. A p.p. 1, 2 i 3 . . . . 10%
b) od soli wymienionej pod lit. A p. 4 . . . . 20%
c) od soli wymienionych pod lit. B p.p. 1, 2 i 3 . . . . 20%
d) od soli wymienionej pod lit. C p. 2 . . . . 8%";

2) w dziale oznaczonym literą D cennika soli i solanki dodaje się pkt 2 w następującym brzmieniu:

„2. Sól biała — bez opakowania w hurtowni za 1 kg — 7,5 gr";

3) w dziale oznaczonym literą E cennika soli i solanki pkt 2 otrzymuje brzmienie następujące:

„Sól skażona ogólnymi środkami skażenia — bez opakowania loco wagon stacja załadowania przez żupę solną przy nabyciu nie mniej niż 100 kg za 1 kg . . . . 4,75 gr

Przy sprzedaży soli skażonej szczególnymi środkami skażenia do cen określonych w punkcie 1 dolicza się koszty skażenia w wysokości określanej przez Dyrekcję Polskiego Monopolu Solnego.";

4) w dziale oznaczonym literą F cennika soli i solanki pkt 1 otrzymuje brzmienie następujące:

„Sól biała nieskażona—bez opakowania loco wagon stacja załadowania przez żupę solną przy nabyciu nie mniej niż 10.000 kg za 1 kg . . . . 3,3 gr

Przy sprzedaży tej soli w postaci skażonej dolicza się koszty skażenia określane przez Dyrekcję Polskiego Monopolu Solnego."

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 kwietnia 1938 r.

Minister Skarbu: *E. Kwiatkowski*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 28 marca 1938 r. Nr 19, poz. 158).

211

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA PRZEMYSŁU I HANDLU

z dnia 7 marca 1938 r.

wydane w porozumieniu z Ministrami Spraw Wojskowych i Skarbu o uzupełnieniu wykazu przedsiębiorstw wymienionych w art. 2 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. w sprawie ulg dla przedsiębiorstw przemysłowych i komunikacyjnych.

Na podstawie art. 2 ust. 2 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. w sprawie ulg dla przedsiębiorstw przemysłowych i komunikacyjnych (Dz. U. R. P. Nr 36, poz. 329) zarządzam co następuje:

§ 1. Wykaz przedsiębiorstw, wymienionych w art. 2 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. w sprawie ulg dla przedsiębiorstw przemysłowych i komunikacyjnych (Dz. U. R. P. Nr 36, poz. 329), uzupełniony rozporządzeniami Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 20 kwietnia 1929 r. (Dz. U. R. P. Nr 32, poz. 306) i z dnia 14 marca 1931 r. (Dz. U. R. P. Nr 25, poz. 152), uzupełnia się przedsiębiorstwami następującymi:

wytwórnie syntetycznego kauczuku,
zakłady utwardzania tłuszczów.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Przemysłu i Handlu: *Antoni Roman*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 19 marca 1938 r. Nr 17, poz. 130).

212

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SPRAW WEWNĘTRZNYCH

z dnia 11 marca 1938 r.

o zmianie granic miasta Pucka w powiecie morskim, województwie pomorskim.

Na podstawie art. 104 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 19 stycznia 1928 r. o organizacji i zakresie działania władz administracji ogólnej (Dz. U. R. P. z 1936 r. Nr 80, poz. 555) zarządzam co następuje:

§ 1. Z miasta Pucka w powiecie morskim, województwie pomorskim wyłącza się grunty określone parcelami katastralnymi, obręb Puck, karta mapy 1 Nr: 293, 294, 295, 296, 297, 298, 299, 300 oraz część parcel 271 i 396/273, karta mapy 2 Nr: 1, 2, 3, 5, 6, 7, 492, 494, 495, 496, 498, 499, 500, 501, 502, 503, 504, $\frac{547}{505}$, $\frac{547}{506}$, $\frac{548}{506}$, $\frac{549}{505}$, $\frac{809}{491}$, $\frac{810}{491}$, $\frac{1024}{15}$, $\frac{1265}{4}$, $\frac{1266}{4}$, oraz część parceli $\frac{1144}{490}$ i włącza się je do gromady Brudzewo, gminy wiejskiej Puck w tymże powiecie i województwie.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 kwietnia 1938 r.

Minister Spraw Wewnętrznych:
Sławoj Składkowski

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 19 marca 1938 r. Nr 17, poz. 131).

213

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SPRAW WEWNĘTRZNYCH

z dnia 11 marca 1938 r.

wydane w porozumieniu z Ministrem Skarbu o podatku komunalnym od budynków na obszarze gmin wiejskich.

Na podstawie art. 2 ust. 1, art. 26 ust. 1 i art. 77 ustawy z dnia 11 sierpnia 1923 r. o tymczasowym uregulowaniu finansów komunalnych (Dz. U. R. P. z 1936 r. Nr 62, poz. 454) oraz art. 9 dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 14 stycznia 1936 r. o podatku od nieruchomości (Dz. U. R. P. Nr 3, poz. 14) zarządzam co następuje:

§ 1. Z dodatku komunalnego do państwowego podatku od nieruchomości, obciążającego budynki na obszarze gmin wiejskich, korzystać mogą: gminy wiejskie do wysokości 50% i powiatowe związki samorządowe również do wysokości 50% podatku państwowego, obliczonego w stosunku do 7% podstawy wymiaru tego podatku.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Spraw Wewnętrznych:
Sławoj Składkowski

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 24 marca 1938 r. Nr 18, poz. 141).

214

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SPRAW WEWNĘTRZNYCH

z dnia 21 marca 1938 r.

o zniesieniu gminy Lubiń w powiecie kościańskim, województwie poznańskim.

Na podstawie art. 104 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 19 stycznia 1928 r. o organizacji i zakresie działania władz administracji ogólnej (Dz. U. R. P. z 1936 r. Nr 80, poz. 555) zarządzam co następuje:

§ 1. Gminę wiejską Lubiń w powiecie kościańskim, województwie poznańskim, znosi się, a terytorium jej włącza się do gminy wiejskiej Krzywiń w tymże powiecie i województwie.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 kwietnia 1938 r.

Minister Spraw Wewnętrznych:
Sławoj Składkowski

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 28 marca 1938 r. Nr 19, poz. 160).

215

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA KOMUNIKACJI

z dnia 10 marca 1938 r.

w sprawie zmiany rozporządzenia Ministra Komunikacji z dnia 5 kwietnia 1932 r. o rejestrze państwowym statków powietrznych, o sposobie ich rejestracji, o badaniu zdolności do lotu oraz o trybie wydawania dokumentów i ksiąg pokładowych tych statków, o systemie znaczenia statków powietrznych i umieszczania znaków na nich oraz o zakładaniu i prowadzeniu ksiąg pokładowych.

Na podstawie art. 82 ust. (2) rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 14 marca 1928 r. o prawie lotniczym (Dz. U. R. P. z 1935 r. Nr 69, poz. 437) zarządzam co następuje:

§ 1. W rozporządzeniu Ministra Komunikacji z dnia 5 kwietnia 1932 r., wydanym w porozumieniu z Ministrami Spraw Wojskowych, Spraw Wewnętrznych, a co do §§ 1—41 oraz §§ 50—65 również w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu o rejestrze państwowym statków powietrznych, o sposobie ich rejestracji, o badaniu zdolności do lotu oraz o trybie wydawania dokumentów i ksiąg pokładowych tych statków, o systemie znaczenia statków powietrznych i umieszczania znaków na nich oraz o zakładaniu i prowadzeniu ksiąg pokładowych (Dz. U. R. P. Nr 69, poz. 635) wprowadza się zmiany następujące:

1) wzór Nr 6 (dziennik podróży), stanowiący załącznik do § 50, zastępuje się wzorem, załączonym do rozporządzenia niniejszego;

2) w § 52 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„Dziennik podróży statku powietrznego powinien mieć wymiar 210 X 297 mm, a książka statku powietrznego i silnikowa wymiar 20X12,5 cm."

3) § 53 otrzymuje brzmienie:

„§ 53. Przy wydawaniu dziennika podróży Ministerstwo Komunikacji wypełnia i poświadcza w nim pierwszą stronę.

Zapisy na dalszych stronach dziennika podróży w rubrykach 1—10 uskutecznia w czasie lotu lub niezwłocznie po wylądowaniu dowódca statku powietrznego lub upoważniony przez niego członek załogi. Zapisy, dotyczące każdego lotu powinny być potwierdzone podpisem dowódcy statku powietrznego.

Zapisy te powinny być przed odlotem i po przylocie przedstawiane na lotniskach do poświadczenia miejscowym organom władz państwowych.

Zapisy dotyczące urodzeń i zgonów, jakie by się wydarzyły na statku powietrznym podczas lotu (art. 43 prawa lotniczego), powinny być dokonywane przez dowódcę statku powietrznego w rubryce 10 każdej strony dziennika podróży, zatytułowanej „(10) Wydarzenia, uwagi ewentualne, podpis odpowiedzialnego dowódcy statku powietrznego."

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 czerwca 1938 r.

Minister Komunikacji: *Ulrych*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 24 marca 1938 r. Nr 18, poz. 140).

Wymiar 210 × 297 mm

Załącznik do § 1 rozp. Min. Komunikacji z dnia 10 marca 1938 r. (Dz. Urz. Min. Sk. poz. 215).

Wzór

(Okładka i karta tytułowa)

DZIENNIK PODRÓŻY STATKU POWIETRZNEGO

CARNET DE ROUTE

Cięższy od powietrza (lub lżejszy od powietrza) *)
Aérodyne (ou aérostat)

*) Uwaga: Odpowiedni napis powinien być umieszczony w zależności od tego, dla jakiego rodzaju statku powietrznego przeznaczony jest dziennik podróży.

(Wewnętrzna strona karty tytułowej)

INSTRUKCJA:

1. Dziennik podróży wydaje Ministerstwo Komunikacji, które wypełnia w nim pierwszą stronę.
2. Dziennik podróży powinien zawsze znajdować się na pokładzie statku powietrznego podczas lotu.
3. Dowódca statku odpowiedzialny za statek powietrzny jest również odpowiedzialny za prowadzenie dziennika podróży. Wpisy dotyczące każdego lotu powinny być potwierdzone podpisem dowódcy statku, z wyjątkiem przypadku przewidzianego w punkcie 5.
4. Nie wolno wycierać ani wyskrobywać wpisów i nie wolno wydzierać kartek z dziennika.
5. Do dziennika powinny być wpisywane różne dane i szczegóły, dotyczące każdego lotu. W razie następujących po sobie licznych, lecz krótkotrwałych lotów w obwodzie zamkniętym, wykonywanych w tym samym celu i pod nadzorem tego samego dowódcy odpowiedzialnego, wystarczy w rubrykach 6, 7 i 8 strony 2 i stron parzystych następnych wpisywać godzinę pierwszego odlotu i ostatniego lądowania, czas ogólny trwania lotów oraz ilość lądowań.
6. Za lot uważa się okres pomiędzy chwilą odlotu a chwilą pierwszego lądowania następnego.
7. Do rubryki 10 strony 2 i następnych stron parzystych powinny być wpisywane wszelkie zdarzenia o charakterze specjalnym, powstałe w czasie lotu lub podróży a w szczególności:
   a) wszelkie wydarzenia w szczególności zaś przyczyny lądowań przymusowych (defekty, niepogoda itp.) oraz wszelkie wypadki, szkody w stosunku do osób trzecich itp.,
   b) wszelkie uwagi specjalne o podróży, zachowaniu się statku powietrznego i pracy silnika (ów),
   c) zdarzenia natury sanitarnej, powstałe na pokładzie statku powietrznego podczas każdego lotu,
   d) zabiegi sanitarne, jakim był poddany statek powietrzny przed odlotem lub podczas lądowań, w wykonaniu Konwencji sanitarnej, dotyczącej żeglugi powietrznej z 1933 r.,
   e) ewentualne informacje dotyczące pojawienia się w kraju, który statek powietrzny opuszcza, jednej z chorób zakaźnych, wspomnianych w trzeciej części Konwencji wymienionej pod d) wyżej (tj. dżumy, cholery, żółtej febry, ospy lub tyfusu osutkowego). Władze właściwe lotniska wpisują powyższe informacje do dziennika podróży przed odlotem statku powietrznego w ciągu okresu 15 dni od dnia otrzymania pierwszej wiadomości, która zostanie im podana przez rząd danego kraju. Statki powietrzne nie są obowiązane do posiadania świadectw zdrowia. Wpisy natury sanitarnej, dokonane w dzienniku podróży, powinny być sprawdzone i poświadczone przez właściwe władze lotniska bezpłatnie.
8. Wpisy zawarte w dzienniku podróży, które muszą być przepisane do książki statku powietrznego lub książki silnikowej, powinny być przepisane możliwie jak najprędzej po powrocie statku powietrznego do portu ojczystego.
9. Dziennik podróży należy okazywać na każde żądanie władz danego kraju.

CIĘŻSZY OD POWIETRZA (LUB LŻEJSZY OD POWIETRZA) *)

AÉRODYNE (OU AÉROSTAT)

1. Znaki przynależności państwowej i rejestracji ....

2. Zaszeregowanie statku (kategoria, podkategoria) .... 3. Port ojczysty ....

4. Wytwórnia ....

5. Typ .... 6. Nr serii ....

WŁAŚCICIEL

7. Nazwisko i imię ....

8. Adres ....

9. Przynależność państwowa (obywatelstwo) ....

Wydano w .... dn ....

10. Podpis i pieczęć Min. Kom.

....

*) Uwaga: Odpowiedni napis powinien być umieszczony w zależności od tego, dla jakiego rodzaju statku powietrznego przeznaczony jest dziennik podróży.

(1) Data	Członkowie załogi		Miejsce		Godziny *)		(8) Czas lotu	(9) Rodzaj lotu
	(2) Nazwiska	(3) Funkcje	(4) odlotu	(5) przylotu	(6) odlotu	(7) przylotu		
							z przeniesienia	
							Czas lotu do przeniesienia	

*) Wymienić czas: G. M. T., miejscowy itp.

(strona 3 i następne nieparzyste)

(10) Wydarzenia, uwagi ewentualne, podpis odpowiedzialnego dowódcy statku powietrznego.	Poświadczenia (wizy)	
	(11) organów władz celnych	(12) organów władz lotniczych
	Ilość wykazów pasażerów Ilość manifestów Pieczęć	Pieczęć
	Ilość wykazów pasażerów Ilość manifestów Pieczęć	Pieczęć
	Ilość wykazów pasażerów Ilość manifestów Pieczęć	Pieczęć
	Ilość wykazów pasażerów Ilość manifestów Pieczęć	Pieczęć

216

ZARZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 28 marca 1938 r.

o ustaleniu granic i siedzib rejonów oraz ich oddziałów w organizacji kontroli skarbowej.

Na podstawie § 2 i § 3 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 16 grudnia 1936 r. o organizacji i zakresie działania kontroli skarbowej (Dz. U. R. P. Nr 94, poz. 664) ustalam granice i siedziby rejonów oraz ich oddziałów w okręgach izb skarbowych i urzędów skarbowych akcyz i monopolów państwowych według załącznika do niniejszego zarządzenia.

Zarządzenie niniejsze obowiązuje od dnia 1 kwietnia 1938 r.

Równocześnie traci moc obowiązującą zarządzenie Ministra Skarbu z dnia 20 kwietnia 1937 r. o ustaleniu granic i siedzib rejonów oraz ich oddziałów w organizacji kontroli skarbowej (Dz. Urz. Min. Sk. Nr 11, poz. 367).

Za Ministra Skarbu:
(—) *K. Morawski.*
Podsekretarz Stanu.

Załącznik do zarządzenia Ministra Skarbu z dnia 28 marca 1938 r. (poz. 216).

L. p.	Izba Skarbowa	Urząd skarbowy akcyz i monopolów państwowych	rejony kontrolne — siedziby	rejony kontrolne — objęte granicami rejonu powiaty polityczne
1	Białystok	Białystok	1. Białystok	białostocki, sokólski, wysoko - mazowiecki i m. Białystok
			2. Bielsk Podlaski	bielski
		Grodno	1. Grodno	grodzieński i augustowski
			2. Suwałki	suwalski
			3. Wołkowysk	wołkowyski
		Łomża	1. Łomża	łomżyński
			2. Ostrów Mazowiecka	ostrowski
			3. Ostrołęka	ostrołęcki
			4. Szczuczyn Białostocki	szczuczyński
2	Brześć n/B.	Brześć n/B.	1. Brześć n/B.	brzeski i kobryński
			2. Prużana	prużański i kosowski
		Pińsk	1. Drohiczyn	drohicki i koszyrski
			2. Pińsk	piński i łuniniecki
			3. Stolin	stoliński
3	Grudziądz	Bydgoszcz	1. Bydgoszcz	bydgoski i m. Bydgoszcz
			2. Szubin	szubiński
			3. Wyrzysk z oddziałem w Nakle	wyrzyski
		Chojnice	1. Chojnice	chojnicki
			2. Sępolno Kraińskie	sępoliński
			3. Tuchola	tucholski
		Gdynia	1. Gdynia	m. Gdynia
			2. Kartuzy	kartuski
			3. Wejherowo	morski
		Grudziądz	1. Brodnica	brodnicki
			2. Grudziądz	grudziądzki i m. Grudziądz
			3. Nowe Miasto Lubawskie	lubawski
			4. Świecie	świecki

L. p.	Izba Skarbowa	Urząd skarbowy akcyz i monopolów państwowych	rejony kontrolne — siedziby	rejony kontrolne — objęte granicami rejonu powiaty polityczne
3	Grudziądz	Starogard	1. Kościerzyna	kościerski
			2. Starogard	starogardzki
			3. Tczew	tczewski
		Toruń	1. Chełmno	chełmiński
			2. Inowrocław	inowrocławski i m. Inowrocław
			3. Toruń	toruński i m. Toruń
			4. Wąbrzeźno	wąbrzeski
		Włocławek	1. Lipno	lipnowski
			2. Rypin	rypiński
			3. Włocławek	włocławski i nieszawski
4	Kielce	Częstochowa	1. Będzin	będziński i m. Sosnowiec
			2. Częstochowa	częstochowski i m. Częstochowa
			3. Włoszczowa	włoszczowski
			4. Zawiercie	zawierciański
		Kielce	1. Kielce	kielecki
			2. Opoczno	opoczyński i konecki
		Miechów	1. Jędrzejów	jędrzejowski
			2. Miechów	miechowski i olkuski
			3. Pińczów	pińczowski
		Opatów	1. Busko - Zdrój	stopnicki
			2. Ostrowiec Świętokrzyski	opatowski
			3. Sandomierz	sandomierski
		Radom	1. Radom	radomski, kozienicki i m. Radom
			2. Wierzbnik	iłżecki
5	Kraków	Kraków	1. Bochnia	bocheński
			2. Kraków I	m. Kraków
			3. Kraków II	krakowski
			4. Trzebinia	chrzanowski
		Nowy Sącz	1. Gorlice	gorlicki
			2. Jasło	jasielski
			3. Limanowa	limanowski i nowotarski
			4. Nowy Sącz	nowosądecki
		Tarnów	1. Dębica	dębicki
			2. Mielec	mielecki
			3. Tarnów	brzeski, dąbrowski i tarnowski
		Wadowice	1. Biała Krakowska	bialski
			2. Wadowice	wadowicki i myślenicki
			3. Żywiec	żywiecki

L. p.	Izba Skarbowa	Urząd skarbowy akcyz i monopolów państwowych	rejony kontrolne — siedziby	rejony kontrolne — objęte granicami rejonu powiaty polityczne
6	Lublin	Lublin	1. Garwolin	garwoliński
			2. Kraśnik	janowski
			3. Lubartów	lubartowski i włodawski
			4. Lublin I	m. Lublin
			5. Lublin II	lubelski
			6. Puławy	puławski
		Siedlce	1. Biała Podlaska	bialski
			2. Łuków	łukowski
			3. Radzyń Podlaski	radzyński
			4. Siedlce	siedlecki
			5. Sokołów Podlaski	sokołowski i węgrowski
		Zamość	1. Chełm	chełmski
			2. Hrubieszów	hrubieszowski
			3. Krasnystaw	krasnostawski
			4. Zamość	biłgorajski, tomaszowski i zamojski
7	Lwów	Brody	1. Brody	brodzki
			2. Kamionka Strumiłowa	kamionecki
			3. Przemyślany	przemyślański
			4. Radziechów	radziechowski
			5. Zborów	zborowski
			6. Złoczów	złoczowski
		Czortków	1. Borszczów	borszczowski
			2. Buczacz	buczacki
			3. Czortków	czortkowski
			4. Kopyczyńce	kopyczyniecki
			5. Zaleszczyki	zaleszczycki
		Lwów	1. Chodorów	bobrecki
			2. Gródek Jagielloński	gródecki
			3. Lwów I	m. Lwów
			4. Lwów II	lwowski
		Przemyśl	1. Dobromil	dobromilski
			2. Jarosław	jarosławski
			3. Jaworów	jaworowski
			4. Mościska	mościski
			5. Przemyśl	przemyski
		Rzeszów	1. Łańcut	łańcucki
			2. Nisko	niżański
			3. Przeworsk	przeworski
			4. Rzeszów	rzeszowski i kolbuszowski
			5. Tarnobrzeg	tarnobrzeski
		Sambor	1. Drohobycz z oddziałem w Borysławiu	drohobycki
			2. Rudki	rudecki
			3. Sambor	samborski i turczański

L. p.	Izba Skarbowa	Urząd skarbowy akcyz i monopolów państwowyah	rejony kontrolne: siedziby	rejony kontrolne: objęte granicami rejonu powiaty polityczne
7	Lwów	Sanok	1. Brzozów 2. Krosno 3. Lesko 4. Sanok	brzozowski krośnieński leski sanocki
		Tarnopol	1. Brzeżany 2. Podhajce 3. Skałat 4. Tarnopol 5. Trembowla 6. Zbaraż	brzeżański podhajecki skałacki tarnopolski trembowelski zbaraski
		Żółkiew	1. Lubaczów 2. Rawa Ruska 3. Sokal z oddziałem w Bełzie 4. Żółkiew	lubaczowski rawski sokalski żółkiewski
8	Łódź	Łódź	1. Łódź I 2. Łódź II 3. Tomaszów Mazowiecki	m. Łódź łęczycki i łódzki brzeziński
		Piotrków Trybunalski	1. Piotrków Trybunalski 2. Radomsko	piotrkowski radomszczański
		Sieradz	1. Pabianice 2. Sieradz 3. Wieluń	łaski sieradzki wieluński
9	Łuck	Łuck	1. Kowel 2. Łuck	kowelski, lubomelski i włodzimierski łucki i horochowski
		Równe	1. Dubno 2. Krzemieniec 3. Równe 4. Sarny	łubieński krzemieniecki rówieński i zdołbunowski kostopolski i sarneński
10	Nowogródek	Baranowicze	1. Baranowicze 2. Nieśwież 3. Słonim 4. Stołpce	baranowicki nieświeski słonimski stołpecki
		Lida	1. Lida 2. Nowogródek 3. Szczuczyn 4. Wołożyn	lidzki nowogródzki szczuczyński wołożyński
11	Poznań	Gniezno	1. Gniezno 2. Mogilno 3. Września 4. Żnin	gnieźnieński i m. Gniezno mogileński wrzesiński żniński
		Kalisz	1. Kalisz 2. Turek	kaliski turecki

L. p.	Izba Skarbowa	Urząd skarbowy akcyz i monopolów państwowych	rejony kontrolne — siedziby	rejony kontrolne — objęte granicami rejonu powiaty polityczne
11	Poznań	Konin	1. Konin	koniński i kolski
		Leszno	1. Gostyń 2. Kościan 3. Leszno 4. Rawicz 5. Wolsztyn	gostyński kościański leszczyński rawicki wolsztyński
		Międzychód	1. Międzychód 2. Nowy Tomyśl z oddz. w Grodzisku Wielpolskim 3. Szamotuły	międzychocki nowotomyski szamotulski
		Ostrów Wielkopolski	1. Jarocin z oddziałem w Pleszewie 2. Kępno 3. Krotoszyn 4. Ostrów Wielkopolski	jarociński kępiński krotoszyński ostrowski
		Poznań	1. Poznań I 2. Poznań II 3. Śrem 4. Środa	m. Poznań poznański śremski średzki
		Wągrowiec	1. Chodzież 2. Czarnków 3. Oborniki 4. Wągrowiec	chodzieski czarnkowski obornicki wągrowiecki
12	Stanisławów	Kołomyja	1. Horodenka 2. Kołomyja 3. Kosów Huculski 4. Śniatyń	horodeński kołomyjski kosowski śniatyński
		Stanisławów	1. Kałusz 2. Nadwórna 3. Rohatyn 4. Stanisławów	kałuski nadwórniański rohatyński stanisławowski i tłumacki
		Stryj	1. Stryj 2. Żydaczów	doliński i stryjski żydaczowski
13	Grodzka w Warszawie	Grodzki w Warszawie	1. I rejon 2. II " 3. III " 4. IV "	śródmiejsko - warszawski północno - warszawski południowo - warszawski prasko - warszawski
14	Okręgowa w Warszawie	Mława	1. Działdowo 2. Mława 3. Ciechanów	działdowski mławski i przasnyski ciechanowski i makowski

L. p.	Izba Skarbowa	Urząd skarbowy akcyz i monopolów państwowych	rejony kontrolne: siedziby	rejony kontrolne: objęte granicami rejonu powiaty polityczne
14	Okręgowa w Warszawie	Płock	1. Kutno	kutnowski
			2. Płock	gostyniński i płocki
			3. Płońsk	płoński i sierpecki
		Skierniewice	1. Grodzisk Mazowiecki	błoński
			2. Rawa Mazow.	rawski
			3. Skierniewice	skierniewicki
			4. Sochaczew	łowicki i sochaczewski
		Okręgowy w Warszawie	1. Grójec	grójecki
			2. Mińsk Mazow.	miński i radzymiński
			3. Pułtusk	pułtuski
			4. Warszawa	warszawski
15	Wilno	Wilejka	1. Brasław	brasławski
			2. Głębokie	dziśnieński
			3. Mołodeczno	mołodecki
			4. Postawy	postawski
			5. Wilejka	wilejski
		Wilno	1. Oszmiana	oszmiański
			2. Święciany	święciański
			3. Wilno	wileńsko - trocki i m. Wilno
16	Katowice	Cieszyn	1. Bielsko	bielski i m. Bielsko
			2. Cieszyn	cieszyński
		Katowice	1. Chorzów	świętochłowicki i m. Chorzów
			2. Katowice	katowicki i m. Katowice
			3. Lubliniec	lubliniecki
			4. Tarnowskie Góry	tarnogórski
		Rybnik	1. Pszczyna z oddziałem w Tychach	pszczyński
			2. Rybnik	rybnicki

217

OBWIESZCZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 24 marca 1938 r.

o wartości jednego grama czystego złota.

Na podstawie art. 36 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 12 czerwca 1934 r. o wierzytelnościach w walutach zagranicznych (Dz. U. R. P. Nr 59, poz. 509) oraz rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 3 sierpnia 1934 r. w sprawie obliczania i ogłaszania wartości złota (Dz. U. R. P. Nr 72, poz. 694) — ustalam na miesiąc kwiecień 1938 r. wartość jednego grama czystego złota na pięć złotych 92,44 grosza.

Minister Skarbu:
(—) *E. Kwiatkowski.*

218

OBWIESZCZENIE URZĘDU DŁUGÓW PAŃSTWA

z dnia 15 marca 1938 r.

w sprawie wylosowanych premii do obligacji 3% Premiowej Pożyczki Inwestycyjnej emisji II z 1935 r.

Urząd Długów Państwa podaje do wiadomości, że zgodnie z rozporządzeniem Ministra Skarbu z dnia 29 maja 1935 r. (Dz. U. R. P. Nr 39, poz. 273) zostało wylosowanych w dniach 5, 7, 8 i 9 marca 1938 r. 1200 premii do obligacji 3% Premiowej Pożyczki Inwestycyjnej emisji II z 1935 r. na ogólną sumę 949.000 złotych w złocie; numery serii i numery obligacji, na które padły premie i ich wielkość, podane są w załączniku do niniejszego numeru Monitora Polskiego.

Dyrektor Urzędu Długów Państwa:
(—) *Dr Jakubowski.*

(Przedruk z „Monitora Polskiego" z dnia 22 marca 1938 r. Nr 66, poz. 76).

219

OBWIESZCZENIE PRZEWODNICZĄCEGO RADY SPÓŁDZIELCZEJ

z dnia 19 marca 1938 r.

w sprawie pisma do ogłoszeń rejestrowych spółdzielni.

Na podstawie art. 10 ustawy o spółdzielniach z dnia 29 października 1920 r. (Dz. U. R. P. Nr 55, poz. 495 z dnia 27 czerwca 1934 r.) — Rada Spółdzielcza na posiedzeniu w dniu 18 marca 1938 r. uchwaliła co następuje:

„Począwszy od dnia 1 kwietnia 1938 r. pismem, przeznaczonym do ogłoszeń rejestrowych spółdzielni jest:

a) dla spółdzielni, którym związki rewizyjne wydały oświadczenia o celowości założenia (art. 5 ustawy o spółdzielniach) — czasopismo będące organem związku,

b) dla pozostałych spółdzielni — czasopismo „Wiadomości Międzyzwiązkowej Spółdzielni Powierniczej" w Warszawie".

Przewodniczący Rady Spółdzielczej:
(—) *Dr Całkosiński.*

220

WYKŁADNIA

ustawy o opłatach stemplowych, ustalona przez Ministerstwo Skarbu.

Skrót: u. o. s. — ustawa o opłatach stemplowych z dnia 1 lipca 1926 r. (Dz. U. R. P. z 1935 r. Nr. 64, poz. 404);

r. w. s.—rozporządzenie wykonawcze z dnia 10 października 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr. 99, poz. 842).

Nr 504 (do art. 20 i 111 u. o. s.). W myśl art. 89 § 2 k. p. c. pełnomocnictwo może być udzielone również ustnie na posiedzeniu sądu przez oświadczenie wciągnięte do protokołu. Pełnomocnictwo takie podlega opłacie stemplowej w myśl art. 111 (pkt 3) u. o. s. Opłatę stemplową należy uiścić znaczkami stemplowymi **przed sporządzeniem protokółu,** o którym wyżej mowa, zgodnie z art. 20 (ustępem trzecim) u. o. s. Skasowanie znaczków stemplowych może nastąpić:

1) przez przepisanie początkowymi lub końcowymi wyrazami protokółu, lub

2) przez przepisanie datą skasowania oraz nazwiskiem lub firmą mocodawcy, albo pełnomocnika. To przepisanie nie musi być dokonane przez mocodawcę bądź pełnomocnika; przepisanie w sposób powyższy przez osobę trzecią,

przez protokólanta lub przez urzędnika sądowego jest zgodne z ustawą.

Ministerstwo Skarbu zarządza, aby izby skarbowe zaniechały kwestionowania pełnomocnictw, udzielanych na posiedzeniu sądu, jedynie z tego powodu, że znaczki stemplowe zostały skasowane przez przepisanie podpisem sędziego lub protokólanta, lub urzędnika sądowego, albo pieczęcią sądu (N. D. V. 5887/5/38).

Nr 505 (do art. 141 u. o. s.). Podanie o wydanie operatu pomiarowego, wymienionego w rozdziale V rozporządzenia Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych z dnia 6 czerwca 1935 r. (Dz. U. R. P. Nr 43, poz. 290), nie podlega opłacie stemplowej — mianowicie w myśl pkt. 9 art. 141 u. o. s. (L. D. V. 47085/5/37).

Nr 506 (do art. 141 i 142 u. o. s.). Podania wnoszone w związku z zarządzeniami, przewidzianymi w art. 7, 10 oraz w punktach a), b), c) art. 11 ustawy z dnia 21 lutego 1935 r. o zapobieganiu chorobom zakaźnym i o ich zwalczaniu (Dz. U. R. P. Nr 27, poz. 198) są wolne od opłaty stemplowej na mocy art. 142 pkt 1 u. o. s. jako zawierające wnioski w sprawach publicznych.

Podania w przedmiocie przewidzianego w art. 15 powołanej ustawy z dn. 21 lutego 1935 r. odszkodowania lub zaopatrzenia w związku z działalnością celem zwalczania chorób zakaźnych — są wolne od opłaty stemplowej na mocy art. 142 pkt 5 u. o. s.

Podania: w sprawie wynagrodzenia za zajęcie pomieszczeń celem zwalczania chorób zakaźnych (art. 11 pkt „d" powołanej ustawy z dnia 21 lutego 1935 r.), w sprawie utrzymania i leczenia osób odosobnionych przymusowo (art. 12 ust. 1 tejże ustawy) oraz w sprawie odszkodowania należnego osobom niezamożnym (art. 12 ust. 4 tejże ustawy) nie podlegają opłatom stemplowym jako dotyczące gospodarczych spraw urzędów państwowych (art. 141 pkt 13 u. o. s.).

Podanie w sprawie odszkodowania z powodu odkażenia lub zniszczenia rzeczy (art. 13 powołanej ustawy z 1935 r.) jest wolne od opłaty stemplowej na mocy art. 142, pkt 18 u. o. s. (Nr D. V. 6357/5/38).

Nr 507 (do art. 142, 154, 155, 157 i 160 u. o. s.). I. Postępowanie celem ustalenia i realizacji uprawnień z tytułu zaopatrzenia inwalidzkiego jest obecnie unormowane w ustawie z dnia 17 marca 1932 r. o zaopatrzeniu inwalidzkim (Dz. U. R. P. z 1935 r. Nr 5, poz. 31), (znowelizowanej rozporządzeniami Rady Ministrów z dnia 13 listopada 1934 r. Dz. U. R. P. Nr 106, poz. 943 i z dnia 19 grudnia 1933 r. Dz. U. R. P. Nr 102, poz. 784, dekretem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 listopada 1935 r. Dz. U. R. P. Nr 85, poz. 522 i ustawą z dnia 14 kwietnia 1937 r. Dz. U. R. P. Nr 30, poz. 225) oraz w rozporządzeniu ministerialnym z dnia 17 grudnia 1934 r. (Dz. U. R. P. z 1935 r. Nr 5, poz. 32). (W dalszym ciągu powołana ustawa będzie oznaczana skrótem „u", a powołane rozporządzenie skrótem „rozp").

W postępowaniu, o którym mowa, są wolne od opłat stemplowych na mocy art. 142 pkt 5 bądź na mocy art. 160 pkt 1 pisma następujące:

1) podania osób uprawnionych do zaopatrzenia na mocy powołanej ustawy, tj. a) inwalidów wojennych, b) inwalidów wojskowych, c) osób pozostałych po inwalidach wojennych, po poległych, po zmarłych w związku przyczynowym ze służbą wojskową, po zaginionych bez własnej winy na terenie i w czasie działań wojennych oraz po inwalidach wojskowych — o ile te podania tyczą się bezpośrednio spraw unormowanych powołaną ustawą (osoby wymienione pod „c" będą w dalszym ciągu określane terminem „osoby pozostałe");

2) świadectwa wydawane przez urzędy państwowe, a stwierdzające uprawnienie do zaopatrzenia, określonego pod 1), lub takie okoliczności faktyczne, z których owo uprawnienie wynika bezpośrednio.

Ad 1) W szczególności są wolne od opłaty stemplowej: zgłoszenie roszczenia do zaopatrzenia inwalidzkiego (wniosek o przyznanie zaopatrzenia inwalidzkiego, §§ 7 i 8 rozp.), podanie zawierające uzupełnienie zgłoszenia (§ 9 rozp.), odwołanie od orzeczenia inwalidzkiej komisji rewizyjno-lekarskiej (§§ 47 i 55 rozp.), wniosek o ponowne przeprowadzenie postępowania rewizyjno-lekarskiego (§ 63 rozp.), wniosek o specjalistyczne badanie lekarskie (art. 7 ustęp 3 u — Dz. U. R. P. z 1937 r. Nr 30, poz. 225), wniosek o uznanie za zaginionego bez własnej winy na terenie i w czasie działań wojennych i o przyznanie zaopatrzenia po zaginionym (§ 70 rozp.), podanie o zaopatrzenie osób pozostałych (§§ 81, 83, 84 rozp.); deklaracja inwalidy w celu uzyskania zaopatrzenia pieniężnego (§ 88 rozp.), wniosek o przyznanie dodatku rodzinnego (§ 93 rozp.), wniosek o przyznanie dodatku kwalifikacyjnego (§ 99 rozp.), podanie o kapitalizację renty (§ 108 rozp.), podanie o przyznanie dodatku ciężko poszkodowanych i pielęgnacyjnego inwalidzie, który skapitalizował rentę przed wejściem w życie wyżej powołanej ustawy z dnia 17 marca 1932 r. (art. 65 u.), podanie o zaliczkę na rentę (§ 108 rozp.), podanie o przyznanie renty, nie zmniejszonej o skapitalizowaną część renty należnej na podstawie ustaw b. państw zaborczych (art. 39 u.), podanie o przywrócenie renty, jeżeli prawo do jej pobierania zgasło na podstawie ustawy karnej b. państwa zaborczego (art. 31 u.), podanie o przywrócenie prawa do zaopatrzenia pieniężnego lub o zwiększenie tego zaopatrzenia na podstawie wyżej powołanego rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 13 listopada 1934 r. (Dz. U. R. P. Nr 106, poz. 943), deklaracja osoby pozostałej, w celu uzyskania zaopatrzenia pieniężnego (§ 122 rozp.), podanie inwalidy bądź osoby pozostałej o zezwolenie na pobieranie zaopatrzenia inwa-

lidzkiego oraz zaopatrzenia z innego tytułu ze Skarbu Państwa w łącznej sumie przekraczającej zasadniczą rentę zupełnego inwalidy (art. 34 u.), podanie o zezwolenie na korzystanie z renty za granicą dłużej niż rok (art. 33 lit. „a" u.), podanie o umieszczenie inwalidy w państwowym zakładzie opieki zamkniętej dla inwalidów albo w odpowiednim zakładzie samorządowym lub prywatnym (§ 184 rozp.), wniosek opiekuna o umieszczenie sieroty w odpowiednim zakładzie (art. 24 u.), podanie o narzędzia pracy i o materiały pomocnicze (§ 188 rozp.), podanie o zezwolenie na sporządzenie aparatu ortopedycznego w zakładzie prywatnym lub na naprawę takiego aparatu w zakładzie prywatnym oraz o zwrot kosztów sporządzenia bądź naprawy (art. 49 u.), podanie w sprawie udzielenia pomocy weterynaryjnej psu-przewodnikowi (§ 191 rozp.), wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy związku przyczynowego między uszkodzeniem zdrowia a służbą wojskową (§ 221 rozp.).

Ad 2) W szczególności są wolne od opłaty stemplowej: zaświadczenie władzy administracji ogólnej, że żona inwalidy nie pobiera uposażenia z instytucji państwowej ani zaopatrzenia ze Skarbu Państwa lub z funduszów samorządowych oraz że małżeństwo nie zostało prawomocnym wyrokiem rozwiązane lub rozłączone bez obowiązku inwalidy do utrzymywania żony (§ 94 rozp.), jeżeli w zaświadczeniu takim jest stwierdzone wyraźnie, że osoba, której zaświadczenie dotyczy, jest żoną inwalidy; zaświadczenie, że inwalida, pobierający zaopatrzenie z tytułu służby państwowej, nie otrzymuje dodatku ekonomicznego na żonę (§ 94 ust. 2 rozp.) bądź na dzieci (§ 95 pkt 2 rozp.); książeczka inwalidzka (§ 135 rozp.); legitymacja inwalidzka uprawniająca do ulg przy przejazdach koleją (pismo okólne Ministerstwa Opieki Społecznej z dnia 31 stycznia 1936 r. Dz. Urz. Min. Opieki Społ. Nr 2, str. 49); zaświadczenie, że pewna kobieta jest wdową po mężczyźnie wymienionym wyżej pod 1 c) i że zarazem: a) ma na wychowaniu co najmniej jedno dziecko własne w wieku poniżej lat 15 z małżeństwa z owym mężczyzną (art. 19 u.), bądź b) wskutek stałego, stwierdzonego przez urzędowego lekarza, uszkodzenia zdrowia utraciła więcej niż $66^{2}/_{3}$ zdolności zarobkowej (art. 19 u.), bądź c) nie była separowana ani rozwiedziona bez obowiązku męża do utrzymywania jej (art. 21 u.); zaświadczenie, że pewna kobieta jest wdową po mężczyźnie wymienionym wyżej pod 1 c), wydane według wzoru podanego w Dz. Urz. Min. Opieki Społ. z 1937 r., na str. 514 (załączonego do okólnika Ministerstwa Opieki Społecznej z dnia 12 lipca 1937 r. w sprawie zatrudnienia inwalidów i wdów); zaświadczenie, że pewna osoba jest sierotą po osobie wymienionej wyżej pod 1 c) i że zarazem: a) nie zarobkuje samodzielnie i nie zawarła związku małżeńskiego (art. 22 u.), bądź b) uczęszcza do szkoły publicznej lub kształci się zawodowo (art. 22 u.), bądź c) wskutek ułomności fizycznej lub psychicznej nie może zarabiać na swoje utrzymanie, bądź d) że sierota wymieniona tylko co pod „c" nie posiada środków utrzymania (art. 22 u.); zaświadczenie, że ktoś jest ojcem lub matką osoby (zmarłej lub zaginionej) wymienionej wyżej pod 1 c) i że zarazem: a) jest niezdolny do zarobkowania (art. 25 u.), bądź b) że wymieniony pod a) nie posiada niezbędnych środków utrzymania ani też członków rodziny prawnie zobowiązanych i będących w stanie dostarczyć mu środków utrzymania (art. 25 u.); zaświadczenie, że zmarły lub zaginiony, wymieniony wyżej pod 1 c), był jedynym żywicielem innej osoby, która go przysposobiła (§ 119 rozp.); zaświadczenie, że inwalida bądź osoba pozostała posiada gospodarstwo rolne na mocy przepisów o nadaniu ziemi żołnierzom Wojska Polskiego lub z mocy ustawy z dnia 28 grudnia 1925 r. (Dz. U. R. P. z 1926 r. Nr 1, poz. 1), bądź osadę rentową nabytą po dniu 1 lipca 1919 r. o powierzchni poniżej 20 ha na obszarze województwa poznańskiego lub górnośląskiej części województwa śląskiego bądź poniżej 35 ha na obszarze województwa pomorskiego (art. 33 u. w brzmieniu ustawy z dnia 14 kwietnia 1937 r. Dz. U. R. P. Nr 30, poz. 225).

II. Na mocy art. 160 pkt 1 w związku z art. 142 pkt 17 u. o. s. są wolne od opłaty stemplowej: zaświadczenie powiatowej władzy administracji ogólnej, że dziecko (pasierb) inwalidy nie posiada własnego zaopatrzenia pieniężnego ani środków utrzymania wystarczających na pokrycie koniecznych potrzeb życiowych jednej osoby w danej miejscowości (§ 95 pkt 3 lit. „a" rozp.), zaświadczenie lekarza urzędowego, że dziecko (pasierb) inwalidy z powodu kalectwa, choroby umysłowej albo innej choroby nieuleczalnej nie może zarabiać na swe utrzymanie (§ 96 rozp.).

III. W myśl art. 142 (pkt 5 bądź 17) są wolne od opłaty stemplowej podania o wydanie świadectw, wolnych od opłaty w myśl zasad podanych wyżej pod I i II. Swiadectwa wolne od opłaty stemplowej w myśl zasad podanych pod I i II nie podlegają żadnej opłacie z powodu załączenia ich do podań, wymienionych wyżej pod 1).

IV. Uwolnienia określone wyżej w działach I i II nie obejmują **duplikatów** świadectw wymienionych pod I i II. Duplikat taki (w myśl art. 157 oraz ustępu ostatniego art. 160 u. o. s.) jest wolny od opłaty stemplowej tylko w razie wydania go osobie, której stan niezamożności jest niewątpliwie znany urzędowi wydającemu duplikat, jeśli uiszczenie opłaty nie jest możliwe bez dotkliwego uszczerbku majątkowego; poza tym duplikat podlega opłacie stemplowej w wysokości 2 zł od każdej stronicy pełnej lub zaczętej; w myśl § 186 r. w. s. opłata od duplikatu nie może przewyższać kwoty obliczonej w ten sposób, że powierzchnię wszystkich stro-

nic, ustaloną w centymetrach kwadratowych, dzieli się przez 875, a iloraz mnoży się przez 2; jeżeli z podziału przez 875 wynika liczba cała z ułamkiem, to zaokrągla się ją wzwyż do najbliższej liczby całej.

V. Świadectwa, z których **treści** nie wynika związek świadectwa z postępowaniem celem ustalenia i realizacji uprawnień z tytułu zaopatrzenia inwalidzkiego, podlegają opłacie stemplowej według zasad ogólnych, choćby osoba, której świadectwo zostaje wydane, zwróciła się o to świadectwo do właściwego urzędu jedynie z tego powodu, że ono jej jest potrzebne celem przedstawienia w postępowaniu zmierzającym do ustalenia bądź realizacji uprawnień z tytułu zaopatrzenia inwalidzkiego. W szczególności wyciągi z akt stanu cywilnego, wymienione w §§ 72, 85, 94 i 95 rozp. podlegają opłatom, wymienionym w art. 155 u. o. s.; świadectwo obywatelstwa polskiego bądź świadectwo, że osoba nie posiadająca obywatelstwa polskiego przebywa na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej na mocy uzyskanego zezwolenia (art. 2 u. oraz § 114 rozp.) oraz wymienione w § 95 pkt 3 lit. b) rozp. zaświadczenie powiatowej władzy administracji ogólnej, że córki (pasierbice) poniżej lat 18, znajdujące się w wieku, w którym dopuszczalne jest zawarcie związku małżeńskiego, są stanu wolnego — podlegają opłacie stemplowej w kwocie 5 zł w myśl art. 154 u. o. s. Świadectwa, o których mowa w niniejszym dziale V, mają być jednak wydane bez pobrania opłaty stemplowej osobom, których stan niezamożności jest niewątpliwie znany urzędowi, wydającemu świadectwo, jeżeli uiszczenie opłaty nie jest możliwe bez dotkliwego uszczerbku majątkowego (punkt 1 art. 160 w związku z punktem 17 art. 142 u. o. s.) (Nr D. V. 3691/5/38).

Nr 508 (do art. 112 i 147 u. o. s.). I. Pełnomocnictwo, upoważniające **wyłącznie** do zastępstwa przed komisjami klasyfikacyjnymi utworzonymi na mocy ustawy z dnia 26 marca 1935 r. o klasyfikacji gruntów dla podatku gruntowego (Dz. U. R. P. Nr 27, poz. 203) jest wolne od opłaty stemplowej na podstawie § 61 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 20 czerwca 1936 r. w sprawie wykonania powołanej ustawy (Dz. U. R. P. Nr 62, poz. 453).

II. Podanie posiadacza gruntu o udzielenie na piśmie uzasadnienia dokonanej klasyfikacji, przewidziane w § 51 (ust. 2) powołanego rozporządzenia ministerialnego, podlega opłacie stemplowej w wysokości 3 zł i po 50 gr od każdego załącznika na mocy art. 147 ustępu ostatniego u. o. s. Uzasadnienie wydane na skutek wymienionego podania nie podlega opłacie stemplowej (Nr D. V. 6467/5/38).

221

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 29 marca 1938 r.

L. B. P. 3382/Gosp./38

w sprawie doręczania pism władz skarbowych za zwrotnym poświadczeniem odbioru.

Do

wszystkich Izb Skarbowych, Urzędu Wojewódzkiego Śląskiego (Wydział Skarbowy) w Katowicach i wszystkich urzędów skarbowych.

W uzupełnieniu okólnika Ministerstwa Skarbu z dn. 26 lutego 1938 r. L. B. P. 1738/Gosp./38 w sprawie doręczania pism władz skarbowych (Dz. Urz. Min. Sk. Nr 7, poz. 164) — Ministerstwo Skarbu zarządza co następuje:

Doręczanie pism władz skarbowych odbywa się:

A. przez własne organa,

B. przez pocztę,

C. przez organa gminne w miejscowościach, w których nie zorganizowano pocztowej służby doręczeń.

A. Doręczanie przez organa własne.

Doręczanie pism przez organa własne (gońców, roznosicieli) może być stosowane wyłącznie w miastach, będących siedzibami Izb Skarbowych.

W innych miejscowościach wszelkie pisma władz skarbowych winny być doręczane przez pocztę, względnie za pośrednictwem gmin, stosownie do postanowień okólnika z dnia 26 lutego 1938 r. L. B. P. 1738/Gosp./38.

Pisma, które mają być doręczane przez organa własne, wpisuje urzędnik prowadzący kancelarię przez kalkę do książki doręczeń (wzór Nr 1).

Jedna karta książki doręczeń po wyrwaniu powinna być doręczona organowi doręczającemu wraz z pismami, odbitka zaś kalkowa pozostaje w książce doręczeń.

Organ doręczający obowiązany jest stwierdzić własnoręcznym podpisem w książce doręczeń otrzymanie pism celem ich doręczenia.

W miarę zwracania przez organ doręczający dowodów doręczeń—urzędnik prowadzący kancelarię skreśla odpowiednie numery pism w książce doręczeń oraz w odbitce wręczonej organowi doręczającemu.

B. Doręczanie przez pocztę.

Wysyłanie pism przez pocztę odbywa się w trybie przewidzianym dla doręczania pism za

zwrotnym poświadczeniem odbioru (doręczenia).

Urzędnik prowadzący kancelarię zapisuje pisma, mające być wysłane przez pocztę, do książki nadawczej przesyłek pocztowych zwykłych za zwrotnym poświadczeniem odbioru (wzór Nr 2).

Książka nadawcza służy równocześnie jako kontrola nadawanych przez władze skarbowe przesyłek pocztowych zwykłych oraz otrzymywanych z urzędu pocztowego zwrotnych poświadczeń odbioru.

Urzędnik prowadzący kancelarię wciąga każde pismo, które ma być doręczone przez pocztę, do książki nadawczej. Pisma należy wciągać wg poszczególnych referatów (oddziałów), a w referatach (oddziałach) możliwie według rodzaju pisma (nakazy płatnicze, zawiadomienia o orzeczeniach na odwołania, wezwania, postanowienia o ulgach podatkowych, upomnienia egzekucyjne itp.).

Prowadzi się jedną książkę nadawczą dla urzędu skarbowego (izby skarbowej).

Jeżeli chodzi o nakazy płatnicze, wystarcza podanie w rubryce 2 książki nadawczej Nr rejestru wymiarowego; o ile zaś chodzi o upomnienia egzekucyjne wysyłane przez kasę urzędu skarbowego — Nr upomnienia.

Równocześnie z wciągnięciem danego pisma do pocztowej książki nadawczej urzędnik prowadzący kancelarię oznacza numeratorem, w dolnym lewym rogu dowodu doręczenia pisma, Nr kolejny książki nadawczej.

Po otrzymaniu zwrotnego poświadczenia odbioru należy w rubr. 5 książki nadawczej odnotować datę wpływu dowodu doręczenia, a w rubr. 1 skreślić czerwonym ołówkiem dany Nr kolejny.

Po upływie 14 dni od daty wysłania pisma urzędnik prowadzący kancelarię sprawdza wg książki nadawczej, których dowodów doręczeń urząd pocztowy nie zwrócił i wysyła do tego urzędu pismo ponaglające zwrot dowodów doręczeń (według wzoru Nr 3), równocześnie odnotowując ponaglenie w rubr. 6 (Uwagi) książki nadawczej słowami: „ponagl. dn. .... 193...".

Odpowiednią ilość książek nadawczych oraz ponagleń urzędy i izby skarbowe otrzymają bezpośrednio z Ministerstwa Skarbu.

C. **Doręczanie pism przez gminy.**

Doręczanie pism przez gminy winno być stosowane jedynie w miejscowościach, w których nie ma zorganizowanej pocztowej służby doręczeń.

Urzędnik prowadzący kancelarię wpisuje pismo do książki doręczeń pism przez gminy (wzór Nr 4) przez kalkę, dla każdej gminy na oddzielnej karcie książki doręczeń.

Pierwsza karta pozostaje w książce doręczeń, odbitka zaś kalkowa powinna być przesłana do właściwego zarządu gminy jako pismo zlecające doręczenie wraz z pismami zleconymi do doręczenia.

Każda książka doręczeń zawiera 100 podwójnych kart. Karta podwójna składa się z oryginału karty i odbitki kalkowej.

Każda karta ma osobny kolejny numer (odbitka kalkowa ma ten sam numer co oryginał). Przesyłki wpisuje się według kolejnej numeracji, odrębnej dla każdej karty.

Sposób wciągania pism do książki doręczeń, notowania zwróconych przez zarządy gmin dowodów doręczeń oraz oznaczania bieżącej numeracji kolejnego numeru książki nadawczej — następuje jak przy doręczaniu pism przez pocztę z tym, że na dowodzie doręczenia obok numeru kolejnego książki doręczeń należy umieścić również numer karty książki (np. 19/K. 368).

W podobny sposób następuje również ponaglenie zarządu gminy o zwrot dowodów doręczeń (wzór Nr 5).

Nakład książki doręczeń (wzór Nr 4), wzoru pisma zarządu gminy, zwracającego władzy skarbowej poświadczenia odbioru (wzór Nr 6) oraz ponaglenia zarządu gminy o zwrot dowodów doręczeń (wzór Nr 5) — Ministerstwo Skarbu zarządza równocześnie.

Obowiązkiem urzędnika prowadzącego kancelarię, poza obowiązkami przytoczonymi wyżej pod A, B i C jest:

1) oznaczyć pisma, które mają być doręczone przez pocztę, napisem (pieczątką) na stronie adresowej: „Zwykła za zwrotnym poświadczeniem odbioru" lub „Polecona za zwrotnym poświadczeniem odbioru". Zaznacza się, że z reguły wszelkie pisma władz skarbowych, jak nakazy płatnicze, wezwania, ponaglenia, upomnienia itp. winny być przesyłane jako zwykłe za zwrotnym poświadczeniem odbioru, polecenie zaś może być stosowane jedynie w wyjątkowych wypadkach, przy czym do nadawania korespondencji poleconej należy używać pocztowej księgi nadawczej według wzoru ustalonego przez Ministerstwo Poczt i Telegrafów;

2) na odwrocie wypełnionych czytelnie „dowodów doręczenia", oddzielonych zazwyczaj od właściwych pism perforacją, nakleić kartkę zwrotnego poświadczenia odbioru z napisem: „Postępowanie administracyjne" (wzór 7 — na papierze białym) lub z napisem: „Postępowanie podatkowe" (tj. według przepisów ordynacji podatkowej) (wzór 8 — na papierze seledynowym) — celem wskazania, jakie przepisy w sprawie doręczeń powinien zastosować organ doręczający (poczta lub gmina).

Dowody doręczenia winny zawierać w lewym górnym rogu nazwę i **dokładny adres** urzędu skarbowego względnie izby skarbowej, a ponadto imię i nazwisko adresata oraz jego dokładny adres.

Pismo winno być tak złożone, aby zwrotne poświadczenie odbioru znajdowało się zawsze na zewnątrz przesyłki.

Nakład zwrotnych poświadczeń odbioru (wzór 7 i 8) Ministerstwo Skarbu zarządza równocześnie.

Przypomina się, że wszelkie pisma wysyłane w zakresie rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 25 czerwca 1932 r. o postępowaniu egzekucyjnym władz skarbowych (Dz. U. R. P. Nr 62, poz. 580) powinny być doręczane, zgodnie z § 50 tego rozporządzenia, w trybie rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dn. 22 marca 1928 r. o postępowaniu administracyjnym (Dz. U. R. P. Nr 36, poz. 341);

3) zaopatrzyć pisma w adnotację (pieczątkę): „Dosłać" w przypadku, gdy adresat zmienił miejsce zamieszkania lub pobytu, a władza skarbowa nadająca pismo pragnie, aby pismo to zostało przez organa pocztowe dosłane do nowego miejsca zamieszkania lub pobytu adresata.

Zasadniczo „dosłanie" powinno nastąpić we wszystkich przypadkach doręczeń z wyjątkiem tych przypadków, gdy pismo zawiera wezwanie do osobistego stawiennictwa świadków i biegłych w urzędzie skarbowym. W tych bowiem przypadkach władze skarbowe mogłyby być narażone na znaczne koszty z tytułu zwrotu niezbędnych kosztów podróży oraz diet, wyższych od normalnych właśnie z powodu zmiany miejsca zamieszkania lub pobytu świadka lub biegłego.

„Dosłanie" nie powinno w zasadzie mieć miejsca również, gdy pismo zawiera wezwanie do osobistego stawiennictwa płatnika.

W tych wszystkich wypadkach, gdy **dosłanie nie powinno nastąpić,** należy pismo zaopatrzyć w adnotację (pieczątkę): **„Nie dosyłać".**

Podany w niniejszym zarządzeniu tryb postępowania obowiązuje od dnia 1 kwietnia 1938 r.

p. o. Dyrektora Biura Personalnego:
(—) *Dr W. Marynowski.*

Przydzielono:

Dnia .... 193 ...... r. p. ....

Otrzymałem do doręczenia

.... pism niżej wyszczególnionych

(władza skarbowa)

(podpis organu doręczającego)

Nr pisma	Znak referatu	Data zwrotu poświadczenia odbioru	Uwagi	Nr pisma	Znak referatu	Data zwrotu poświadczenia odbioru	Uwagi

M. Sk. Nr 1031—Kanc. 1 do L. B. P. 3382 /gosp./ 38.

Książka doręczeń pism przez organa własne.

Str. 1.

(władza skarbowa)

KSIĄŻKA NADAWCZA
przesyłek pocztowych zwykłych za zwrotnym poświadczeniem odbioru.

Objaśnienia:

1. Książka nadawcza służy równocześnie jako kontrola nadawanych przez władze skarbowe przesyłek listowych oraz otrzymywanych z urzędu pocztowego zwrotnych poświadczeń odbioru.
2. Książkę prowadzi się jedną dla całego urzędu skarbowego — izby skarbowej.
3 Urzędnik prowadzący kontrolę wciąga każde pismo, które ma być doręczone przez pocztę, do książki nadawczej. Pisma należy wciągać według poszczególnych referatów (oddziałów), a w referatach (oddziałach) możliwie według rodzajów pism (nakazy płatnicze, zawiadomienia o orzeczeniach na odwołania, wezwania, postanowienia o ulgach podatkowych, upomnienia egzekucyjne i tp).

   Jeżeli chodzi o nakazy płatnicze, wystarcza podanie w rubr. 2 Nr. rejestru wymiarowego; o ile chodzi o upomnienia egzekucyjne wysyłane przez kasy urzędu skarbowego — Nr. upomnienia.
4. Równocześnie z wciągnięciem danego pisma do książki nadawczej urzędnik prowadzący kancelarię oznacza numeratorem w dolnym lewym rogu dowodu doręczenia pisma — Nr. kolejny książki nadawczej.
5. Po otrzymaniu zwrotnego poświadczenia odbioru należy w rubr. 5 książki nadawczej odnotować datę wpływu dowodu doręczenia, a w rubr. 1 skreślić czerwonym ołówkiem dany Nr. kolejny.
6. Po upływie 14 dni od daty wysłania pisma urzędnik prowadzący kancelarię sprawdza według książki nadawczej, których dowodów doręczeń urząd pocztowy nie zwrócił i wysyła do tego urzędu pismo ponaglające zwrot tych dowodów (wg wzoru Nr. 3), równocześnie odnotowując ponaglenie w rubr. 6 (Uwagi) książki nadawczej słowami: „ponagl. dn.................... 193..... r.".

M. Sk. Nr. 1032—Kanc. 2 do L. B. P. 3382/Gosp./38.
Książka nadawcza przesyłek pocztowych zwykłych za zwrotnym poświadczeniem odbioru.

Str. 2.

Nr. kolejny przesyłki	Nr. pisma	Znak referatu	Sumaryczne potwierdzenie odbioru pism przez urząd pocztowy (podpis urzędnika pocztowego i odcisk datow.)	Data wpływu zwrotnego poświadczenia odbioru	Uwagi
1	2	3	4	5	6

M Sk. Nr. 1032a—Kanc. 2 do L. B. P. 3382/Gosp./38
Książka nadawcza przesyłek pocztowych zwykłych za zwrotnym poświadczeniem odbioru.

Str. 1.

(Władza Skarbowa)

...., dnia .... 193..... r.

Do

Urzędu Pocztowego

w ....

Urząd Skarbowy — Izba Skarbowa — prosi o rychły zwrot nie nadesłanych dotychczas dowodów doręczenia z nadanych w Urzędzie Pocztowym następujących przesyłek pocztowych za zwrotnym poświadczeniem odbioru:

Kierownik Kancelarii

Poz. bieżąca	Nr kolejny ks. nadawczej	IMIĘ I NAZWISKO ADRESATA	ADRES	Nr nadanego pisma	Nadano na pocztę w dniu
1	2	3	4	5	6

M. Sk. Nr 1033 — Kanc. 3 do L. B. P. 3382/gosp/38.

Ponaglenie Urzędu Pocztowego o zwrot dowodów doręczenia.

Str. 2.

Poz. bieżąca	Nr kolejny ks. nadawczej	IMIĘ I NAZWISKO ADRESATA	ADRES	Nr nadanego pisma	Nadano na pocztę w dniu
1	2	3	4	4	6

(władza skarbowa)

.......................dnia........................ 193..... r.

Nr. karty ....

DO
ZARZĄDU GMINY
w ....

Przesyła się .... niżej wyszczególnionych pism z prośbą o doręczenie tychże za zwrotnym poświadczeniem odbioru, które należy zwrócić bezzwłocznie Urzędowi Skarbowemu — Izbie Skarbowej — po doręczeniu pism adresatom.

Kierownik Kancelarii

Nr. kolejny przesyłki	Nr. pisma	Znak referatu	Data zwrotu poświadczenia odbioru	Uwagi	Nr. kolejny przesyłki	Nr. pisma	Znak referatu	Data zwrotu poświadczenia odbioru	Uwagi
1	2	3	4	5	1	2	3	4	5
1					21				
2					22				
3					23				
4					24				
5					25				
6					26				
19					39				
20					40				

M. Sk. Nr. 1034—Kanc. 4 do L. B. P. 3382/gosp./38

Książka doręczeń pism przez gminy.

Str. 1.

(Władza Skarbowa)

............................., dnia .... 193..... r.

Do

Zarządu Gminy

w ....

Urząd Skarbowy — Izba Skarbowa — prosi o rychły zwrot nie nadesłanych dotychczas dowodów doręczenia z przesłanych Zarządowi Gminy następujących pism urzędowych za zwrotnym poświadczeniem odbioru.

Kierownik Kancelarii

Poz. bieżąca	Nr kolejny karty	Nr kolejny przesyłki w karcie	IMIĘ I NAZWISKO ADRESATA	ADRES	Nr nadanego pisma	Przesłano Zarządowi Gminy w dniu
1	2	3	4	5	6	7

M. Sk. Nr 1035 — Kanc. 5 do L. B. P. 3382/gosp/38

Ponaglenie Zarządu Gminy o zwrot dowodów doręczenia.

Str. 2.

Poz. bieżąca	Nr kolejny karty	Nr kolejny przesyłki w karcie	IMIĘ I NAZWISKO ADRESATA	ADRES	Nr nadanego pisma	Przesłano Zarządowi Gminy w dniu
1	2	3	4	5	6	7

ZARZĄD GMINY *dnia* .... *193*..... *r.*

w ....

Urzędowi Skarbowemu
Izbie Skarbowej

w ....

Zwraca się .... zwrotnych poświadczeń odbioru pism przesłanych przez .... Urząd Skarbowy –Izbę Skarbową—w dniu ....
Nr. karty .... pod poz. poz.: ....

....

....

Załączniki

M. Sk. Nr. 1036 — Kanc. 6 do L. B. P. 3382/gosp./38

Pismo Zarządu gminy zwracające poświadczenia odbioru.

Postępowanie administracyjne.

Pismo:

A) doręczyłem dnia .... 19........ r. o godz. ....
a) adresatowi osobiście, któdy pismo przyjął.
b) adresatowi osobiście, który odmówił przyjęcia.
c) z powodu nieobecności adresata p. ....
jako dorosłemu domownikowi (zarządcy nieruchomości, przedsiębiorstwa adresata, pracownikowi adresata, rządcy, dozorcy domu adresata, sąsiadowi adresata), który pismo przyjął,
d) z powodu nieobecności adresata, oraz osób którymby pismo można było dla adresata zostawić (oraz odmowy przyjęcia pisma przez osoby, którymby pismo można było zostawić dla adresata)—w ten sposób, że złożyłem pismo w .... zawiadamiając o tym adresata drogą wywieszenia zawiadomienia na drzwiach nieruchomości ....
.... jako miejsca ....
oraz w ....

B) nie mogłem doręczyć z powodu:
a) śmierci adresata,
b) iż adresat we wskazanym domu nie jest znany,
c) adresat opuścił wskazany dom na stałe — przenosząc się do ....
....
d) iż adresat opuścił wskazany dom na stałe, wynosząc się do miejscowości, której ustalić nie mogłem.

....
(podpis doręczającego)

M. Sk. Nr 1037 —Kanc. 7 do L. B. P. 3382/gosp./38

Zwrotne poświadcz. odbioru pisma (postęp. admin.)

Postępowanie podatkowe.

Pismo:

A. doręczyłem dnia .... 19........ r. o godz. ....
a) adresatowi osobiście, który pismo przyjął,
b) adresatowi osobiście, który odmówił przyjęcia,
c) z powodu nieobecności adresata p. ....
jako dorosłemu członkowi rodziny, domownikowi adresata, osobie zarządzającej majątkiem,—przedsiębiorstwem, pracownikowi adresata,—który pismo przyjął — odmówił przyjęcia;

B. nie mogłem doręczyć z powodu:
a) śmierci adresata,
b) iż adresat we wskazanym domu nie jest znany,
c) adresat opuścił wskazany dom na stałe—przenosząc się czasowo do ....
....
d) iż adresat opuścił wskazany dom na stałe, wynosząc się do miejscowości której ustalić nie mogłem

....
(podpis doręczającego)

M. Sk. Nr 1038 — Kanc. 8 do L. B. P. 3382/gosp./38

Zwrotne poświad. odbioru pisma (postęp. podatk.)

222

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 22 marca 1938 r.

L. D. I. 10703/Em/38

w sprawie wykonania ustawy o zmianie niektórych przepisów, dotyczących zaopatrzenia emerytalnego funkcjonariuszów państwowych i zawodowych wojskowych.

Do

Izb Skarbowych: Grodzkiej w Warszawie, we Lwowie, w Poznaniu, Urzędu Wojewódzkiego Śląskiego (Wydział Skarbowy) w Katowicach, Pocztowej Kasy Oszczędności i Państwowego Zakładu Emerytalnego w Warszawie.

W Dzienniku Ustaw Rzeczypospolitej Polskiej Nr 17 z dnia 19 marca 1938 r. pod pozycją 125 ogłoszona została ustawa, zmieniająca niektóre przepisy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszów państwowych i zawodowych wojskowych. (Przedruk w Dz. Urz. Min. Skarbu Nr 9, poz. 191).

I. Zmiany przepisów ustawy emerytalnej.

1) Art. 2 pkt 1 przytoczonej ustawy zmienia, jak widać, w sposób zasadniczy przepis art. 11 ust. 1 ustawy emerytalnej z dnia 11 grudnia 1923 r., uzależniając dodatkowo przewidziane w tym przepisie doliczenie do wysługi emerytalnej 10-letniego okresu od stwierdzenia, że funkcjonariusz państwowy lub zawodowy wojskowy utracił zdolność do zarobkowania w związku przyczynowym ze służbą. W przypadku nieistnienia takiego związku przyczynowego — doliczenie 10 lat zależy od swobodnego uznania władzy. Ponieważ w myśl art. 7 ustawy powyższa zmiana obowiązuje od dnia 1 kwietnia 1938 r., przeto nie dotyczy ona funkcjonariuszów państwowych i zawodowych wojskowych, z którymi stosunek służbowy został rozwiązany przed tą datą. Uprawnienia osób tej kategorii należy więc rozpatrywać na podstawie art. 11 ustawy emerytalnej w brzmieniu obowiązującym przed dniem 1 kwietnia 1938 r., choćby nawet dotyczące tych osób orzeczenie Komisji lekarskiej zapadło już po tym terminie.

2) Od dnia 1 kwietnia 1938 r. obowiązuje również zmienione brzmienie art. 29 ust. 1 lit. b) ustawy emerytalnej, w myśl którego funkcjonariusz państwowy, uznany przez Komisję lekarską za trwale niezdolnego do służby z powodu ułomności cielesnej, albo z powodu upadku sił fizycznych lub umysłowych, może być przeniesiony z urzędu w stan spoczynku w tym tylko przypadku, gdy komisja lekarska zarazem stwierdzi, że utracił on co najmniej 50% zdolności do zarobkowania.

3) Ważną zmianę stanowi przepis art. 2 pkt 3 ustawy, wprowadzający do art. 81 ust. 1 ustawy emerytalnej zastrzeżenie, że z czasu służby w byłych państwach zaborczych do wysługi emerytalnej funkcjonariusza państwowego lub zawodowego wojskowego mogą być w zasadzie wliczane tylko okresy służby rzeczywistej. Od tej zasady ustawa przewiduje wyjątek dla osób odznaczonych orderem wojskowym „Virtuti Militari" lub Krzyżem Niepodległości, którym nadal służy prawo do wliczenia również okresów, zaliczalnych na zasadzie przepisów emerytalnych odnośnego państwa zaborczego z tytułu korzystniejszego liczenia.

Zmiana ta obowiązuje od dnia 1 lipca 1938 r., przy czym — zgodnie z art. 3 ust. 1 ustawy — stosuje się także do zaopatrzeń emerytalnych „przyznanych przed wejściem w życie ustawy". Pod określeniem tym należy rozumieć również zaopatrzenia tych funkcjonariuszów państwowych i zawodowych wojskowych, z którymi stosunek służbowy rozwiązano przed datą powyższą, którym jednak z tych czy innych względów przed wejściem w życie ustawy nie wymierzono zaopatrzenia. Osobom takim należy wymierzyć zaopatrzenie w myśl przepisów obowiązujących w chwili rozwiązania stosunku służbowego, a następnie od dnia 1 lipca 1938 r. ustalić ponownie wymiar zaopatrzenia na ogólnych zasadach. Podobnie należy postępować z zaopatrzeniami wdów i sierot po funkcjonariuszach i emerytach zmarłych przed wejściem w życie ustawy.

II. Ustalenie wymiaru zaopatrzeń emerytalnych.

W myśl przepisu zdania drugiego art. 1 ustawy z dniem wejścia jej w życie, to znaczy od dnia 1 lipca 1938 r. wprowadzone dekretem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 listopada 1935 r. (Dz. U. R. P. Nr 85, poz. 521), ograniczenia, dotyczące sposobu obliczania wysokości zaopatrzenia emerytalnego, przestają obowiązywać również w stosunku do osób, którym zaopatrzenie wymierzono przy zastosowaniu art. 2, bądź przerachowano na zasadzie art. 3 tego dekretu.

W związku z tym zachodzi konieczność poddania rewizji i odpowiedniego ustalenia wysokości zaopatrzeń tych wszystkich osób, na których wysługę emerytalną składają się między innymi okresy służby w byłych państwach zaborczych oraz okresy zweryfikowanej służby lub pracy zawodowej. Wspomnianego ustalenia należy dokonać biorąc pod uwagę omówiony już poprzednio przepis art. 3 ust. 1 ustawy, w myśl którego osobom nieodznaczonym orderem wojskowym „Virtuti Militari" lub Krzyżem Niepodległości mogą być uwzględniane jedynie okresy służby rzeczywistej z tytułu ich służby w byłych państwach zaborczych.

Obowiązek ustalenia nowego wymiaru, jeżeli chodzi o zaopatrzenia emerytalne cywil-

nych funkcjonariuszów wszystkich działów administracji państwowej, pobierających zaopatrzenia na zasadzie ustawy emerytalnej z dnia 11 grudnia 1923 r. oraz pozostałych po tych funkcjonariuszach wdów i sierot spoczywa na Ministerstwie Skarbu lub na upoważnionych przez Ministra Skarbu władzach skarbowych II instancji, zaś jeżeli chodzi o zaopatrzenia wojskowe — na właściwych według art. 46 ustawy emerytalnej władzach wojskowych w porozumieniu z odpowiednią władzą skarbową. Ministerstwo Skarbu ustali wymiar w tych sprawach, w których pierwotny wymiar zaopatrzenia był dokonany bądź przez samo Ministerstwo, bądź przez którąkolwiek z cywilnych władz naczelnych, w pozostałych zaś przypadkach ustalenia wymiaru dokonają Izby Skarbowe. W związku z powyższym Ministerstwo zarządza, ażeby Izby Skarbowe przystąpiły bezzwłocznie do przeglądu posiadanych akt emerytalnych i — po stwierdzeniu, że emeryt (wdowa, sierota) należy do kategorii osób wymienionych na wstępie — aby wydały osobie interesowanej orzeczenie według wzoru załączonego do niniejszego zarządzenia (załącznik Nr 1 lub Nr 2).

W przypadku stwierdzenia, że wymiar zaopatrzenia emerytalnego nie ulegnie zmianie władze wskazane w art. 10 ustawy z dnia 18 marca 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr 26, poz. 239) zawiadomią o tym władze asygnujące.

Opisane czynności muszą być zakończone w terminie najpóźniej do dnia 1 czerwca 1938 r., ażeby władze asygnujące na podstawie przesłanych im odpisów orzeczeń oraz wspomnianych zawiadomień mogły dokonać w kartach likwidacyjnych odpowiednich przypisów i na dzień 1 lipca 1938 r. przekazać zaopatrzenia w należnej wysokości, to zn. z uwzględnieniem już ewentualnych potrąceń z tytułu opłaty, przewidzianej w art. 4 ustawy.

Na podstawie dokonanego przy tej sposobności ogólnego przeglądu i porównania kart likwidacyjnych z otrzymanymi zawiadomieniami i odpisami orzeczeń władze asygnujące sporządzą wykazy osób, których zaopatrzenie nie uległo zmianie, a co do których brak wspomnianych zawiadomień i wykazy te prześlą władzom wymiarowym, celem skontrolowania, czy odnośne zaopatrzenie nie zostało przy rewizji pominięte.

Co się tyczy zaopatrzeń, otrzymywanych na zasadzie art. 82, 95, 103 i 108 ustawy emerytalnej, to — poczynając od dnia 1 lipca 1938 r. — powinny być one osobom interesowanym przekazywane w wysokości należnej przed dniem 1 kwietnia 1936 r., oczywiście przy odpowiednim zastosowaniu omówionych poniżej przepisów o opłacie.

III. Opłata od zaopatrzeń emerytalnych.

Opłacie unormowanej w art. 4 ustawy podlegają jedynie zaopatrzenia emerytalne wymierzone w punktach, to znaczy przy zastosowaniu właściwych przepisów o uposażeniu czynnym i o wysokości mnożnej, obowiązujących przed dniem 1 lutego 1934 roku. Spośród tej kategorii zaopatrzeń ustawa zwalnia ponadto od opłaty zaopatrzenia:

1) których wysokość wraz z dodatkami nie przekracza: dla emerytów — kwoty 100 zł, dla wdów — kwoty 50 zł, dla sierot zaś — kwoty 25 zł miesięcznie;

2) osób odznaczonych orderem wojskowym „Virtuti Militari" lub „Krzyżem Niepodległości z Mieczami";

3) zawodowych wojskowych, uznanych za inwalidów wojennych.

W przypadkach, w których po potrąceniu opłaty zaopatrzenie emerytalne spadłoby poniżej normy wolnej ustawowo od potrącenia (100 zł, 50 zł, 25 zł) — ustawa nakazuje odpowiednie obniżenie opłaty i pobranie jej w kwocie, o którą zaopatrzenie normę tę przekracza.

Zarówno omawiane obniżenie opłaty, jak i zwolnienie od niej w przypadku wskazanym pod 1) powinno być oczywiście stosowane z urzędu, natomiast w przypadkach wymienionych pod 2) i 3) — jeżeli w aktach brak na to dowodu — zwolnienie od opłaty należy stosować po wykazaniu przez osobę interesowaną, że odpowiada ona wymaganym przez ustawę warunkom.

Opłatę należy obliczać od pełnej wysokości zaopatrzenia emerytalnego (uposażenia emeryta, pensji wdowiej lub sierocej), łącznie ze wszystkimi dodatkami, bez jakichkolwiek potrąceń.

W przypadkach, w których po zastosowaniu art. 25 ustawy emerytalnej z dnia 11 grudnia 1923 r. emeryt otrzymuje tylko część przyznanego uposażenia emerytalnego, opłatę należy obliczyć i potrącić od tej części uposażenia brutto, do której otrzymania emeryt ma prawo. Podobnie należy postąpić w przypadkach zrzeczenia się części uposażenia emerytalnego, obliczając i potrącając opłatę od tej części, której emeryt się nie zrzekł.

W okresie od dnia 1 lipca 1938 r. do końca roku budżetowego opłata wynosi 4%, po czym w następnych latach budżetowych maleje co rok o 1%. Potrącanie opłaty ustaje z dniem 31 marca 1942 r.

Ponieważ stosowanie powyższego przepisu ustawy wymagać będzie corocznie pewnego czasu dla obliczenia każdego wymiaru zaopatrzenia emerytalnego, Ministerstwo zwraca uwagę na konieczność przystępowania do związanej z tym pracy w takich terminach, ażeby wypłata osobom uprawnionym do zaopatrzenia następowała bez opóźnień.

IV. Wypełnianie formularzy statystycznych.

W związku z opracowywaną przez Ministerstwo statystyką zaopatrzeń emerytalnych, a zwłaszcza w związku z koniecznością uzupeł-

nienia i skontrolowania zebranego dotychczas w tej dziedzinie materiału, skarbowe władze wymiarowe obowiązane będą wypełnić formularze statystyczne, których wzory wraz z odpowiednią instrukcją otrzymają w dniach najbliższych.

Ponieważ obowiązek wypełnienia wspomnianych formularzy obejmie niemal wszystkie dotychczasowe wymiary zaopatrzeń emerytalnych, przeto wskazane jest, ażeby związane z tym czynności odbywały się jednocześnie z czynnościami, dokonywanymi na zasadzie części II niniejszego zarządzenia, to jest nowym ustaleniem wymiaru zaopatrzeń emerytalnych lub też stwierdzeniem, że dany wymiar nie ulega zmianie.

Podsekretarz Stanu:
(—) *T. Grodyński.*

Załącznik Nr 1. wzór A.

IZBA SKARBOWA
w . . . .
Nr VI. /EM/38.

Za recepisem.

Do
Pan . . . .
. . . .
w . . . .
. . . .

Na zasadzie art. 1 i 7 ustawy z dnia 12 marca 1938 r. o zmianie niektórych przepisów, dotyczących zaopatrzenia emerytalnego funkcjonariuszów państwowych i zawodowych wojskowych (Dz. U. R. P. Nr 17, poz. 125) od dnia 1 lipca 1938 r. przy obliczeniu wysokości uposażenia emerytalnego służbę w byłych państwach zaborczych oraz zweryfikowaną służbę i pracę zawodową uwzględnia się nie w 3/4 lecz w pełnej ilości lat zaliczalnych do wysługi emerytalnej.

W związku z tym Izba Skarbowa . . . . Urząd Wojewódzki Śląski — Wydział Skarbowy . . . ., poczynając od powyższej daty, ustala wysokość należnego Pan . . . zaopatrzenia emerytalnego na . . . . . . punktów złotych . . . . gr . . . . miesięcznie, przyjmując za podstawę . . . . . . lat służby w grupie . . . . szczebla . . . . uposażenia, tj. . . . . . .% podstawy wymiaru.

Przysługujące Pan . . . dodatki pobierać Pan . . . będzie w tym samym stosunku procentowym.

Od orzeczenia niniejszego służy Pan . . . prawo wniesienia odwołania do Ministerstwa Skarbu przez Izbę Skarbową . . . . Urząd Wojewódzki Śląski — Wydział Skarbowy . . . . . . w ciągu dni 30, licząc od dnia następnego po doręczeniu tego orzeczenia.

Izba Skarbowa — Urząd Wojewódzki Śląski — Wydział Skarbowy nadmienia, że od dnia 1 lipca 1938 r. — zgodnie z art. 4 powołanej na wstępie ustawy — od zaopatrzeń emerytalnych wymierzonych w punktach potrącana będzie opłata, której wysokość do dnia 1 kwietnia 1939 r. wynosić będzie 4%, zaś od tej daty zmniejszać się będzie co rok o 1%.

Potrącanie opłaty ustanie zupełnie z dniem 31 marca 1942 r.

Uwaga: Wzór niniejszy służy w przypadku, gdy wysługa emerytalna nie zawiera okresów doliczonych z tytułu korzystniejszego liczenia służby w b. państwie zaborczym, bądź gdy okresy takie podlegają uwzględnieniu (osoby odznaczone orderem wojskowym „Virtuti Militari" lub „Krzyżem Niepodległości").

Załącznik Nr 1. wzór B.

IZBA SKARBOWA
w . . . .
Nr VI. /EM/38.

Za recepisem.

Do
Pan . . . .
. . . .
w . . . .
. . . .

Na zasadzie art. 1 i 7 ustawy z dnia 12 marca 1938 r. o zmianie niektórych przepisów, dotyczących zaopatrzenia emerytalnego funkcjonariuszów państwowych i zawodowych wojskowych (Dz. U. R. P. Nr 17, poz. 125) od dnia 1 lipca 1938 r. przy obliczeniu wysokości uposażenia emerytalnego służbę w byłych państwach zaborczych oraz zweryfikowaną służbę i pracę zawodową uwzględnia się nie w 3/4 lecz w pełnej ilości lat zaliczalnych do wysługi emerytalnej.

W związku z tym Izba Skarbowa . . . . . Urząd Wojewódzki Śląski Wydział Skarbowy . . . . poczynając od powyższej daty, ustala wysokość należnego Pan . . zaopatrzenia emerytalnego na . . . . . punktów złotych . . . . . gr . . . miesięcznie, przyjmując za podstawę . . . . . lat służby w grupie . . . . szczebla . . . . . uposażenia, tj. . . . . % podstawy wymiaru.

Przysługujące Pan . . . dodatki pobierać Pan . . będzie w tym samym stosunku procentowym.

Obliczenie powyższe zostało dokonane w ten sposób, że z wysługi emerytalnej Pan . ., ustalonej orzeczeniem z dnia . . . . roku Nr . . . . w ilości . . . . lat . . . mies. . . . dni, nie uwzględniono okresu . . . . lat . . . . mies. . . . dni, doliczonego w tym orzeczeniu z tytułu korzystniejszego liczenia służby. . . . w byłym państwie zaborczym, wobec czego wy-

sługa emerytalna Pan. . wynosi obecnie. . . . . lat . . . mies. . . . . dni, zaś po zaokrągleniu w myśl art 16 ustawy emerytalnej z dnia 11 grudnia 1923 r. . . . . . lat.

Nieuwzględnienie wspomnianego okresu . . . . . lat . . . mies. . . . dni uzasadnione jest tym, iż prawo do korzystniejszego liczenia lat służby w b. państwach zaborczych, zgodnie z art. 2 pkt. 3 i art. 3 powołanej na wstępie ustawy, służy jedynie osobom odznaczonym orderem wojskowym „Virtuti Militari" lub „Krzyżem Niepodległości", akta zaś nie wykazują, ażeby Pan. . . . któreś z wymienionych odznaczeń posiadał.

Od orzeczenia niniejszego służy Pan. . . prawo wniesienia odwołania do Ministerstwa Skarbu przez Izbę Skarbową . . . . Urząd Wojewódzki Śląski Wydział Skarbowy . . . . w ciągu dni 30, licząc od dnia następującego po doręczeniu tego orzeczenia.

Izba Skarbowa—Urząd Wojewódzki Śląski Wydział Skarbowy nadmienia, że od dnia 1 lipca 1938 r. — zgodnie z art. 4 powołanej na wstępie ustawy — od zaopatrzeń emerytalnych wymierzonych w punktach potrącana będzie opłata, której wysokość do dnia 1 kwietnia 1939 r. wynosić będzie 4%, zaś od tej daty zmniejszać się będzie co rok o 1%.

Potrącanie opłaty ustanie zupełnie z dniem 31 marca 1942 r.

Uwaga: Wzór niniejszy służy w przypadku, gdy z wysługi emerytalnej należy odliczyć okres korzystniejszego liczenia służby w b. państwie zaborczym.

Załącznik Nr 2, wzór A.

IZBA SKARBOWA
w . . . .

Za recepisem.

Nr VI /Em/38

Do Pani . . . .
. . . .
. . . .
w . . . .
. . . .

Na zasadzie art. 1 i 7 ustawy z dnia 12 marca 1938 r. o zmianie niektórych przepisów, dotyczących zaopatrzenia emerytalnego funkcjonariuszów państwowych i zawodowych wojskowych (Dz. U. R. P. Nr 17, poz. 125) od dnia 1 lipca 1938 r. przy obliczeniu wysokości uposażenia emerytalnego służbę w byłych państwach zaborczych oraz zweryfikowaną służbę i pracę zawodową uwzględnia się nie w 3/4 lecz w pełnej ilości lat zaliczalnych do wysługi emerytalnej.

W związku z tym Izba Skarbowa . . . . . . Urząd Wojewódzki Śląski Wydział Skarbowy . . . . poczynając od powyższej daty, ustala wysokość należnej Pani pensji wdowiej na . . . . punktów złotych . . . . . gr . . miesięcznie, przyjmując za podstawę 50% zaopatrzenia zmarłego męża, obliczonego za . . . lat służby w grupie . . . . . szczebla . . . . . uposażenia, tj. . . . . . . % podstawy wymiaru.

Dodatek regulacyjny pobierać Pani będzie w tym samym stosunku procentowym.

Pensje sieroce wynoszą 1/4 część pensji wdowiej Pani.

Od orzeczenia niniejszego służy Pani prawo wniesienia odwołania do Ministerstwa Skarbu przez Izbę Skarbową . . . . Urząd Wojewódzki Śląski Wydział Skarbowy. . . . . w ciągu dni 30, licząc od dnia następującego po doręczeniu tego orzeczenia.

Izba Skarbowa — Urząd Wojewódzki Śląski Wydział Skarbowy nadmienia, że od dnia 1 lipca 1938 r.—zgodnie z art. 4 powołanej na wstępie ustawy — od zaopatrzeń emerytalnych wymienionych w punktach potrącana będzie opłata, której wysokość do dnia 1 kwietnia 1939 r. wynosić będzie 4%, zaś od tej daty zmniejszać się będzie co rok o 1%. Potrącanie opłaty ustanie zupełnie z dniem 31 marca 1942 r.

Uwaga: Wzór niniejszy służy w przypadku, gdy wysługa emerytalna nie zawiera okresów doliczonych z tytułu korzystniejszego liczenia służby w b. państwie zaborczym, bądź gdy okresy takie podlegają uwzględnieniu (osoby odznaczone orderem wojskowym „Virtuti Militari" lub „Krzyżem Niepodległości").

Załącznik Nr 2, wzór B.

IZBA SKARBOWA
w . . . .

Za recepisem.

Nr /Em/38

Do Pani . . . .
. . . .
. . . .
w . . . .
. . . .

Na zasadzie art. 1 i 7 ustawy z dnia 12 marca 1938 r. o zmianie niektórych przepisów, dotyczących zaopatrzenia emerytalnego funkcjonariuszów państwowych i zawodowych wojskowych (Dz. U. R. P. Nr 17, poz. 125) od dnia 1 lipca 1938 r. przy obliczeniu wysokości uposażenia emerytalnego służbę w byłych państwach zaborczych oraz zweryfikowaną służbę i pracę zawodową uwzględnia się nie w 3/4 lecz w pełnej ilości lat zaliczalnych do wysługi emerytalnej.

W związku z tym Izba Skarbowa . . . . . . Urząd Wojewódzki Śląski Wydział Skarbowy . . . . poczynając od powyższej daty, ustala wysokość należnej Pani pensji wdowiej na . . . . punktów złotych . . . . . gr . . miesięcznie, przyjmując za podstawę 50% za-

opatrzenia zmarłego męża, obliczonego za . . . lat służby w grupie . . . . szczebla . . . . uposażenia, tj. . . . . . . % podstawy wymiaru.

Dodatek regulacyjny pobierać Pani będzie w tym samym stosunku procentowym.

Pensje sieroce wynoszą 1/4 część pensji wdowiej Pani.

Obliczenie powyższe zostało dokonane w ten sposób, że z wysługi emerytalnej męża Pani, ustalonej orzeczeniem z dnia . . . . roku Nr . . . w ilości . . . . lat. . . mies. . . . . dni, nie uwzględniono okresu. . . . lat. . . mies. . . . . dni, doliczonego w tym orzeczeniu z tytułu korzystniejszego liczenia służby . . . . w byłym państwie zaborczym, wobec czego wspomniana wysługa emerytalna wynosi obecnie . . . . lat . . . . mies. . . . . dni, zaś po zaokrągleniu w myśl art. 16 ustawy emerytalnej z dnia 11 grudnia 1923 r. . . . . . . lat.

Nieuwzględnienie wskazanego okresu. . . . lat . . . mies. . . . . dni uzasadnione jest tym, iż prawo do korzystniejszego liczenia lat służby w b. państwach zaborczych, zgodnie z art. 2 pkt. 3 i art. 3 powołanej na wstępie ustawy, służy jedynie osobom odznaczonym orderem wojskowym „Virtuti Militari" lub „Krzyżem Niepodległości", akta zaś nie wykazują, ażeby mąż Pani któreś z wymienionych odznaczeń posiadał.

Od orzeczenia niniejszego służy Pani prawo wniesienia odwołania do Ministerstwa Skarbu przez Izbę Skarbową . . . . Urząd Wojewódzki Śląski Wydział Skarbowy . . . . w ciągu dni 30, licząc od dnia następującego po doręczeniu tego orzeczenia.

Izba Skarbowa—Urząd Wojewódzki Śląski Wydział Skarbowy nadmienia, że od dnia 1 lipca 1938 r. — zgodnie z art. 4 powołanej na wstępie ustawy — od zaopatrzeń emerytalnych wymierzonych w punktach potrącana będzie opłata, której wysokość do dnia 1 kwietnia 1939 r. wynosić będzie 4%, zaś od tej daty zmniejszać się będzie co rok o 1%.

Potrącanie opłaty ustanie zupełnie z dniem 31 marca 1942 r.

Uwaga: Wzór niniejszy służy w przypadku, gdy z wysługi emerytalnej należy odliczyć okres korzystniejszego liczenia służby w b. państwie zaborczym.

223

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 23 marca 1938 r.

L. D. I. 9656/2/37

w sprawie odpowiedzialności karnej skarbowej konsumentów napojów alkoholowych w zakładach handlowych nie posiadających zezwolenia na sprzedaż tych napojów.

Ministerstwo Skarbu wyjaśnia, że zakaz, zawarty w § 312 ust. 1 przepisów wykonawczych do rozp. Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 11 lipca 1932 r. o monopolu spirytusowym (Dz. U. R. P. Nr 63, poz. 586), odnosi się tylko do osób utrzymujących wymienione w tym przepisie zakłady handlowe i nie może stanowić podstawy do ścigania na zasadzie p. k. s. konsumentów napojów alkoholowych w tych zakładach.

Zadaniem przepisów wykonawczych o monopolu spirytusowym, zawartych w §§ 306 — 317 i opartych o postanowienia art. art. 60 i 61 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 11 lipca 1932 r., było uregulowanie całokształtu zagadnień, wiążących się z wykonywaniem sprzedaży napojów alkoholowych (warunki uzyskiwania uprawnień do wykonywania sprzedaży, urządzanie zakładów, prawa i obowiązki sprzedawców itp.), bez ingerowania natomiast w dziedzinę nabywania i spożywania tych napojów. Gdyby zatem zakaz spożywania napojów alkoholowych, zawarty w postanowieniach § 312 ust. 1 przepisów wykonawczych o monopolu spirytusowym, miał się odnosić do konsumentów, przepis ten na tle grupy wspomnianych przepisów §§ 306—317 miałby charakter zgoła wyjątkowy. Przepis § 312 ust. 1 w tym rozumieniu nie tylko nie znajdowałby oparcia w postanowieniach art. 60 ust. 4 lit. c rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 11 lipca 1932 r., na zasadzie którego został wydany, ale wprowadzenie go nawet w ramach ogólnego upoważnienia ustawowego (art. 71) nie dałoby się uzasadnić ze względu na to, że, jak wspomniano wyżej, zakazy z zakresu ograniczeń w spożywaniu napojów alkoholowych pozostają poza sferą przepisów o monopolu spirytusowym.

za Dyrektora Departamentu:
(—) *K. Poths.*
Naczelnik Wydziału.

224

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 24 marca 1938 r.

L. D. III. 3632/4/38

w sprawie zmiany instrukcji o obrotach kas urzędów skarbowych za pośrednictwem Pocztowej Kasy Oszczędności.

W § 12 ustęp 1 instrukcji o obrotach kas urzędów skarbowych za pośrednictwem Pocztowej Kasy Oszczędności, stanowiącej załącznik Nr II do § 29 przepisów rachunkowo-kasowych dla kas urzędów skarbowych (załącznik Nr 2 do Dz. Urz. Ministerstwa Skarbu z dn. 30 marca 1935, Nr 9, poz. 178) wprowadza się następującą zmianę:

W miejsce wyrazów „zarachowania czeku w P. K. O. tj. dzień uskutecznienia przelewu, uwidoczniony w wyciągu kontowym, uważa się jako dzień uiszczenia należności państwowej"— wstawia się wyrazy: „obciążenia konta czekowego płatnika, uwidoczniony przez Centralę lub Oddział P. K. O., w którym jest otwarte konto płatnika, na odcinku dla odbiorcy przelewu, dołączonym do wyciągu kontowego kasy urzędu skarbowego, uważa się za dzień uiszczenia należności".

Podsekretarz Stanu:
(—) *T. Grodyński.*

225

OKÓLNIK C 128 MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 17 marca 1938 r.

L. D. IV. 6591/2/38

w sprawie informowania urzędów celnych kontrolujących o dokonanych odprawach towarów, podlegających kontroli celnej.

Do

wszystkich Dyrekcyj Ceł, Urzędów Celnych oraz Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

Podczas inspekcji jednego z urzędów celnych stwierdzono, że o dokonaniu odprawy towarów podlegających kontroli celnej urzędy celne, odprawiające te towary, bardzo późno zawiadamiają urzędy celne wyznaczone do przeprowadzenia kontroli. Zbyt późne nadsyłanie tych zawiadomień często uniemożliwia urzędom kontrolującym sprawdzenie, czy warunki ustalone w pozwoleniu na zastosowanie zniżki celnej lub na prowadzenie obrotu uszlachetniającego zostały dotrzymane.

Z uwagi na powyższe poleca się ażeby omawiane zawiadomienia wysyłane były zgodnie z przepisami pkt. 13 § 36 instrukcji manipulacyjnej niezwłocznie, nie później jednak niż w przeciągu trzech dni po dokonaniu odprawy celnej.

p. o. Dyrektora Departamentu:
(—) *Maksymowicz.*

226

OKÓLNIK C 129 MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 22 marca 1938 r.

L. D. IV. 3847/3/38

w sprawie postępowania z zaświadczeniami walutowymi i świadectwami rozrachunkowymi przy odprawie celnej wywozowej przesyłek pocztowych.

Do

wszystkich Dyrekcyj Ceł, Urzędów Celnych oraz Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

W myśl przepisu § 7 pkt. 3 lit. „c" instrukcji Ministerstwa Skarbu z dnia 15 maja 1936 r. Nr D. IV. 11438/3/36 (Dz. Urz. Min. Sk. Nr 13, poz. 426) w sprawie postępowania z zaświadczeniami walutowymi, częściowo zmienionego okólnikiem Ministerstwa Skarbu z dnia 2 czerwca 1936 r. Nr D. IV. 13765/3/36 (Dz. Urz. Min. Sk. Nr 15, poz. 495) w sprawie numeracji kart formularza zaświadczenia walutowego, podurząd celny przy wywozie towarów w przesyłkach pocztowych poświadcza kartę III po dokonaniu odprawy celnej, natomiast kartę II poświadcza dopiero po otrzymaniu od organów pocztowych potwierdzenia wywozu towarów za granicę.

W celu uproszczenia manipulacyj z zaświadczeniami walutowymi przy wywozie towarów pocztą, Ministerstwo Skarbu, zmieniając powołany na wstępie przepis instrukcji, zarządza aby podurzędy celne przy urzędach pocztowo-celnych i pocztowych urzędach wymiany, po dokonaniu odprawy celnej, poświadczały obie karty zaświadczenia walutowego (karty II i III) i, nie żądając potwierdzenia przez organa pocztowe wywozu przesyłek za granicę, przesyłały kartę II zaświadczenia walutowego do Polskiego Instytutu Rozrachunkowego. W związku z tym zbędnym jest potwierdzanie

przez organa pocztowe wywozu towarów za granicę, przewidziane w § 7 pkt. 3 lit. c wspomnianej instrukcji.

Analogicznie należy postępować również przy poświadczaniu i wysyłaniu do Polskiego Instytutu Rozrachunkowego odcinków świadectw rozrachunkowych na towary wywożone w przesyłkach pocztowych, tj. i w tym przypadku nie należy żądać od organów pocztowych potwierdzania wywozu towarów za granicę. Postanowienia obowiązujących w tym względzie przepisów o świadectwach rozrachunkowych ulegają tym samym odpowiedniej zmianie.

p. o. Dyrektora Departamentu:
(—) *Maksymowicz.*

227

OKÓLNIK C 130 MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 23 marca 1938 r.

L. D. IV. 5149/3/38

w sprawie wyjaśnień do postanowień protokółu polsko-szwajcarskiego z dnia 28 grudnia 1937 r., dotyczącego zniżek celnych na produkty chemiczne.

Do

wszystkich Dyrekcyj Ceł, Urzędów Celnych oraz Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

W związku z tymczasowym wprowadzeniem w życie postanowień protokółu z dnia 28 grudnia 1937 r. między Polską a Szwajcarią, dotyczącego zniżek celnych na produkty chemiczne (Dz. U. R. P. Nr 11/1938, poz. 75, przedruk w Dz. Urz. Min. Sk. Nr 6/1938, poz. 130), Ministerstwo Skarbu wyjaśnia co następuje:

1) Nazwa Związku przemysłu chemicznego szwajcarskiego, upoważnionego do zaświadczania faktur, których złożenie, w myśl postanowień punktu 1 wymienionego wyżej protokółu, wymagane jest dla zastosowania cła konwencyjnego, brzmi: „Societé Suisse des Industries Chimiques - Zofingue" lub „Schweizerische Gesellschaft für Chemische Industrie - Zofingen".

2) Zwraca się uwagę, iż na preparat pomocniczy do wykańczania wyrobów włókienniczych „Sandopan" (poz. 490 z p. 2 t. c.) niezależnie od cła konwencyjnego ustanowionego przez postanowienia protokółu polsko - szwajcarskiego z dnia 28 grudnia 1937 r., pozostaje nadal w mocy cło konwencyjne ustanowione przez postanowienia układu dodatkowego polsko - szwajcarskiego z dnia 3 lutego 1934 r. (Dz. U. R. P. Nr 46/1935, poz. 312, przedruk w Dz. Urz. Min. Sk. Nr 19/1935, poz. 427).

Zarówno wysokość cła konwencyjnego jak warunki jego zastosowania są w jednym i drugim przypadku różne, a mianowicie:

a) w myśl protokółu z dnia 28 grudnia 1937 r. cło konwencyjne wynosi 35 zł od 100 kg przy czym dla zastosowania wymienionej stawki wymagane jest złożenie w urzędzie celnym faktury zaświadczonej przez Związek przemysłu chemicznego szwajcarskiego (tj. Szwajcarskie Towarzystwo Przemysłów Chemicznych w Zofingue); odprawa celna może być dokonywana przez Urzędy Celne: w Warszawie, w Łodzi, w Gdyni i na obszarze W. M. Gdańska: Legetor, Post-Wallgasse i Weichselbahnhof;

b) w myśl układu dodatkowego z dnia 3 lutego 1934 r. cło konwencyjne wynosi 160 zł od 100 kg; dla zastosowania tego cła wymagane jest złożenie w urzędzie celnym deklaracji wytwórcy, stwierdzające, że chodzi o produkt przeznaczony do wykańczania wyrobów włókienniczych wraz z odpowiednią deklaracją odbiorcy. Deklaracja wytwórcy powinna być poświadczona przez właściwą Szwajcarską Izbę Handlową. Deklaracja odbiorcy powinna być poświadczona przez przemysłowo-administracyjne władze właściwego Województwa. Odprawa celna nie jest ograniczona do określonych urzędów celnych.

p. o. Dyrektora Departamentu:
(—) *Maksymowicz.*

228

OKÓLNIK C 131 MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 24 marca 1938 r.

L. D. IV. 4390/3/38

w sprawie instytucyj wystawiających certyfikaty w celu zastosowania cła konwencyjnego do samochodów, ciągówek, podwozi samochodowych i motocykli.

Do

wszystkich Dyrekcyj Ceł, Urzędów Celnych i Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

Nawiązując do okólnika z dnia 8 kwietnia 1935 r. L. D. IV. 11215/3/35 w sprawie stosowania do samochodów, motocykli, ciągówek i podwozi zniżek konwencyjnych, przewidzianych w dodatkowej umowie polsko-angielskiej (Dz. Urz. Min. Sk. Nr 10, poz. 231 z 1935 r.), Mini-

sterstwo Skarbu komunikuje, iż, zgodnie z punkt. 3 powołanego okólnika, do badania uprawnień instytucyj wystawiających certyfikaty w celu zastosowania cła konwencyjnego, do wyżej wymienionych towarów, powołane są konsulaty lub wydziały konsularne poselstw R. P. Dlatego też, jeżeli odnośny certyfikat jest poświadczony przez konsulat lub wydział konsularny poselstwa R. P. i zawiera wszystkie dane przewidziane dla tych certyfikatów w dodatkowej umowie polsko-angielskiej z dnia 27 lutego 1935 r., to urząd celny powinien taki certyfikat honorować bez względu na to przez jaką instytucję został on wystawiony.

p. o. Dyrektora Departamentu:
(—) *Maksymowicz.*

229

OKÓLNIK C 132 MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 25 marca 1938 r.

L. D. IV. 7578/1/38

w sprawie uzupełnienia wykazu zagranicznych klubów, wystawiających książeczki z przepustkami granicznymi, za które gwarancję złożył Automobilklub Polski.

Do
wszystkich Dyrekcyj Ceł, Urzędów Celnych oraz Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

Na skutek podania Automobilklubu Polski z dnia 16 marca 1938 r., Ministerstwo Skarbu uzupełnia wykaz zagranicznych klubów wystawiających książeczki z przepustkami granicznymi, za które gwarancję złożył Automobilklub Polski (załącznik do okólnika z dnia 12 czerwca 1936 r. L. D. IV. 9556/1/36 — Dz. Urz. Min. Skarbu Nr 16, poz. 517) przez dodanie:

37) Automovil Club do Chilo.

p. o. Dyrektora Departamentu:
(—) *Maksymowicz.*

230

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 18 marca 1938 r.

L. D. V. 4309/3/38

w sprawie stosowania art. 6 dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej o podatku od nieruchomości.

Do
wszystkich izb skarbowych oraz wszystkich urzędów skarbowych.

W związku z wątpliwościami w sprawie stosowania postanowienia § 18 ust. (3) rozporządzenia wykonawczego Ministra Skarbu z dnia 20 kwietnia 1936 r. (Dz. U. R. P. Nr 33, poz. 259) w łączności z postanowieniami art. 6 ust. (3) i (4) dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 14 stycznia 1936 r. o podatku od nieruchomości (Dz. U. R. P. Nr 3, poz. 14) Ministerstwo Skarbu wyjaśnia, co następuje:

1) Dla nieruchomości (budynkowych i gruntowych), które zajmowane są przez właścicieli lub oddane są osobom trzecim do bezpłatnego używania lub użytkowania, podstawę wymiaru w myśl art. 6 ust. (3) powołanego dekretu stanowi — wartość czynszowa, ustalana w wysokości czynszu, jaki by właściciel uzyskał w razie wynajęcia lub wydzierżawienia nieruchomości.

Przez nieruchomości gruntowe, o których mowa, należy rozumieć grunty wymienione w § 2 ust. (1) lit. a) cytowanego rozporządzenia Ministra Skarbu, jako też inne grunty niezabudowane, tak stanowiące łącznie z budynkiem jednostkę podatkową, jak i będące odrębnymi jednostkami podatkowymi, które są użytkowane **stale** jako pola uprawne, łąki, pastwiska, sady, ogrody, jak również pod lasami i wodami, użytkowanymi dla celów hodowli ryb albo rybołówstwa. Przy tym zwraca się uwagę, aby wartość czynszowa omawianych gruntów (użytkowanych w sposób rolniczy) była ustalana przy uwzględnianiu ich kategorii, klas i rodzajów.

2) Dla pewnej kategorii nieruchomości zajmowanych przez właścicieli lub oddanych do bezpłatnego używania lub użytkowania, dla których nie można ustalić podstawy wymiaru według wartości czynszowej (art. 6 ust. (3) dekretu), a to ze względu na specyficzny charakter użytkowania nieruchomości (np. nieruchomość fabryczna, parcela budowlana), za podstawę wymiaru wedle art. 6 ust. (4) dekretu przyjmuje się:

a) dla budynków wraz z należącymi do nich budowlami ubocznymi, podwórzami i placami — 5% ich wartości obiegowej,

b) dla innych gruntów niezabudowanych— 3% ich wartości obiegowej.

Ministerstwo Skarbu wyjaśnia, że przez „inne grunty niezabudowane", o których mowa pod b), należy rozumieć grunty niezabudowane, które nie są użytkowane dla celów określonych w ustępie pierwszym niniejszego okólnika. Do tej kategorii gruntów, należą między innymi parki.

Za Dyrektora Departamentu:
(—) *K. Janczewski*,
Naczelnik Wydziału.

231

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 19 marca 1938 r.

L. D. V. 6270/2/38

w sprawie potrącalności straty, wynikłej z racji zburzenia niezamortyzowanego starego budynku i zastąpienia go nowym.

Wyciąg z wyroku Najwyższego Trybunału Administracyjnego z dnia 26 stycznia 1938 r. L. Rej. 10528/34.

— — — — — — — — — — — — — — — —

....Co do odpisanej na stratę kwoty zł 21.597,36 stanowiącej niezamortyzowaną wartość drewnianego magazynu zastąpionego na żądanie władz nowym budynkiem murowanym, to jakkolwiek oczywiście ten nowy murowany magazyn stanowi ulepszenie źródła dochodu, to jednak poniesiona skutkiem zburzenia budynku starego, nie całkowicie zamortyzowanego, strata w myśl stałej judykatury Najwyższego Trybunału Administracyjnego jest potrącalna (art. 6 ustawy o podatku dochodowym)....

— — — — — — — — — — — — —

Wszystkim izbom skarbowym, Urzędowi Wojewódzkiemu Śląskiemu (Wydział Skarbowy) oraz wszystkim urzędom skarbowym

udziela się do wiadomości i stosowania.

za Dyrektora Departamentu:
(—) *K. Janczewski*,
Naczelnik Wydziału.

232

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 20 marca 1938 r.

L. D. V. 7251/1/38

w sprawie instrukcji o prowadzeniu rejestrów wymiarowych podatku przemysłowego od obrotu i podatku dochodowego oraz o zestawianiu wyników akcji wymiarowej w tych podatkach.

Do

wszystkich izb skarbowych, Urzędu Wojewódzkiego Śląskiego (Wydział Skarbowy) oraz wszystkich urzędów skarbowych.

Ministerstwo Skarbu ogłasza niniejszym instrukcję *) o prowadzeniu rejestrów wymiarowych podatku przemysłowego od obrotu i podatku dochodowego oraz o zestawianiu wyników akcji wymiarowej w tych podatkach — z poleceniem ścisłego przestrzegania przepisów w niej zawartych.

Nakład rejestrów wymiarowych według nowego układu został już zarządzony i w niedługim czasie druki te zostaną dostarczone izbom i urzędom skarbowym.

Za Dyrektora Departamentu:
(—) *K. Janczewski*,
Naczelnik Wydziału.

*) Patrz komunikat na str. 260.

233

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 21 marca 1938 r.

L. D. V. 6628/2/38

w sprawie rozstrzygania odwołań po uchyleniu orzeczenia w drodze nadzoru lub w postępowaniu kasacyjnym.

Wyciąg z wyroku Najwyższego Trybunału Administracyjnego z dnia 4 stycznia 1938 r. L. Rej. 10187/34.

— — — — — — — — — — — —

....Trafny jest natomiast dalszy zarzut skargi, iż Komisja Odwoławcza nie była uprawniona do ustalenia w nowym orzeczeniu sumy podatku wyższej od ustalonej w jej poprzednim, uchylonym orzeczeniu. Według judykatury Najwyższego Trybunału Administracyjnego bo-

wiem (zob. np. wyrok z dnia 12 marca 1934 r. L. Rej. 1150/32) uchylenie w drodze nadzoru orzeczenia Komisji Odwoławczej, zaskarżonego przez płatnika do Najwyższego Trybunału Administracyjnego, nie może w żadnym razie spowodować dla skarżącego pogorszenia jego położenia w późniejszym orzeczeniu, wydanym w miejsce uchylonego. Tej zasadzie uchybiła władza pozwana w zaskarżonym orzeczeniu wykraczając poza ogólną sumę podatku, ustaloną w orzeczeniu odwoławczym z dnia 29 sierpnia 1931 r.

— — — — — — — — — — —

Wszystkim izbom skarbowym, Urzędowi Wojewódzkiemu Śląskiemu (Wydział Skarbowy) oraz wszystkim urzędom skarbowym

udziela się do wiadomości i stosowania.

Jednocześnie Ministerstwo Skarbu zauważa, iż przytoczony powyżej wyrok ma również zastosowanie do odwołań po raz drugi rozpatrywanych przez Komisje Odwoławcze po uchyleniu poprzedniego orzeczenia przez Najwyższy Trybunał Administracyjny w postępowaniu kasacyjnym.

Za Dyrektora Departamentu:
(—) *K. Janczewski*,
Naczelnik Wydziału.

234

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 21 marca 1938 r.

L. D. V. 3970/3/38

w sprawie kosztów komisyj klasyfikacyjnych w podatku gruntowym.

Do

izb skarbowych w Białymstoku, Kielcach, Lublinie, Łodzi, Brześciu n/B., Łucku, Nowogródku, Wilnie oraz Grodzkiej i Okręgowej w Warszawie i wszystkich urzędów skarbowych w okręgu tych izb.

Niektóre z izb skarbowych mają wątpliwość co do pokrywania kosztów komisyj klasyfikacyjnych, powoływanych na zasadzie § 23 i 38 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 31 marca 1937 r. o wymiarze i poborze podatku gruntowego (Dz. U. R. P. Nr 32, poz. 250).

W celu jednolitego unormowania tej sprawy Ministerstwo Skarbu udziela następujących wyjaśnień.

Koszty komisyj klasyfikacyjnych, powoływanych **z urzędu,** ponosi Skarb Państwa na zasadzie § 1 i 2 art. 66 Ordynacji podatkowej (Dz. U. R. P. z 1936 r. Nr 14, poz. 134) i § 56 i nast. rozporządzenia wykonawczego do ordynacji podatkowej (Dz. U. R. P. z 1937 r. Nr 35, poz. 270). Natomiast koszty komisyj klasyfikacyjnych, powoływanych na wniosek płatników, zgodnie z § 23 ust. (6) powołanego we wstępie rozporządzenia, ponoszą ci płatnicy. W tej mierze mają zastosowanie przepisy § 3 art. 66 Ordynacji podatkowej, a także powołane wyżej przepisy rozporządzenia wykonawczego.

Za Dyrektora Departamentu:
(—) *K. Janczewski*,
Naczelnik Wydziału.

235

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 24 marca 1938 r.

L. D. V. 7678/1/38

w sprawie likwidacji zaległości podatkowych, odroczonych na podstawie rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 15 kwietnia 1935 r.

Do

wszystkich izb skarbowych, Urzędu Wojewódzkiego Śląskiego (Wydział Skarbowy) oraz wszystkich urzędów skarbowych.

I.

Wygaśnięcie ulg z rozporządzenia z dnia 15 kwietnia 1935 r.

Wobec wygaśnięcia z dniem 31 marca 1938 r. ulg podatkowych z rozporządzenia z dn. 15 kwietnia 1935 r. (Dz. Urz. Min. Sk. z r. 1936 Nr 11, poz. 369) urzędy skarbowe powinny z dniem 1 kwietnia 1938 r. przystąpić do przymusowego ściągania zaległości podatkowych, które nie zostały zlikwidowane w okresie odroczenia, tj. w latach budżetowych 1935/36, 1936/37, 1937/38.

Fakt wygaśnięcia ulg z powołanego rozporządzenia nie wyklucza oczywiście możliwości stosowania przez władze skarbowe I i II instancji — w granicach posiadanych uprawnień — indywidualnych ulg w spłacie niezlikwidowanych w okresie odroczenia zaległości na indywidualne należycie uzasadnione prośby płatników.

II.

Stosowanie ulg z § 5 ust. (1) pkt. 2) rozp. w przypadku, gdy płatnikowi nie przypisano podatku w latach budżetowych 1935/36, 1936/37 i 1937/38.

W myśl art. 5a ust. (1) rozporządzenia, płatnik, któremu nie przypisano w latach bud-

żetowych 1935/36, 1936/37 i 1937/38 lub w jednym z tych lat podatku, zachowuje prawo do umorzeń, przewidzianych w pkt. 2) ust. (1) § 5, jeżeli w odpowiednim następnym roku budżetowym (1936/37, 1937/38 i 1938/39) zostanie mu przypisany podatek za dwa lub więcej lat i płatnik uiści ten podatek w roku budżetowym, w którym nastąpił przypis.

Ponieważ z powołanego przepisu wynika, że również w przypadku przypisania podatku w roku budż. 1938/39 za lata podatkowe, odnośnie których wymiar podatku musiał być dokonany i przypisany normalnie w latach budżetowych 1935/36, 1936/37 i 1937/38 (np. podatek dochodowy na lata pod. 1935, 1936 i 1937), płatnik, w razie uiszczenia w roku budżetowym 1938/39 przypisanego mu w tym roku za powyższe lata podatku, ma prawo do umorzenia części zaległości odroczonej na podstawie § 4 rozporządzenia —Ministerstwo Skarbu cęlem umożliwienia realizacji tej ulgi, przesuwa do dnia 31 marca 1939 r. termin odroczenia tej części zaległości odroczonej na podstawie § 4 rozporządzenia z dnia 15 kwietnia 1935 r., jaka podlegałaby umorzeniu w myśl § 5 ust. (1) pkt. 2) tego rozporządzenia, gdyby przypis danego podatku nastąpił we właściwym czasie i gdyby płatnik uiścił wymierzony mu podatek w roku budżetowym, w którym podatek ten przypisano (przykłady Nr 1 i Nr 2).

W przypadku, gdy zaległość odroczona na podstawie § 4 wynosi w dniu 1 kwietnia 1938 r. — wskutek dokonanych na poczet tej zaległości w okresie do dnia 31 marca 1938 r. uiszczeń — mniej niż część tej zaległości, co do której przysługiwałoby płatnikowi w myśl ustępu poprzedniego prawo do odroczenia jej do dnia 31 marca 1939 r., odracza się tylko pozostałą na dzień 1 kwietnia 1938 r. zaległość i tylko ta zaległość ewent. podlega umorzeniu na podstawie § 5 ust. (1) p. 2 w myśl § 5a ust. (1) rozporządzenia (przykład Nr 3).

Część zaległości odroczona do dnia 31 marca 1939 r. może być spłacana również papierami wartościowymi w granicach i na warunkach, określonych w rozporządzeniu Ministra Skarbu z dnia 18 marca 1937 r. (Dz. U. R. P. Nr 27, poz. 197) zmienionym rozporządzeniem z dnia 15 maja 1937 r. (Dz. U. R. P. Nr 37, poz. 285).

Od wpłat na poczet zaległości odroczonych w myśl części II niniejszego okólnika, dokonywanych w okresie do dnia 31 marca 1939 r., nie będą pobierane odsetki. Zaległości odroczone do dnia 31 marca 1939 r. a niezlikwidowane w okresie odroczenia (np. wskutek umorzeń z § 5 ust. (1) p. 2) rozporządzenia lub wskutek wpłat dokonanych w okresie odroczenia na poczet tych zaległości) — zostaną pobrane po dniu 31 marca 1939 r. z odsetkami od dnia 1 kwietnia 1934 r. w wysokości 0,75% miesięcznie.

Przykłady do cz. II. okólnika.

Przykład Nr 1. Płatnikowi odroczono na podstawie § 4 rozporządzenia do dnia 31 marca 1938 r. 4.000 zł podatku przemysłowego od obrotu. Płatnik skorzystał z umorzenia na zasadzie § 5 rozp. w wysokości 10% i 15% zaległości odroczonej, tj. 1.000 zł. W latach budżetowych 1936/37 i 1937/38 nie przypisano płatnikowi podatku wskutek niedokonania wymiaru, wobec czego nie mógł on skorzystać z umorzenia 20% i 25% zaległości odroczonej. Płatnik nie uiścił również żadnej kwoty na poczet odroczonych zaległości. Zaległość odroczona w dniu 31 marca 1938 r. będzie zatem wynosiła, o ile oczywiście nie nastąpią na poczet niej uiszczenia, 3.000 zł. Z zaległości tej podlega odroczeniu do 31 marca 1939 r. tylko 1.800 zł, tj. 45% zaległości odroczonej.

W razie dokonania w r. 1938/39 przypisu podatku przemysłowego od obrotu za lata 1935 i 1936 lub za jeden z tych lat i w razie uiszczenia przez płatnika do dnia 31 marca 1939 r. przypisanego podatku, uzyskuje on odpowiednie umorzenie, jakie przysługiwałoby mu na zasadzie § 5 ust. (1) pkt. 2) rozporządzenia.

Przykład Nr 2. Płatnikowi z mocy § 4 rozporządzenia odroczono do dnia 31 marca 1938 r. 500 zł podatku dochodowego. Płatnik skorzystał na zasadzie § 5 rozp. z umorzenia w wysokości 10% i 20% zaległości odroczonej, tj. z umorzenia 150 zł (30%). Z umorzenia 15% i 25% tej zaległości płatnik nie skorzystał, gdyż w latach 1935/36 i 1937/38 przypisu nie dokonano wskutek zwolnienia płatnika od podatku: na rok pod. 1935 — wobec zastosowania zniżki z art. 27 ustawy o państw. pod. doch., a na rok pod. 1937 — wskutek nieosiągnięcia dochodu podlegającego opodatkowaniu. Płatnik nie korzysta w ogóle z odroczenia zaległości do dnia 31 marca 1939 r. gdyż przypis nie nastąpił wskutek zwolnienia go od podatku i nieosiągnięcia dochodu, nie zaś wskutek niedokonania wymiaru.

Przykład Nr 3. Płatnikowi z mocy § 4 rozporządzenia odroczono do dnia 31 marca 1938 r. 1.000 zł podatku dochodowego. Płatnik skorzystał z umorzenia na zasadzie § 5 rozp. w wysokości 10%, 15% i 20% zaległości odroczonej, tj. 450 zł (45%). Z umorzenia 25% zaległości płatnik nie skorzystał wskutek niedokonania mu wymiaru i nieprzypisania w r. 1937/38 podatku. Na poczet zaległości odroczonej wpłacił płatnik z bonifikatą z § 9 rozp. w r. 1936/37— 150 zł, pokrywając 300 zł tej zaległości, w roku zaś 1937/38 — 50 zł, pokrywając 75 zł zaległości, — tak że zaległość odroczona wynosi 175 zł (1.000 zł — 450 zł — 375 zł). O ile zaległość ta do dnia 31 marca 1938 r. nie ulegnie dalszemu zmniejszeniu — odroczeniu do dnia 31 marca 1939 r. będzie podlegała tylko kwota 175 zł.

W razie dokonania płatnikowi zaległego wymiaru podatku dochodowego na rok pod. 1937 i przypisania go do dnia 31 marca 1939 r.

i w razie uiszczenia przez płatnika tego wymiaru do dnia 31 marca 1939 r., płatnik w zasadzie miałby prawo do umorzenia w wysokości 25% zaległości odroczonej na zasadzie § 4 rozporządzenia, tj. 250 zł. Ponieważ jednak zaległość jego odroczona do dnia 31 marca 1939 r. wynosi 175 zł, będzie mógł skorzystać tylko z umorzenia do wysokości tej zaległości.

III.

Spłata zaległości podatkowych, nie zlikwidowanych na podstawie rozporządzenia z dnia 15 kwietnia 1935 r., przez rolników dotkniętych klęskami żywiołowymi.

Mając na względzie ograniczoną zdolność płatniczą właścicieli gospodarstw wiejskich, dotkniętych w roku 1937 klęskami żywiołowymi, Ministerstwo Skarbu na podstawie art. 1 i 5 ustawy z dnia 10 marca 1932 r. (Dz. U. R. P. z r. 1935 Nr 50, poz. 336) zarządza co następuje:

1) Płatnikom, którzy według ustaleń urzędu skarbowego ponieśli w roku 1937 straty z powodu klęsk żywiołowych w wysokości co najmniej 15% normalnego przychodu, jaki osiągnęliby z gospodarstwa, gdyby klęska nie nastąpiła — **odracza się do dnia 31 grudnia 1938 r.** tę część zaległości w podatku gruntowym i dochodowym, odroczonej na zasadzie § 4 rozporządzenia z dnia 15 kwietnia 1935 r., która nie została zlikwidowana w terminie do dnia 31 marca 1938 r. (przykład Nr 4).

Odroczenie do dnia 31 grudnia 1938 r. zaległości, o których mowa w ustępie poprzednim, nie obejmuje jednak tej części zaległości odroczonej na podstawie § 4 rozporządzenia, co do której płatnik utracił w myśl § 5a ust. (2) rozporządzenia prawo do odroczenia wskutek nieuiszczenia w roku budżetowym 1935/36 i 1936/37 przypisanego mu w tych latach podatku (przykład Nr 5).

2) Płatnikom, którym odroczono zaległości do dnia 31 grudnia 1938 r. w myśl pkt. 1), a którzy uiszczą (dobrowolnie lub przymusowo) w okresie od dnia 1 kwietnia 1938 r. do 31 grudnia 1938 r. zaległości w podatku gruntowym lub dochodowym, przypisanym w roku budżetowym 1937/38, **umarza się** 25% zaległości odroczonej na podstawie § 4 rozporządzenia, tj. taką kwotę zaległości, jaka została płatnikowi umorzona w każdym z tych podatków na zasadzie § 5 ust. (1) pkt 2) rozporządzenia, gdyby uiszczenie podatku przypisanego w roku budżetowym 1937/38 nastąpiło do dnia 31 marca 1938r. (przykład Nr 6).

Jeżeli zaległość odroczona do dnia 31 grudnia 1938 r. wynosi mniej niż 25% zaległości odroczonej na podstawie § 4 rozporządzenia, wówczas umorzeniu podlega tylko kwota zaległości odroczonej do dnia 31 grudnia 1938 r., ponieważ płatnik mógł zlikwidować część zaległości przy wykorzystaniu bonifikaty z § 9 rozporządzenia (przykład Nr 7).

Uiszczenie po dniu 31 grudnia 1938 r. podatku gruntowego i dochodowego, przypisanego w roku budżetowym 1937/38, pozbawia płatnika ulgi w postaci umorzenia 25% zaległości odroczonej nawet w tym przypadku, gdy płatnik na indywidualne podanie uzyskał postanowienie o odroczeniu terminu płatności wymienionych podatków poza dzień 31 grudnia 1938 r.

Zaległości odroczone do dnia 31 grudnia 1938 r. mogą być spłacane również papierami wartościowymi w granicach i na warunkach, określonych w rozporządzeniu Ministra Skarbu z dnia 18 marca 1937 r. (Dz. U. R. P. Nr 27, poz. 197) zmienionym rozporządzeniem z dnia 15 maja 1937 r. (Dz. U. R. P. Nr 37, poz. 285).

Od wpłat na poczet zaległości odroczonych w myśl części III p. 1) niniejszego okólnika, dokonywanych w okresie do dnia 31 grudnia 1938 r., nie będą pobierane odsetki. Wpłaty dokonane na poczet tych zaległości po dniu 31 grudnia 1938 r. zostaną pobrane z odsetkami od dnia 1 kwietnia 1934 r. w wysokości 0,75% miesięcznie.

Ulgi przewidziane w części III niniejszego okólnika stosuje się z urzędu do wszystkich płatników, którzy według ustaleń urzędu skarbowego ponieśli w r. 1937 stratę z powodu klęski żywiołowej w wysokości co najmniej 15% normalnego przychodu bez względu na to, czy podanie o ulgi zostało załatwione czy też nie.

Przykłady do cz. III. okólnika.

Przykład Nr 4. Płatnikowi z mocy § 4 rozporządzenia odroczono do dnia 31 marca 1938 r. 1.000 zł podatku gruntowego. Wobec uiszczenia przez płatnika w ubiegłych okresach budżetowych przypisanego mu w tych okresach podatku, umorzono mu na zasadzie § 5 rozp. 10%, 15% i 20%, razem 45% odrocznej zaległości, tj. 450 zł. Jeżeli nie nastąpi dalsze zmniejszenie tej zaległości wskutek dokonanych do dnia 31 marca 1938 r. na poczet niej uiszczeń (§ 9 rozp.) lub wskutek uzyskania przez płatnika prawa do umorzenia z § 5 rozp. 25% zaległości w razie uiszczenia przypisanego w r. 1937/38 podatku — odroczeniu do dnia 31 grudnia 1938 r. podlegać będzie zaległość w kwocie 550 zł.

Przykład Nr 5. Płatnikowi z mocy § 4 rozp. odroczono do dnia 31 marca 1938 r. 1.000 zł podatku dochodowego. Płatnik skorzystał z umorzenia na zasadzie § 5 rozp. w wysokości 10% i 20% tej zaległości, tj. 300 zł, natomiast utracił prawo do umorzenia i odroczenia 15%, tj. 150 zł (§ 5a ust. (2) rozp.). Jeżeli do dnia 31 marca 1938 r. płatnik nie uiści tej ostatniej kwoty (150 zł) i nie nastąpi dalsze zmniejszenie pozostałej zaległości odroczonej (tj. 550 zł) bądź wskutek uiszczeń na poczet tej zaległości (§ 9 rozp.) dokonanych do dnia 31 marca 1938 r., bądź też wskutek uzyskania przez płatnika prawa do umorzenia z § 5 rozp. 25% zaległości w razie uiszczenia do dnia 31 marca

1938 r. przypisanego w r. 1937/38 podatku — odroczeniu do dnia 31 grudnia 1938 r. podlegać będzie tylko kwota 550 zł, tj. bez zaległości 150 zł, co do której utracił płatnik prawo do odroczenia i umorzenia.

Przykład Nr 6. Płatnikowi z mocy § 4 rozporządzenia odroczono do dnia 31 marca 1938 r. 3.000 zł podatku gruntowego. Z zaległości tej kwota 1.000 zł podlega odroczeniu do dnia 31 grudnia 1938 r. Na poczet podatku gruntowego, przypisanego w roku 1937/38 w kwocie 2.000 zł, płatnik uiścił dnia 15/XII 1937 r. — 500 zł, dnia 15/IX 1938 r. — 500 zł, ściągnięto w drodze przymusowej dnia 15/XI 1938 r. — 750 zł, resztę zaś przypisu (250 zł) uiścił płatnik dnia 23/XII 1938 r. Umorzeniu podlegać będzie kwota 750 zł, tj. 25% zaległości odroczonej na podstawie § 4 (3.000 zł).

Przykład Nr 7. Płatnikowi z mocy § 4 rozporządzenia odroczono do dnia 31 marca 1938 r. 1.000 zł podatku dochodowego. W dniu 31 marca 1938 r. zaległość ta wynosiła 150 zł, gdyż płatnikowi na zasadzie § 5 umorzono 10%, 15% i 20% zaległości, tj. 450 zł, zaś 400 zł zaległości pokrył płatnik wpłatami w ciągu lat 1936/37 i 1937/38, wykorzystując bonifikatę z § 9 rozp. Odroczeniu zatem do dnia 31 grudnia 1938 r. podlegać będzie kwota 150 zł i tylko ta kwota będzie mogła być umorzona, o ile płatnik w terminie do dnia 31 grudnia 1938 r. pokryje przypisany mu w r. 1937/38 podatek dochodowy, mimo iż płatnikowi przysługiwałoby zasadniczo umorzenie 25% zaległości odroczonej, tj. 250 zł.

Podsekretarz Stanu:
(—) *K. Morawski*

236

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 24 marca 1938 r.

L. D. V. 8971/5/38

w sprawie opłat stemplowych wiążących się z parcelacją.

Do

Izb Skarbowych: w Krakowie, Lwowie i Stanisławowie, do urzędów opłat stemplowych w Krakowie i Lwowie oraz do tych urzędów skarbowych podlegających wymienionym izbom skarbowym, którym jest poruczony wymiar opłat stemplowych.

W przypadkach unormowanych ustawą z dnia 23 marca 1929 r. o uregulowaniu stanu hipotecznego nieruchomości oddanych w toku parcelacji w posiadanie nabywców na obszarze województw: krakowskiego, lwowskiego, stanisławowskiego i tarnopolskiego (Dz. U. R. P. Nr 27, poz. 276) (zmienioną na mocy: art. 3 ustawy z dn. 17 marca 1932 r. Dz. U. R. P. Nr 25, poz. 223, art. 25 rozp. Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 11 lipca 1932 r. Dz. U. R. P. Nr 67, poz. 622 i ustawy z dnia 28 marca 1933 r. Dz. U. R. P. Nr 29, poz. 252) może się zdarzyć, że — w czasie **od** zawarcia umowy między właścicielem posiadłości szczepowej (bądź wymienioną w art. 15 ust. 2 lit. „c" powołanej ustawy osobą, posiadającą dostateczny tytuł do uzyskania intabulacji prawa własności) a nabywcą działki utworzonej drogą parcelacji (osobą A) **do** wydania postanowienia sędziego hipotecznego w **myśl art. 15 powołanej** ustawy — zostały zawarte umowy o przeniesienie prawa nabytego przez osobę A. Jeśli np. osoba A sprzedała swoje prawo osobie B, ta osobie C, a ta ostatnia jeszcze osobie D, to postanowienie sędziego hipotecznego zarządza wpis prawa własności na rzecz osoby D. Umowy A — B, B — C, C — D, o ile zostały sporządzone **po dniu 31 grudnia 1933 r.** nie w formie aktu notarialnego, są **nieważne** jako sprzeczne z art. 82 prawa o notariacie (Dz. U. R. P. z 1933 r. Nr 84, poz. 609) — wobec czego kwestia opłat stemplowych nie istnieje. O ile te umowy zostały sporządzone **przed** dniem 1 stycznia 1934 r., to kwestia opłat stemplowych nie istnieje w razie zawarcia **ustnie** — gdyż w myśl art. 52 pkt 1 u. o. s. podlegają opłacie stemplowej tylko **pisma** stwierdzające umowę o nabycie nieruchomości. Może więc powstać kwestia opłaty stemplowej tylko wówczas, jeśli umowy A — B, B — C, C — D (albo jedna lub dwie z nich) zostały sporządzone przed dniem 1 stycznia 1934 r. w formie **dokumentu prywatnego** i nie zachodzą żadne okoliczności (w szczególności wynikające z ustawy o wykonaniu reformy rolnej), powodujące nieważność takiej umowy. Ministerstwo Skarbu zarządza niniejszym na podstawie art. 123 i 213 o. p. — aby od pism stwierdzających umowy, które poprzedziły postanowienie sędziego hipotecznego wydane w myśl art. 15 powołanej ustawy z 1932 r., a ujawnionych w toku postępowania sądowego, unormowanego ową ustawą, nie były wymierzane opłaty stemplowe. Ma więc być wymierzona jedynie opłata stemplowa przewidziana w art. 33 ust. 2 powołanej ustawy z 1932 r.

Dyrektor Departamentu:
(—) *Dr Lubowicki*

237

OKÓLNIK KOMISJI DEWIZOWEJ

z dnia 16 marca 1938 r.

o zmianie okólnika nr 36 z dn. 22 września 1936 r. w sprawie nabywania okólników Komisji Dewizowej.

Komisja Dewizowa podaje do wiadomości, że wszelkie sprawy, związane z wydawaniem i wysyłką okólników, załatwia Biuro Komisji Dewizowej, Warszawa 20, ul. Wierzbowa 11.

Okólniki Komisji Dewizowej otrzymują bezpłatnie władze i urzędy państwowe (według dotychczasowego rozdzielnika), Bank Polski, Polski Instytut Rozrachunkowy oraz po jednym egzemplarzu agencje prasowe, izby przemysłowo - handlowe, Związek Banków i centrale banków dewizowych.

Inne instytucje oraz firmy i osoby prywatne mogą otrzymywać okólniki w dowolnej ilości egzemplarzy za opłatą w kwocie zł 3.— półrocznie za 1 egzemplarz. To samo dotyczy tych instytucji, które otrzymując jeden egzemplarz bezpłatny pragną otrzymywać większą ilość egzemplarzy. Przy wysyłce za granicę opłata półroczna wynosi zł 4,50.

Wpłacone tytułem abonamentu za pierwsze półrocze 1938 r. kwoty zostaną zaliczone jako opłaty za cały rok 1938.

Pojedyńcze egzemplarze poszczególnych okólników, jak również egzemplarze okólników wydanych przed dniem 31.XII. 1937 r., mogą być nabywane w miarę wolnego zapasu za opłatą zł 0,25 (za granicę zł 0,40) za egzemplarz.

Opłaty za okólniki należy wpłacać z góry za okresy półroczne (kalendarzowe) na konto czekowe Biura Komisji Dewizowej w P. K. O., Warszawa nr 30233, podając na odcinku blankietu nadawczego cel przekazu i ilość egzemplarzy (np. „za okólniki bieżące od dnia 1.I.38 — 30.VI.38 w dwóch egzemplarzach, okólnik nr 14 — 4 egzemplarze").

Komisja Dewizowa.

UWAGA: Okólnik Komisji Dewizowej nr 36 z dnia 22 września 1936 r. (Dz. Urz. Min. Skarbu Nr 26, poz. 798) przestaje obowiązywać.

OKÓLNIK KOMISJI DEWIZOWEJ

z dnia 16 marca 1938 r.

o zmianie okólnika nr 45 z dnia 23 czerwca 1937 r. w sprawie wyjazdów do Bułgarii, Jugosławii, Węgier, Rumunii i Italii.

Komisja Dewizowa postanowiła obniżyć kwotę, dopuszczoną do wywozu za granicę dla osób, które korzystają z zezwoleń na wywóz zagranicznych środków płatniczych w formie akredytyw (czeków) na podstawie upoważnień, udzielonych bankom dewizowym w rozdziale I powyższego okólnika.

W związku z powyższym należy wstawić w okólniku z dn. 23 czerwca 1937 r. (Dz. Urz. Min. Skarbu Nr 16, poz. 551) w miejscu dotychczasowego punktu 2 rozdziału I nowy ustęp treści następującej:

„2) Ponadto każda z wyjeżdżających osób, korzystająca z zezwoleń na podstawie punktu 1, może wywieźć bez specjalnego zezwolenia i bez względu na wysokość akredytywy (czeku) krajowe lub dowolne zagraniczne środki płatnicze do równowartości kwoty zł 30.— w ciągu jednego miesiąca kalendarzowego, o ile legitymuje się osobnym paszportem zagranicznym, zaś do równowartości zł 10.—, o ile wyjeżdża za granicę na podstawie paszportu zbiorowego lub rodzinnego",

a ponadto w rozdziale II i III powołanego okólnika należy zmienić liczbę „50" na „30 lub zł. 10".

Komisja Dewizowa

OKÓLNIK KOMISJI DEWIZOWEJ

z dnia 22 marca 1938 r.

o zmianie okólnika nr 7 z dnia 6 maja 1936 r. w sprawie zezwolenia na dokonywanie niektórych wypłat przedstawicielom handlowym firm zagranicznych.

I.

Komisja Dewizowa udziela generalnego zezwolenia na wpłacanie należności wierzycieli-cudzoziemców z tytułu dostaw towarowych ich przedstawicielom handlowym, zamieszkałym w kraju (nazwanym niżej „przedstawicielami") pod warunkiem, że:

1. wpłacający stwierdzą posiadanie przez przedstawicieli ważnego zaświadczenia terytorialnie właściwej Izby Przemysłowo-Handlowej, że są przedstawicielami danej firmy zagranicznej (nazwanej niżej „zleceniodawcą");
2. wpłacający przedstawią przy wpłacie dokumenty dotyczące transakcji towarowej, z tytułu której następuje wpłata, a m. „kopie pozwoleń przywozu dla banku dewizowego", a w razie zaś gdy towar został sprowadzony bez pozwolenia przywozu — faktury, poświadczone co do zgodności ceny w myśl okólnika nr 14;
3. wpłaty nie przekraczają kwoty, na jaką opiewają dokumenty, wymienione w punkcie 2, po potrąceniu poprzednich wpłat oraz przekazów, dokonanych na pokrycie tej samej należności;
4. przedstawiciele odnotują otrzymane sumy na przedstawionych im dokumentach.

Warunki wymienione w punktach od 2 do 4 nie mają zastosowania w przypadkach przytoczonych w rozdziale III.

II.

A. Komisja Dewizowa zezwala generalnie przedstawicielom na wykonywanie, na warunkach podanych niżej w ustępie B, następujących czynności, o ile są one przewidziane w umowie ze zleceniodawcą:

1. inkasowanie w kraju należności zleceniodawców z tytułu dostaw towarowych, lecz tylko w granicach kwoty, na jaką opiewają dokumenty, wymienione w rozdziale I pkt 2, po potrąceniu wpłat i przekazów, dokonanych poprzednio na pokrycie tej samej należności;
2. dokonywanie w kraju z sum zainkasowanych na rzecz zleceniodawcy i w granicach salda kredytowego na jego rachunku wypłat osobom i firmom, mającym miejsce zamieszkania lub siedzibę w Polsce, oraz potrąceń na pokrycie:
   a) wydatków i kosztów oraz należnej przedstawicielowi prowizji, związanych ściśle z dostawą przez tego samego zleceniodawcę towarów, pochodzących z tego samego kraju co towar, za który zainkasowano należność.

      Wypłaty i potrącenia z należności, zainkasowanych za towary sprowadzone na podstawie „świadectw rozrachunkowych", nie mogą uszczuplić sum, które w myśl odpowiednich przepisów winny być wpłacone do instytucji rozrachunkowej;
   b) kosztów utrzymania przedstawicielstwa w Polsce oraz kosztów organizacji zbytu (np. reklamy, akwizycji itp.) z tym jednak ograniczeniem, że pokrywanie takich kosztów z sum, zainkasowanych za towary, sprowadzone na podstawie „świadectw rozrachunkowych", jest zabronione bez osobnego zezwolenia.

      Z sum zainkasowanych za towary, importowane z Niemiec przed wejściem w życie umowy gospodarczej polsko-niemieckiej z dnia 4.XI. 1935 r., tj. przed dniem 20.XI. 1935 r., mogą być pokrywane wyłącznie wymienione wyżej w punkcie 2 a) koszty oraz prowizje, o ile są związane ściśle z dostawą takich towarów, tj. sprowadzonych z Niemiec przed powyższym terminem.

B. Komisja Dewizowa zezwala przedstawicielom na wykonywanie czynności wymienionych w ustępie A pod warunkiem, że:

1. posiadają ważne zaświadczenie terytorialnie właściwej Izby Przemysłowo-Handlowej, stwierdzające, że są przedstawicielami danej firmy zagranicznej. Zaświadczenia te mogą być wydawane na czas określony umową ze zleceniodawcą, nie dłuższy jednak niż dwa lata, na podstawie dowodów posiadania przedstawicielstwa; po upływie zaś terminu ważności mogą być odnowione po udowodnieniu dalszego trwania przedstawicielstwa;
2. prowadzą księgi handlowe lub co najmniej specjalną księgę, poświadczoną przez terytorialnie właściwą Izbę Przemysłowo-Handlową; w księgach tych winny być prowadzone oddzielne dla każdego zleceniodawcy rachunki i zapisywane na nich wszystkie zainkasowane na rzecz danego zleceniodawcy wpłaty oraz dokonane wypłaty i potrącenia;
3. przechowują dla celów kontroli dokumenty (w oryginałach lub odpisach), stwierdzające dokonanie czynności, objętych niniejszym zezwoleniem, a m.: przy wpłatach — dokumenty towarowe lub odpisy wydanych pokwitowań, zawierające określenie tytułu zainkasowanej należności oraz ścisłe oznaczenie dokumentu towarowego (rodzaj dokumentu, numer i data wystawienia), na którym odnotowano wpłatę; przy wypłatach zaś — oryginały otrzymanych pokwitowań;
4. odnotują w sposób trwały na oryginałach dokumentów, wymienionych w rozdziale I pkt 2, datę i sumę zainkasowanej wpłaty oraz firmę lub nazwisko przedstawiciela;
5. w przypadku zainkasowania należności za towary importowane z Niemiec przed wejściem w życie umowy gospodarczej polsko-niemieckiej z dnia 4.XI. 1935 r.— wpłacą zainkasowaną sumę w ciągu jednego miesiąca do Polskiego Instytutu Rozrachunkowego.

C. W przypadku gdy wpłacający dokonał wpłaty (np. pocztą), nie przedstawiając wymaganych dokumentów, wówczas przedstawiciel może przyjąć wpłatę pod warunkiem, że do czasu dostarczenia tych dokumentów nie zaliczy zainkasowanej sumy na poczet zobowiązania odbiorcy towaru wobec zleceniodawcy, ani nie uzna nią rachunku tegoż zleceniodawcy (patrz wyżej ustęp B pkt 2).

III.

Zawarte w rozdziale I pkt. od 2 do 4 oraz w rozdziale II ustęp B pkt 4 warunki nie mają zastosowania przy wpłatach należności za towary sprowadzone na podstawie „świadectw rozrachunkowych" (obecnie: Bułgaria, Jugo-

sławia, Niemcy, Rumunia, Szwajcaria, Turcja, Węgry, Włochy) oraz dostarczone z Niemiec przed wejściem w życie umowy gospodarczej polsko-niemieckiej z dnia 4.XI. 1935 r.

IV.

O zezwolenie na uregulowanie zagranicznemu wierzycielowi należności z tytułu dostawy towaru, którą zainkasował w kraju jego przedstawiciel, może się ubiegać tylko ten przedstawiciel. Wówczas winien on, poza innymi dokumentami, wymaganymi przepisami okólnika nr 14, załączyć do wniosku również wyciąg z rachunku zleceniodawcy, przez siebie poświadczony.

V.

Zawarty w rozdziale I i II warunek, uzależniający korzystanie z niniejszego generalnego zezwolenia od posiadania przez przedstawiciela zaświadczenia terytorialnie właściwej Izby Przemysłowo - Handlowej wchodzi w życie z dniem 1 maja 1938 r.

Komisja Dewizowa

UWAGA: Okólnik nr 7 z dnia 6 maja 1936 r. (Dz. Urz. Min. Skarbu Nr 13, poz. 448) przestaje obowiązywać.

DZIAŁ NIEURZĘDOWY.

Z MINISTERSTWA SKARBU:

Komunikat

o płatności podatków w kwietniu 1938 r.

W kwietniu są płatne następujące podatki:

1) do dnia 5 kwietnia — podatek od energii elektrycznej, pobrany przez sprzedawcę energii w czasie od 16 do 31 marca 1938 r.; do 20 kwietnia — tenże podatek, pobrany w czasie od 1 do 15 kwietnia 1938 r.;

2) do dnia 7 kwietnia — podatek dochodowy od uposażeń służbowych, emerytur i wynagrodzeń za najemną pracę, wypłaconych przez służbodawcę w marcu 1938 r.;

3) do dnia 15 kwietnia — I rata (półroczna) podatku dochodowego od uposażeń z tytułu różnicy, wynikającej z kumulacji uposażeń otrzymanych w 1937 roku;

4) do dnia 25 kwietnia — zaliczka miesięczna na podatek przemysłowy od obrotu za r. 1938 w wysokości podatku przypadającego od obrotu osiągniętego w marcu 1938 r., przez wszystkie przedsiębiorstwa obowiązane do publicznego ogłaszania sprawozdań o swych obrotach lub do składania sprawozdań do zatwierdzenia, a z innych przedsiębiorstw — przez przedsiębiorstwa handlowe I i II kategorii oraz przemysłowe I — V kategorii, prowadzące prawidłowe księgi handlowe;

5) do dnia 25 kwietnia — zaliczka kwartalna (za I kwartał) na podatek przemysłowy od obrotu za r. 1938 w wysokości podatku przypadającego od obrotu osiągniętego w ubiegłym kwartale (m-ce styczeń, luty i marzec r. b.) — przez przedsiębiorstwa niewymienione wyżej w p. 4) a prowadzące prawidłowe księgi handlowe;

6) do dnia 30 kwietnia — I rata (półroczna) podatku gruntowego za 1938 rok;

7) do dnia 30 kwietnia — I rata (półroczna) podatku od lokali za 1938 r.;

8) do dnia 1 maja — przedpłata na podatek dochodowy na rok podatkowy 1938 — przez osoby prawne, w wysokości połowy podatku, jaki przypada od zeznanego dochodu.

Ponadto płatne są w kwietniu zaległości odroczone lub rozłożone na raty z terminem płatności w tym miesiącu oraz podatki, na które płatnicy otrzymali nakazy płatnicze z terminem płatności również w kwietniu 1938 r.

KOMUNIKAT

o rozesłaniu załącznika do okólnika Ministerstwa Skarbu z dnia 20 marca 1938 r. L. D. V. 7251/1/38 w sprawie instrukcji o prowadzeniu rejestrów wymiarowych podatku przemysłowego od obrotu i podatku dochodowego oraz o zestawianiu wyników akcji wymiarowej w tych podatkach.

Załącznik zawierający instrukcję o prowadzeniu rejestrów wymiarowych podatku przemysłowego od obrotu i podatku dochodowego oraz o zestawianiu wyników akcji wymiarowej w tych podatkach — będzie rozesłany właściwym władzom skarbowym.

Komunikat

o zmianach w przynależności do Izb Skarbowych niektórych urzędów skarbowych, urzędów skarbowych akcyz i monopolów państwowych oraz urzędów opłat stemplowych.

Ministerstwo Skarbu podaje do wiadomości, że w związku z ustawą z dnia 12 czerwca 1937 r. o zmianie granic województw poznańskiego, pomorskiego, warszawskiego i łódzkiego (Dz. U. R. P. Nr 46, poz. 350) z dniem 1 kwietnia 1938 r. zajdą następujące zmiany w przynależności urzędów do Izb Skarbowych:

1) podległe dotychczas **Izbie Skarbowej Okręgowej w Warszawie:**

Urząd Skarbowy w Aleksandrowie Kujawskim,
" " w Lipnie,
" " w Rypinie,
1 " " we Włocławku,
2 " " we Włocławku,
Urząd Skarbowy Akcyz i Monopolów Państwowych we Włocławku.

oraz podległe dotychczas **Izbie Skarbowej w Poznaniu:**

1 Urząd Skarbowy w Bydgoszczy,
2 „ „ w Bydgoszczy,
3 „ „ w Bydgoszczy,
4 „ „ w Bydgoszczy,
„ „ w Inowrocławiu,
„ „ w Nakle,
„ „ w Szubinie,
„ „ w Wyrzysku,
Urząd Skarbowy Akcyz i Monopolów Państwowych w Bydgoszczy i Urząd Opłat Stemplowych w Bydgoszczy,

podlegać będą Izbie Skarbowej w Grudziądzu.

2) podległy dotychczas Izbie Skarbowej w Grudziądzu Urząd Skarbowy w Działdowie podlegać będzie Izbie Skarbowej Okręgowej w Warszawie.

3) podległe dotychczas **Izbie Skarbowej w Łodzi:**

1 Urząd Skarbowy w Kaliszu,
2 „ „ w Kaliszu,
„ „ w Kole,
„ „ w Koninie,
„ „ w Turku,
„ „ w Słupcy,
Urząd Skarbowy Akcyz i Monopolów Państwowych w Kaliszu i Urząd Skarbowy Akcyz i Monopolów Państwowych w Koninie,

podlegać będą Izbie Skarbowej w Poznaniu.

WYCIĄG Z CEDUŁY URZĘDOWEJ

GIEŁDY PIENIĘŻNEJ W WARSZAWIE

z dnia 30 marca 1938 roku.

WALUTY	Za	Sprzedaż (Złotych)	Kupno (Złotych)
a) BILETY BANKOWE			
Belgi belgijskie	100 Blg.	89,97	89,50
Dinary jugosłow. . . .	100 Din.	—	—
Dolary Stanów Zjedn. .	1 Dol.	5,29½	5,27
Dolary kanadyjskie . . .	1 Dol.	5,27½	5,25
Floreny holenderskie . .	100 Fl.	294,84	293,10
Franki francuskie . . .	100 Fr.	16,36	15,86
Franki szwajcarskie . .	100 Fr.	122,10	121,30
Funty angielskie	1 Ł.	26,45	26,29
Funty palestyńskie . . .	1 Ł.	26,20	25,95
Funty tureckie	1 Ł.	—	—
Guldeny gdańskie . . .	100 Gld.	100,25	99,75
Korony czecho-słow. . .	100 K.	15,80	14,50
Korony duńskie	100 K.	118,10	117,25
Korony estońskie . . .	100 K.	—	—
Korony norweskie . . .	100 K.	132,83	131,85
Korony szwedzkie . . .	100 K.	136,29	135,30
Leje rumuńskie	100 Lei	—	—
Lewy bułgarskie . . .	100 Lew.	—	—
Liry włoskie	100 Lir.	22,60	21,80
Łaty łotewskie	100 Łat.	—	—
Marki fińskie	100 Mk.	11,69	11,25
Marki niemieckie . . .	100 Mk.	102,00	98,00
Pengö węgierskie . . .	100 Png.	—	—
Pesety hiszpańskie . . .	100 Pes.	—	—
Szylingi austriackie . .	100 Szyl.	—	—

WALUTY	Za	Transakcje (Złotych)	Sprzedaż (Złotych)	Kupno (Złotych)
b) CZEKI I WYPŁATY				
Amsterdam . . .	100 Fl.	294,10	294,84	293,36
Belgrad	100 Din.	—	—	—
Berlin	100 Mk.	—	213,07	212,01
Bruksela	100 Blg.	89,75	89,97	89,53
Budapeszt	100 Png.	—	—	—
Bukareszt	100 Lei	—	—	—
Gdańsk	100 Gld.	—	100,25	99,75
Helsinki	100 Mk.	—	11,69	11,63
Konstantynopol . .	1 Ł.	—	—	—
Kopenhaga . . .	100 K.	117,80	118,10	117,50
Londyn	1 Ł.	26,38	26,45	26,31
Madryt	100 Pes.	—	—	—
Mediolan	100 Lir.	—	28,03	27,89
Montreal	1 Dol.	—	5,29¼	5,26¾
Nowy Jork . . .	1 Dol.	5,30¼	5,31½	5,29
Nowy Jork telegr.	1 Dol.	5,30½	5,31¾	5,29¼
Oslo	100 K.	132,50	132,83	132,17
Paryż	100 Fr.	16,16	16,36	15,96
Praga	100 K.	18,51	18,56	18,46
Ryga	100 Łat.	—	—	—
Sofia	100 Lew.	—	—	—
Sztokholm	100 K.	—	136,29	135,61
Tallin	100 K.	—	—	—
Tel-Aviv	1 Ł.	—	26,45	26,31
Wiedeń	100 Szyl.	—	99,25	98,75
Zurych	100 Fr.	121,80	122,10	121,50
c) MONETY:				
2. Srebro:				
Marki niemieckie	100 Mk.	—	110,00	106,00

Kurs urzędowy 1 grama czystego złota = 5,9244 zł.